

МАЙКЪЛ РИДШАТ

БЕЗМИЛОСТЕН, СЕВИЧЕН, ОПАСЕН...
ТОЧНО ТОЗИ,
КОЙТО ЩЕ СВЪРШИ РАБОТАТА.

ХИЩНИКЪТ

200 BANK of ENGLAND
TWENTY

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МАЙКЪЛ РИДПАТ ХИЩНИКЪТ

Превод: Боряна Семкова

chitanka.info

Основната морална ценност в могъщата инвестиционна банка „Блумфийлд Уайс“ е да бъдеш победител, хищник, ликвидатор. По време на квалификационния семинар на банката Крис и Ленка се сближават с една затворена група амбициозни преподаватели, които знаят как да работят и как да се забавляват. Но когато по време на пиянска свада за жена единият от преподавателите умира на увеселителния кораб, останалите трябва да прикрият истината за трагедията.

Две години по-късно Крис става свидетел на убийството на Ленка — негова приятелка и бизнеспартньор. Крис се опитва да открие кой стои зад на пръв поглед случайното, но хладнокръвно и професионално убийство на Ленка. Убийствата не спират до тук. По всичко личи, че следващият труп ще бъде Крис.

Оказва се, че в общото им минало има една зловеща тайна, за която Крис дори не е подозирал. И че някой от участниците в семинара е усвоил лекциите твърде буквално.

И този някой премахва всеки, който му пречи.

ПЪРВА ЧАСТ

Крис дръпна жълтото самозалепващо се листче от любимата си чаша за кафе и прочете бележката, написана с познатия му закръглен почерк: „Заминавам за Прага. Връщам се в сряда. Може би. С обич, Л.“.

Въздъхна и поклати глава. Беше понеделник сутрин, първата след десетте превъзходни дни, които бе прекарал на ски във френските Алпи. Дойде в офиса още в седем и половина сутринта, освежен, готов да се справи с всички проблеми на фирмата, забъркани от Ленка, докато го беше нямало. Както си очакваше, не бяха един и два. Компютърът бе развален, имаше писмо от одиторите от фонда за проблем с осчетоводяването на натрупаните лихви, освен това Ленка бе купила много облигации от някакъв изключително съмнителен полски мобилен оператор.

А сега и тази бележка.

Тя беше знаела, че ще се ядоса. Сигурно я бе залепила на чашата, за да му даде няколко минути да се огледа, преди да я открие. Много хитро. Можеше да остане поне един ден в Лондон, за да го информира за случилото се след неговото заминаване. Това бе първата почивка, която си бе позволил, откакто преди две години двамата създадоха „Карпейтиън фънд мениджмънт“, и затова той очакваше всичко да се е разпаднало в негово отсъствие. Ала когато затвори очи и си припомни скрипящия звук на свежия искрящ снежен прах под ските, си даде сметка, че си е струвало.

Телефонът иззвъня. Той отнесе кафето на бюрото и вдигна слушалката:

— „Карпейтиън“.

— Добро утро, Крис! Как е, имаш ли тен? — обади се дълбок дрезгав глас.

— Ленка! Къде си?

— Не намери ли бележката? В Прага съм.

— Да. Но какво правиш там? Трябваше да си тук, за да ме информираш какво става.

— Ти си умно момче, Крис. Ще разбереш. Във всеки случай имам някои страхотни новини. Намерих офис!

— В Прага?

— Да, разбира се, в Прага. Помниш ли, че говорихме?

Беше вярно. Бяха обсъдили възможността да отворят постепенно малки представителства из цяла Централна Европа. Според Крис обаче, още не бе му дошло времето. При мисълта за цялата административна работа, която съпътстваше откриването и управлението на подобни представителства, му се завиваше свят.

— Какъв е проблемът, Крис? На чудесно място е. Струва ми се, че намерих и подходящия човек, който да го управлява. Ян Павлик. Ще ти хареса. Ела и ще се увериш сам.

— Кога? Как? Тук имаме толкова много работа, че...

— Ще почака — настоя Ленка. — Важно е. Трябва да се пораздвижим, за да уредим представителството и офиса. Хайде. Не искам да вземам тези решения без теб.

Всъщност тя правеше точно това.

— Ами компютърът? И какво, за бога, ще правим с онези двайсет и пет милиона евро на „Юрика телеком“?

— Не се притеснявай. Оли намери човек, който днес сутринта ще дойде и ще оправи компютъра. А когато пристигнеш тук, ще ти разкажа всичко за „Юрика телеком“. Историята си струва.

— Дано — отвърна той.

— О, Крис, май си ядосан — каза Ленка с престорено страхопочитание. — Слушай, офисът е точно срещу „Златната мечка“. Страхотна кръчма. Предлагат „Будвар“. Ще ти хареса, обещавам ти.

Той се поколеба. Погледна през прозореца към короните на дъбовете, които се издигаха от площада под прозорците. Грохотът на лондонския трафик стигаше до офиса на петия етаж. Чуваха се виковете на таксиметров шофьор, който сипеше закани към някакъв куриер на велосипед. Истина бе, че бяха обещали на инвеститорите си да започнат бизнес в Централна Европа. Бяха им казали, че е важно да имат местно представителство, за да опознаят пазара по-добре. Е, очевидно бе дошло времето да направят нещо по въпроса.

— Хайде, Крис — подкани го Ленка. — Ако искаш да ми тровиш живота, можеш да го направиш и тук.

И както обикновено, постигна каквото си бе намислила.

— Добре — въздъхна той. — Ще се видим довечера.

Таксито се промуши между безразборно паркираните автомобили на малкия, покрит със сняг площад и спря през хотел „Париж“. Крис плати на шофьора, влезе и се регистрира. Обади се в стаята на Ленка и тя каза, че слиза във фойето след десет минути. За много по-кратко време той извади вещите от куфара си, преоблече се в джинси и слезе долу.

Ленка, разбира се, го накара да чака. Фойето изобилстваше от характерните за началото на двайсети век интериорни и архитектурни елементи: орнаментирани свещници, асансьорни врати от месинг, скулптура на голо тяло в стила на Роден, плакати в стил ар нуво, които рекламираха какво ли не — от чешки шоколад до френски пиеси. Ленка винаги отсядаше в хотел „Париж“ — казваше, че бил един от малкото хотели в града, който все още имал стил. Беше израсла на трийсет километра от Прага и бе прекарала тук студентските си години. Обичаше този град. Крис изобщо не се учудваше, че иска да открият представителство точно тук.

Всъщност не възнамеряваше да я спира. Въпреки че формално погледнато те бяха равнопоставени партньори в „Карпейтиън фънд мениджмънт“, фондът бе създаден по нейна идея и той все още се смяташе за късметлия, че тя го бе поканила да се присъедини към нея. Бяха се запознали преди десет години, когато и двамата участваха усърдно в програмата за обучение на „Блумфийлд Уайс“, голяма нюйоркская инвестиционна банка. Бяха се сприятелили и поддържаха контакт дори когато всеки бе поел по пътя си — той към представителството на „Блумфийлд Уайс“ в Лондон, а тя към отдел „Нововъзникващи пазари“ на банката в Ню Йорк. После тя му се обади, когато той бе изпаднал в летаргия в апартамента си, където се възстановяваше от стомашна инфекция, от която се бе заразил в Индия, бе изпаднал в немилост и уволнен, приятелката му го бе изоставила и самочуствието му бе съсипано. Ленка му съобщи, че

напуска „Блумфийлд Уайс“, за да създаде свой собствен фонд. И дали не би ѝ станал съдружник?

Бе го спасила. Разбира се, отначало той отказа — не бил подходящият човек и по-скоро щял да ѝ бъде пречка, отколкото помощ. Крис бе убеден в това, но не и Ленка. Насърчен от нея, той събра парчетата на разпадналото си се самочувствие. Тя се оказа права: двамата бяха добър екип.

„Карпейтиън“ беше фонд за застраховане на риска, инвестиращ в държавни и високодоходни облигации в Централна Европа. Или поне така го характеризираха в маркетинговата литература. Всъщност „фонд за застраховане на риска“ не означаваше нищо друго, освен огромен риск, „високодоходни“ означаваше облигации с нисък рейтинг, а Централна Европа не бе нищо по-различно от старата Източна Европа без случаите като Русия, които не подлежаха на класация. Инвеститорите обаче знаеха какво правят. Те искаха да спечелят колкото е възможно повече пари от интегрирането на предишните страни отвъд Желязната завеса към останалата част от Европа. Те искаха Ленка и Крис да поемат големи рискове, от които да правят големи пари, или за да бъдем по-точни, много евро. С известна помощ от Крис Ленка успя да натрупа петдесет и пет милиона евро — бе взела на заем повечето от тях, за да увеличи максимално възвръщаемостта върху инвестицията.

Засега всичко вървеше добре. През първата година бяха постигнали възвръщаемост от двайсет и девет процента. През тази година показателят им беше осем на сто, а бе едва февруари. Крис бе търговец отдавна и знаеше, че до известна степен успехът им се дължи на чист късмет. Той умееше да търгува успешно държавни облигации, а тя познаваше пазара на високодоходните ценни книжа. Ленка имаше нюх към голямата игра; той изпилваше детайлите. Тя поемаше ангажимент пред инвеститорите; той гарантираше получаването на качествени доклади навреме. Тя откри офиса на Хановер Скуеър на изгоден наем; той го договори окончателно. А сега тя бе намерила офис в Прага, първата стъпка към превръщането им в истински европейски фондов мениджър.

Крис обаче знаеше от собствения си отрицателен опит, че облигационните пазари могат да се променят за миг. Ски ваканцията

му бе първият период от две години, през който за няколко кратки дни не се бе притеснявал за „Карпейтиън“. Сега отново се притесняваше.

Оли, техният най-млад анализатор, можеше да се оправи с компютъра. Двамата с Тина, още по-младата помощник секретарка, щяха да се справят за два дни. Голямата грижа на Крис беше „Юрика телеком холдинг“. Двайсет и пет милиона евро бяха голяма сума за фонд като „Карпейтиън“. Крис не знаеше кой знае колко за „Юрика телеком“, освен че възнамеряваше да построи мрежа за мобилни телефони в Централна Европа и че облигациите бяха емитирани през седмицата, докато той беше на ски. „Блумфийлд Уайс“, старият му работодател, беше водещ мениджър. Не можеше да потисне това чувство, но все още му бе трудно да повярва на която и да било емисия облигации, водена от „Блумфийлд“.

Разглеждаше плакат, рекламиращ пиеса със Сара Бернар в главната роля, когато чу познат глас:

— Крис! Колко хубаво, че дойде! Закъсняваш!

Усмихна му се и го целуна по двете бузи. Беше висока жена с ясно очертани скули и големи бадемовидни кафяви очи. Носеше тесни джинси, кожено яке и ботуши. Изглеждаше страхотно. Ако Крис я виждаше за пръв път, сигурно би останал с отворена уста. Но това бе Ленка, той вече бе свикнал с нея. Нямаше мъж, с когото да се размине и той да не се обърне да я погледне отново, и точно това ѝ харесваше.

— Висяхме на пистата на „Хийтроу“ четирийсет и пет минути — рече той. — Можем ли да хапнем нещо? Умирам от глад.

— Не яде ли нищо в самолета?

— Пазех се.

— Е, добре — отстъпи тя. — Хайде да отидем в „Златната мечка“. Можем да изпием по една-две бири, а и все ще дадат нещо за ядене.

— А ще видим ли новия офис? — попита Крис.

— Само отвън. Отвътре ще го разгледаме утре сутринта.

— Какво представлява „Златната мечка“?

— Кръчма в мазе. От дупките, които харесваш. Хайде.

Когато мина близо до него, той усети скъпия парфюм, който тя винаги използваше и който му бе толкова познат. „Аник Гутал“. Излязоха от хотела. Беше тъмно и студено, студ, който проникна през

лондонското палто на Крис чак до костите му. Прииска му се да си бе взел ръкавиците.

— Хайде — подкани го отново Ленка. — Оттук. — И тръгна по една тиха, покрита със сняг уличка.

— Далеч ли е?

— Десет минути пеш. Съвсем близо до „Пшикопи“, където са повечето големи банки. Адресът е добър, без да е прекалено скъпо.

— Ами Ян Павлик? Мислиш ли, че ще можем да го убедим да се присъедини към нас?

— Да, ако го харесаш. Ще се запознаеш с него утре. Мисля, че е подходящ.

— Говори ли за пакета?

— Разбира се, че не — отговори Ленка. — Не бих си и помислила да го направя, без да съм го обсъдила с теб, нали?

Крис само я погледна.

Ленка се разсмя.

— Ако искаш, можем да го обсъдим в кръчмата. Искам да ти кажа и други неща.

— Съгласен съм — каза Крис. — Обаче първо трябва да хапна.

— Добре, добре — примири се тя. — Сигурна съм, че не са сменили качеството на гулаша и печените в тесто ябълки. Ще се нахраниш до насита.

Завиха зад ъгъла и излязоха на площада на Стария град. Крис застина от възхита пред гледката — бе напълно завладян от вълшебството на сградите, излезли сякаш от приказка. Средновековното кметство се издигаше над боядисаните в ярки цветове барокови къщи на богати търговци, нечий паметник оставаше почти незабелязан в тъмнината на центъра. От един от баровете се носеше мелодия на саксофон.

— Хайде. — Ленка го дръпна за ръката. — Нали каза, че си гладен.

Крис се сети, че тя го води по този път съвсем преднамерено — искаше да се похвали с града, който обичаше толкова много. Последва я по няколко още по-тесни улички.

— Надявам се, знаеш къде отиваме.

— Разбира се — отговори Ленка и зави под една арка.

Тук-там лампа осветяваше пустите входни врати, минаха покрай два затворени магазина за кристал. Крис усети миризмата на въглища. Пътят бе покрит с бяла пелена и блестеше на светлината на лампите. Беше тихо.

Изведнъж Крис чу зад тях тихи бързи стъпки и се обърна. Ленка тъкмо му казваше нещо. Мъжът беше само на няколко крачки.

За част от секундата Крис не реагира: беше прекалено изненадан, за да проумее какво се случва. После, когато осъзна какво държи мъжът, извика и се хвърли към него. Но твърде късно. Нападателят сграбчи Ленка за яката на палтото с лявата си ръка, дръпна я рязко назад и с дясната опря ножа в гърлото ѝ. Очите ѝ се разтвориха от страх, стоманата просветваше до бледата кожа на шията ѝ. Тя се задъха. Бе вперила поглед в Крис, молеше го безмълвно да направи нещо — твърде уплашена беше, за да се бори, дори да вика.

— Спокойно... — Крис бавно вдигна ръце към мъжа.

Мъжът изръмжа, стоманата проблесна и Крис чу задавеното хъркане на Ленка. Хвърли се напред, но мъжът бутна Ленка към него, обърна се и побягна. Крис хвана Ленка, поколеба се за миг дали да не хукне след мъжа, после нежно положи Ленка на снега. Кръвта ѝ шуртеше по скъпото ѝ яке и снегът ставаше червен.

— Помощ! — закрещя Крис. Не знаеше как е „помощ“ на чешки, затова опита на полски: — Pomocy! Policja! Pogotowie! Lekarza! О, няма ли кой да помогне!

Лицето на Ленка вече беше съвсем бледо, очите ѝ бяха отворени и безжизнени. Устните ѝ се движеха, сякаш се опитваше да каже нещо, но не успяваше да издаде нито звук. Крис отчаяно затисна гърлото ѝ с палтото си, сякаш можеше да спре кръвотечението просто със сила. След секунди ръцете му бяха целите в кръв.

— Моля те! — настояваше той. — За бога, не умирай!

Вече нищо нямаше значение. Погледът ѝ застина и дишането ѝ спря. Крис повдигна прогизналата в кръвта ѝ глава към гърдите си и прокара пръсти по късата ѝ руса коса.

— Ленка — прошепна той и целуна челото ѝ. После я положи на снега и заплака.

Вървеше с отпуснати рамене и сведен поглед по заснежените улици и почти не забелязваше заетия със сутрешните си дела град. Не можеше да спре да върви. Трябваше да опита да успокои бушуващите си чувства. Трябваше му време.

Чувстваше се странно. След първоначалните сълзи го обзе някаква студенина. Беше някак безчувствен и невъзмутим. Беше спал лошо — щом дрямката го надвиеше, пред погледа му изникваха пълните със страх очи на Ленка, които го молеха да направи нещо, за да я спаси, и бледото ѝ лице, отпуснато върху опръскания с кръв сняг. Мозъкът му беше почти блокирал. Но в душата му кипяха чувства, които напиреха да излязат на повърхността. Ужасът от нейната смърт, яростта срещу убиеца ѝ, вината, че не бе направил нищо, за да го спре, и осъзнаването на факта, че вече никога няма да я види, няма да чуе смеха ѝ или да спори с нея, да я дразни или да празнуват заедно малките победи на „Карпейтиън“ го смазваха. Всички тези чувства напиреха да изригнат в протяжен вик, но не успяваха. Лицето му беше сковано от студения въздух, ледената обвивка на улиците сякаш беше сковала и него.

Полицията бе пристигнала бързо. Зададоха му въпроси за Ленка, за нападението, за мъжа с ножа. Крис не беше видял ясно лицето му. Помнеше само, че е среден на ръст, с тъмно яке и тъмна шапка. Безполезни сведения. И мустаци. Запомнил бе мустаците. Също съвсем безполезно. От чешката полиция казаха, че мъжът сигурно е бил наемен убиец — за непрофесионалист не било лесно да пререже с един замах нечие гърло. Крис многократно повтори, че няма представа кой може да е искал да убие Ленка.

Родителите ѝ дойдоха на сутринта. Кротки и скромни хора, съвсем различни от Ленка. Баща ѝ беше провинциален лекар, а майка ѝ — медицинска сестра. Бяха съсипани. Крис положи всички усилия, за да ги утеши, но техният английски бе елементарен и едва ли го разбраха. Мъката, която изпитваха, късаше сърцето му. Раздели се с тях, отново обзет от чувството за безполезност.

Тръгна към улицата, където според думите на Ленка трябваше да се намира новият им офис. Не му беше казала номера, но той видя кръчмата — на табелата жълта мечка държеше халба бира. Срещу нея имаше кремава триетажна сграда с входна врата с дърворезба. Крис погледна отблизо и видя пет метални табелки с имената на адвокати по

международно право, счетоводители и консултанти. Това трябва да бе мястото. Сега се налагаше пражкият офис да почака. А също и Ян Павлик. Крис осъзна, че човекът сигурно очаква да говори с него днес. Беше редно да му се обади и да го уведоми за случилото се.

Той се поколеба, изкушен за момент да влезе в кръчмата и да изпие една бира преди обяд. Но накрая загърби топлината на заведението — предпочете да върви, да чувства студения въздух върху лицето си и да преживява смъртта на Ленка.

Обикаляше безцелно стария град с малките му площади, черкви и сгради в оранжево, жълто, кремаво и зелено — всяка с изящни орнаменти; и точно поради това сякаш с красотата си се подиграваха на смъртта на Ленка.

Стигна до Карловия мост, сви рамене в палтото и закрачи по него. Спря на средата и се обърна да погледне назад към града. Ленка беше прекарала много години тук като студентка. Представяше си я как през онези опияняващи дни на Нежната революция вика заедно с най-шумните протестиращи. Идеалистка, която очаква свободен живот. Или само половин живот.

Металносив облак се спусна ниско над града, заплашвайки да погълне Пражкия замък на отсрещния бряг. Леден вятър шибаше Вълтава, чиито води клокочеха под моста. Студът проникваше през палтото му и той затрепери. Ами „Карпейтиън“? Какво ти разширяване на дейността — щеше да е трудно фирмата изобщо да продължи да работи без Ленка. Но той беше решен да се справи. Тя бе негова съдружница, вярваше му и Крис нямаше да я разочарова.

Подпря се на парапета на стария каменен мост и се загледа в бурната река. Спомни си първата им среща преди десет години в Ню Йорк. И потръпвайки, си припомни онази друга смърт.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Претъпканият влак спря на метростанцията на Уолстрийт и двайсет и две годишният Крис Шчипьорски си проби път към перона, последван от двама други млади английски банкери. Със свежия си младежки вид не изглеждаха уверени в костюмите си. Оглеждаха се с любопитното смущение на туристи в контраст с решителните, празни погледи на останалите пътници, които отиваха на работа.

— Мислех, че никога няма да стигнем дотук — каза Крис. — Не мога да повярвам каква я свърши в метрото, Дънкан.

— Кълна се, че видях да го правят по телевизията — запротестира зад него с лек шотландски акцент високият червенокос млад мъж. — Ню Йорк изобщо не е изтънчен.

— Знаеш ли, Дънкан — обади се Иън, последният член на триото, — питам се да не би да си видял Токио?

— Не беше Токио — каза Дънкан. — Ти не си го гледал, така че откъде знаеш?

— Басирам се, че е било Токио — повтори ухилено Иън.

Дънкан се намръщи.

Когато се прехвърляха на друга линия на метрото на Гранд Сентрал, Дънкан бе решил да натисне наблъсканите като сардели пътници по-навътре в претъпкания вагон, за да се освободи място за тях тримата. Наложил се Крис и Иън да го издърпат обратно и ако вратите не се бяха затворили в този момент, тълпата вътре щеше да го линчува.

— Все пак нека не опитваме този номер отново, нали? — предложи Крис, докато вървяха към въртящата се врата на изхода. — Съгласен съм с Иън. Сигурен съм, че местните хора не харесват подобни номера.

Изкачиха се по стълбите и излязоха на Уолстрийт — тясна клисура, която се спускаше по хълма от почернялата фасада на църквата „Тринити“. Пътят им минаваше покрай щандове за хотдог и гевреци, край класическите колони на Федералната зала и солидния вход на Нюйоркската фондова борса. Стигнаха до една тясна уличка,

полутъмна поради извисяващите се от двете ѝ страни огромни здания. Там, малко навътре, имаше лъскава черна сграда с надпис „Блумфийлд Уайс“, изписан с изящни златни букви над входа. Опашка от служители потъваше в сградата — досущ като мравки в мравуняк.

Представиха се на охранителите на пропуска и се качиха на дваисет и третия етаж. Там „Блумфийлд Уайс“ провеждаше световноизвестната си програма за обучение.

Крис бе започнал работа в лондонския офис на „Блумфийлд Уайс“ преди половин година, през септември. Бе дошъл направо от университетската скамейка като повечето от деветимата други дипломирани курсисти. Седем от тях бяха отпътували незабавно за Ню Йорк и сега наближаваха края на обучението си. Крис, Иън Даруент и Дънкан Джемъл бяха изпратени през март за обучение във втората програма за годината. Млади банкери от офисите на „Блумфийлд Уайс“ по целия свят щяха да се съберат там, за да прекарат пет месеца в най-трудната програма за обучение, която изобщо бе създавана някога.

Въпреки че бяха много различни, тримата британци се сближиха по време на половингодишното си приспособяване на дъното на хранителната верига в лондонския офис. Дънкан по природа бе дружелюбен, но отношението на Иън изненада Крис. Познаваше го от университета, но оттогава пътищата им се бяха разделили. Иън беше завършил престижния Итън като син на министър, член на верига клубове с непонятни класически имена. В университета често го виждаха под ръка с различни разкошни блондинки. Крис беше от Халифакс. И макар цели три години Иън почти да не признаваше самото съществуване на хора като Крис, сега, изглежда, съзнаваше, че след като работят заедно за „Блумфийлд Уайс“, всички тези различия остават в миналото. Крис не му се сърдеше — те се нуждаеха един от друг.

На дваисет и третия етаж ги посрещна дребна русокоса жена в строг костюм и прибрана на кок коса. Не изглеждаше много по-възрастна от тях, но и не изглеждаше като тях.

Попада им ръка.

— Здравейте. Аз съм Аби Холис, програмният координатор.

Те се представиха.

— Почти закъснявате. Бюрата ви са ей там. Оставете си нещата и влезте в аудиторията. Готови сме да започнем.

— Да, госпожице — каза Крис и хвърли ироничен поглед към Иън и Дънкан.

Аби Холис се намръщи и се обърна към следващата група, която излезе от асансьора.

Аудиторията бе голямо кръгло помещение с разположени амфитеатрално пет реда банки. Долу в центъра имаше различни помощни пособия: компютър, голям прожекционен екран, сгъваема карта и дори шестметрова въртяща се черна дъска. Прозорци нямаше и само тихото бръмчене на климатичната инсталация доставяше кислород от външния свят. Над и под тях се трудеха стотици инвестиционни банкери, за да умножават парите. Тук, в сърцето на сградата, се намираха курсистите, защитени засега от опасностите и изкушенията на милиардите долари, които се вихреха навън.

Помещението вече беше пълно с мъже и жени от всякакъв тип и цвят. Крис огледа табелките с имената. Поне веднъж собственото му име да пасва на екзотичните си съседи. Шчипьорски не беше по-странно от Раманадан, Нг или Немечкова. Той зае мястото си между висок русокос мъж, очевидно американец, на име Ерик Асл и чернокожа жена с име Латаша Джеймс. Дънкан седеше точно зад него, а Иън — от другата страна на аудиторията.

— А сега слушайте всички! — обяви един дрезгав глас. Настъпи тишина. Говореше едър мъж на средна възраст със зализана назад върху оплешивяващия му череп черна коса. — Казвам се Джордж Калхун и съм отговорен за програмата за обучение в „Блумфийлд Уайс“. И много се гордея с това.

Той направи пауза. Беше привлякъл вниманието им.

— Както ви е известно, „Блумфийлд Уайс“ е най-уважаваната и респектираща инвестиционна банка на Уолстрийт. Как успяхме да постигнем това? Защо, общо взето, управляваме повече емисии на ценни книжа, отколкото всеки от нашите конкуренти? Какво ни прави най-добрите? Е добре, един от отговорите е точно тук. Тази програма. Най-трудната програма на Уолстрийт. — Той каза „щрийт“. Крис вече знаеше, че това е маниерът на нахаканите типове от „Блумфийлд Уайс“. — Ние не само ще ви научим на всички финансови инструменти, от които ще се нуждаете — облигационната математика,

корпоративните финанси и всички такива полезни неща. Ние ще ви учим, че победителят е човекът, който полага най-големи усилия, който работи най-много, който отказва да заеме втората позиция. — Гласът на Калхун се сниши до шепот, очите му блестяха. — Уолстрийт е джунгла и всички вие сте хищници. Там навън — той махна с ръка някъде към външния свят отвъд стените без прозорци, — там навън е плячката.

Той направи пауза, пое дълбоко дъх и напъха шкембето си в панталоните.

— Сега имам за вас една добра и една лоша новина. Лошата новина е, че не всички ще се справите. С тази програма ще положим началото на нова политика. Най-слабите сред вас, последната четвърт от списъка, ще отпаднат. Знам, че сте се скъсали от работа, за да стигнете дотук, проправили сте си път в най-добрите училища, победили сте по сто други кандидати, но през следващите пет месеца ще работите още повече. И най-безмилостните и силните сред вас ще продължат да изграждат „Блумфийлд Уайс“ на бъдещето.

Той спря и огледа аудиторията, за да провери ефекта от думите си. Всички бяха изумени.

— Някакви въпроси?

Мълчание. Крис огледа съкурсистите си. Изглеждаха не по-малко объркани от самия него.

После се вдигна една самотна ръка. Ръка на висока, фрапантна жена с къса, изрусена почти до бяло коса. На табелката с името ѝ пишеше „Ленка Немечкова“.

Калхун погледна ръката намръщено, но гримасата му стана почти похотлива, когато видя жената.

— Да, ъ-ъ, Ленка?

— Разбирам лошата новина — каза жената с дрезгав глас с източноевропейски акцент и американски нюанс. — Ще ни съобщите ли и добрата?

Калхун за момент се обърка — всички видяха как се опитва да си спомни каква точно е добрата новина. Крис чу смях зад гърба си — Дънкан. Смехът обхвана цялата аудитория и напрежението, нагнетено преднамерено от речта на Калхун, се стопи.

Калхун ги огледа сърдито и каза:

— Добрата новина е, че всички вие ще се храните, ще спите и ще сънувате само с „Блумфийлд Уайс“ през следващите пет месеца. — Той издаде долната си челюст към Немечкова — предизвикваше я да му отговори.

Тя се усмихна учтиво.

— О, да, това наистина ще е чудесно.

Прекараха деня в обяснения колко много работа ще имат, а след това им разпределиха задълженията. Шейсетте курсисти напуснаха аудиторията в пет — стискаха в ръце листовите със задачите, които трябваше да бъдат приключени през следващата седмица. Аби Холис им раздаде по три дебели книги по облигационна математика, икономика и капиталови пазари. Връчи им и брезентови чанти с дискретен надпис „Блумфийлд Уайс“. Материалите се оказаха прекалено много за тънките дизайнерски куфарчета, които повечето курсисти бяха закупили през първите няколко месеца на работната си кариера.

— Уф! — възкликна Дънкан потресено. — Трябва да пийна една бира.

Идеята се стори добра на Крис и Иън. Дънкан, винаги добродушен, се обърна към един тантурест мъж с дълъг остър нос, който прибираше акуратно задачите си в чантата. Казваше се Руди Мос.

— Искаш ли да дойдеш?

Руди сведе поглед към издутата си брезентова чанта и със съжаление поклати глава.

— Трябва да чета.

— Ще имате ли нещо против, ако се присъединим към вас? — попита един глас зад Дънкан. Беше Ерик Асл, американецът, който седеше до Крис и с когото бяха разменили няколко скептични погледа следобеда. С него бе един дребен мургав мъж с тъмна четина по брадичката. Ерик го представи като Алекс Луброн.

— Не, разбира се — каза Дънкан. — Знаете ли някое място наблизо?

— „При Джери“ — каза Алекс. — Елате, ще ви покажем. — И поведе малката група към асансьора.

Минаха покрай Ленка, която стоеше сама сред врявата на бърборещите курсисти.

— Ще му забиеш ли едно? — попита Дънкан, преигравайки с шотландския си акцент.

— Моля?

— Ще дойдеш ли с нас да пийнем по една бира? — каза той с приятелска усмивка.

— Защо не? — отвърна тя също с усмивка. — Идвам.

— Боже, можете ли да повярвате на онези приказки за последната четвърт? — попита Дънкан групата, наблъскана около малката маса, докато келнерът поднасяше студените бири. „При Джери“ беше бар в мазе зад тъгъла близо до „Блумфийлд Уайс“. Беше пълно с мускулести дилъри, говорещи за подвизите си през деня. — Не е възможно да го мислят сериозно. Или наистина ще го направят?

— Може — каза Крис.

— Но ние хвърлихме толкова труд, за да стигнем дотук! Адски глупаво е да изхвърлят някого сега — каза Дънкан.

— Така е. Няма да го направят. Не се безпокой — каза Иън и запали цигара. — Тези приказки за последната четвърт са само начин да се отърват от хора, които не харесват. Ние ще се справим.

— Възможно е ти да успееш. За себе си не съм толкова сигурен.

Иън сви рамене, сякаш Дънкан би могъл да има известно право, но и в знак, че това не го безпокои особено. Иън беше блестящ и самоуверен — каймакът на тазгодишния подбор. Лицето му бе мургаво, фино и опасно красиво. Носеше скъпи костюми, копчета за ръкавели и вратовръзки, които, изглежда, никога не се цапаха. За разлика от Дънкан, ризата му никога не се измъкваше от панталона. С приказките и външния си вид той се доближаваше най-много до представата им за истински инвестиционен банкер. Единствената подробност, която разваляше този образ, бяха изгризаните нокти.

— Мога ли да запалия от твоите? — попита Ленка и посочи цигарите му.

— О, извинявай. Разбира се. — Иън ѝ предложи цигара и тя запали с очевидно удоволствие. — Някой друг иска ли?

Алекс също си запали.

— Тази страна е наистина варварска. Защо не оставят хората да пушат? Не знам как ще изкарвам деня.

В офисите на програмата за обучение не се пушеше. Пушенето в „Блумфийлд Уайс“ беше напълно изкоренено. Някои брокери все още се държаха и пушеха дебели пури, но дните им бяха преброени.

— Точно така — каза Иън. — Нима хората нямат право да носят цигари? Или ставаше дума за картечници? Все забравям.

— Бяхме си добре — каза Алекс. — Но правителството ни ги отне. Не мислиш ли, че ни трябва президент пушач, Ерик? Ерик е нашият политически активист. Собственоръчно е отговорен за избирането на Буш.

— Благодаря, Алекс — каза Ерик. — Работех за кампанията на Буш, когато бях в колежа — обясни той на другите. — Разпращах писма.

— О, правеше много повече от това — каза Алекс. — Джордж му се обаждаше редовно и се съветваше с него какво да прави със Саддам Хюсеин.

Ерик отегчено извърна очи към тавана.

Бяха невероятна двойка. Ерик беше висок, изправен, с квадратна челюст, добре подстриган и с усмивка, разкриваща бляска на безупречни зъби. Алекс бе с петнайсет сантиметра по-нисък, космат, с къдрава коса и четина, която издаваше, че пропуска да се бръсне. Вратовръзката му висеше накриво и горното копче на ризата му бе разкопчано. Кафявите му очи обаче бяха интелигентни и насмешливи. Крис си помисли, че започва да харесва и двамата.

— Професор Уолдърн не ми допадна — каза Дънкан, за да върне разговора към това, което ги тревожеше.

— На мен също — съгласи се Крис.

Подвижен, емоционален мъж с прошарена брада и светли, кръгли като мъниста очи, Уолдърн, изглежда, изпитваше истинско удоволствие, докато им описваше огромната работа, която трябва да свършат и колко строг щял да е с онези, които не успеели да се справят. Предполагаше се, че е преподавател в моден бизнес колежа, но на Крис му се струваше, че прекарва по-голямата част от времето си в преподаване на облигационна математика и капиталови пазари на курсистите в „Блумфийлд Уайс“. Вероятно заплащането беше превъзходно.

— Много бил гаден — допълни Ерик. — Разплаквал даже старите кучета.

— Личи му — каза Дънкан и погледна Ерик и Алекс. — Вие сигурно имате по-добра представа за програмата. Наистина ли ще е толкова лошо?

— Вероятно — отговори Ерик. — Калхун пое програмата за обучение преди половин година. Проблемът е, че иска да промени нещата. Да ги направи по-дарвиновски. Идеята е да се изкоренят неудачниците още преди да са се захванали с истинска работа. А управителният съвет е обсъдил предложението му и е решил да го подкрепи. Ние сме опитните зайчета.

— Не бих се тревожил прекалено — опита се да ги успокои Алекс. — Както с всичко останало, цялата работа зависи от това кого познаваш. Ако има някой изпълнителен директор, който те иска в отдела си, никой няма да те уволни. Така че не се плашете.

— А има ли такъв директор? — попита Дънкан.

— Половин година работих в търговията с ипотeki — отвърна Алекс. — Хората там ме харесват. Така че ще се оправя.

Това още повече разтревожи Дънкан.

— А ти? — попита той Ерик.

— Е, аз не съм сигурен къде ще се озова — отговори той. — Просто ще изчакаме и ще видим какво ще стане.

— Ще отидеш където си поискаш — каза Алекс. — Тебе те обичат.

Ерик сви рамене.

— Първо трябва да преживеем следващите пет месеца.

Този разговор не беше приятен за Дънкан.

— Не мисля, че в Лондон има някой, на когото му пука за мен.

Крис познаваше това чувство. Тримата бяха преминали през лондонския офис като нежелани сирачета, докато другите лондонски курсисти се обучаваха в Ню Йорк. И тримата бяха деветата дупка на кавала.

— Стига вече — намеси се Иън с най-добрия си акцент от Итън. — Да не се паникьосваме тук. Ние сме в Ню Йорк за пет месеца със заплати на инвестиционни банкери. Така че дайте да се повеселим.

— Вдигам тост за това — каза Ленка и вдигна чашата си, която вече беше почти празна. — Наздраве!

Всички се чукнаха с нея.

— Дънкан — продължи Ленка, — ако някога нещата наистина загрубеят, знаеш ли какво трябва да правиш?

— Какво?

— Слизаш тук долу и пиеш бира с нас. Така правят чехите и това върши работа.

Дънкан се усмихна и пресуши чашата си.

— Убеди ме. Хайде да си поръчаме още. — Той спря един минаващ келнер, който се понамръщи, но прие поръчката му за още бири.

— Значи си от Чехословакия? — попита Крис. — Не знаех, че „Блумфийлд Уайс“ има офис в Прага.

— Да, чехкия съм. Но ме взеха на работа в Ню Йорк. Сега, с падането на Желязната завеса, инвестиционните банки търсят източноевропейци. Попитаха ме дали мога да им разкажа всичко за Източна Европа. Казаха, че могат да ми платят куп пари. Всъщност знам всичко за Кийтс и Шели, но това им го спестих. — Английският ѝ беше много добър, но тя говореше с доста силен акцент.

— Английски ли си специализирала? — попита Алекс.

— Английски и руски в Карловия университет в Прага. След това продължих за магистърска степен в Йейл. Но всички тези структуралистични глупости ми дойдоха много. В Америка се правят преди всичко пари, така че реших да предприема нещо по въпроса. Започнах работа в „Блумфийлд Уайс“ преди две седмици.

— Изобщо ли нямаш икономическа степен? — попита Алекс.

— Не мисля, че икономиката, която преподават в моята страна, ще впечатли особено „Блумфийлд Уайс“. Но съм чела няколко американски книги по темата. Ще се оправя. — Тя се обърна към Крис. — Ами ти, господин Шчипьорски? Поляк ли си?

Крис се усмихна, когато тя произнесе толкова правилно непроизносимото му име.

— Не — отговори той. — Но родителите ми са оттам. Аз съм от Халифакс, в Северна Англия. Бил съм в Полша само веднъж. И говоря полски с йоркширски акцент.

— Пшише, бишише — пошегува се Дънкан.

Крис се усмихна малко криво. Шегите за акцента или за полското му име бяха престанали да го забавляват още преди години.

— Страхотна фамилия имаш — каза Алекс. — Човек направо не може да я каже.

— Знам — каза Крис. — Мислех да се прекръстя на „Смит“ или нещо подобно, но е прекалено сложно.

— Точно затова имаме Елис Айланд^[1] — отбеляза Алекс. — Изхвърляш няколко гласни, изпускаш малко съгласни и получаващ американска фамилия.

В университета на Крис така му беше дошло до гуша да произнася по два пъти името си при всеки бюрократичен повод, че бе стигнал дотам да събере необходимите формуляри за промяната му. Но спря в мига на попълване на новото име — „Шиптън“. Шчипъорски беше фамилията на баща му, а той не притежаваше много останали от него неща. Просто се налагаше да понася фамилията си. Поне успя достатъчно лесно да съкрати първото си име от Кшищоф на Крис.

— Кой е оня тип, Руди Мос? — попита Дънкан. — Видяхте ли какъв поглед ми хвърли, когато предложих да излезем да пийнем? Все едно му казах, че сестра му е лесбийка.

— Много е задръстен — каза Алекс. — Програмата е пълна с такива. Той обаче е най-лошият. Не му обръщай внимание.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дънкан.

— Знам го от половин година — каза Алекс. — Момченца с кафяви носове. Мислят, че ако целунат нечие дупе, ще получат най-добрата работа. И не само това, ами искат и първи да целунат дупето. Това е специалността на Руди.

Дънкан направи гримаса.

— Тук има култура на конкуренцията — обясни Ерик. — От всички нас се очаква да се конкурираме за най-добрите работни места и за най-добрите оценки в програмата. Хората като Руди Мос искрено са заети с всичко това.

— А ти не? — поинтересува се Крис.

— Аз си падам по екипите. Предпочитам да работя заедно с колегите си, а не срещу тях.

— Тогава какво, по дяволите, правиш в „Блумфийлд Уайс“? — попита Иън. — Идеите ти трудно се вписват в линията на компанията.

Ерик се усмихна и сви рамене.

— Калхун беше прав. „Блумфийлд Уайс“ е най-добрата на Уолстрийт. Ще тръгна с най-добрите, но ще го направя по свой начин.

Всички кимнаха тържествено, освен Алекс, който се разсмя.

— Не ми разправяй глупости. „Да го направиш по свой начин“ означава да се прибираш у дома съсипан в три през нощта и да не ставаш до обяд на следващия ден.

— Тази идея ми допада! — възкликна Ленка.

Ерик се ухили.

— Вижте, говорим за инвестиционно банкерство в „Блумфийлд Уайс“.

Дънкан допи бирата си.

— Добре, струва ми се, че ще е по-добре да вървим, ако възнамеряваме да се захванем с цялата тази работа, която ни възложиха.

Станаха. Крис, Иън и Дънкан се прибраха в апартамента си в Горен Ийст Сайд, като този път Дънкан внимаваше да не налети на вагон, пълен с пътници. Прекара по-голямата част от пътуването, като обясняваше колко хубава била Ленка. Очевидно го беше впечатлила. Крис можеше да го разбере, но беше решен да остане верен на Тамара, приятелката си в Лондон. Напразното преследване на Ленка беше безсмислено.

Студеният нощен въздух хапеше страните на Крис и му помогна да изчисти съзнанието си от някои объркващи финансови концепции, с които се беше опитал да го запълни през последните три часа. Наближаваше края на март и пролетта също би трябвало да наближава, но на Крис му се струваше, че въздухът е пълен със скреж. Той се сви в старото си кожено яке и тръгна по една пресечка към Пето авеню и Сентръл Парк. От двете страни на улицата платнени навеси засенчваха топлите жълтеникави отблясъци на мраморните фойета, откъдето униформени портиери гледаха безучастно в нощта.

Работата вече се натрупваше и му беше трудно да се ориентира в нея. Помнеше математиката от университета, но това не бе достатъчно. Сконтови постъпления, модифициран срок на валидност, вътрешна лихва на дохода — какво означаваха всички тези понятия? И как можеше да се ориентира във всичко това до сряда?

Постара се да си мълчи, докато Дънкан говореше с тревога за програмата за обучение. Изпитваше известни опасения, но чувстваше,

че е по-добре да ги запази за себе си. Иън бе усвоил до съвършенство изкуството да изглеждаш самоуверен и от краткия си трудов опит досега Крис беше сигурен, че именно това е един от ключовете към успеха. Ако не знаеш нещо, претендирай за обратното и се надявай, че никой няма да разбере.

Но по време на обучението щяха да разберат. Професор Уолдърн щеше да е наясно още на следващата сутрин, когато поискаше Крис да обясни модифицирания срок на валидност. Или Калхун щеше да разбере след обещаните им изпити. Дънкан беше прав. Щеше да е дяволски срамно, ако го изритат след цялата тази борба.

Крис бе положил големи усилия, за да стигне до Ню Йорк. Къртовски труд. Започна на единайсетгодишна възраст, когато майка му с часове му помагаше и го насърчаваше. Той завърши местната гимназия, пребори се с тестовете за кандидатстване в университета и дори сам се изненада от високите си оценки. Кандидатства за място в Оксфорд за изучаване на история. Не искаше да го прави и смяташе, че това е загуба на време, но Тони Харис, учителят му по история, го убеди. И за голяма негова изненада му предложи място в оксфордския колеж „Лейди Маргарет Хол“. Майка му направо се побърка от радост. Казваше, че винаги била сигурна, че ще успее, защото бил наследил ума на баща си. Той знаеше, че това не е съвсем вярно, но чувстваше, че баща му, където и да се намира, може да се гордее с него. И тази мисъл го окриляше.

После Оксфорд и още много труд. След това се появи големият проблем с намирането на работа. Рецесията започваше да оказва влияние върху пазара на труда. Работодателите съкращаваха бюджетите си за обучение на дипломирани новопостъпили. Някои дори прекратиха кампаниите си за набиране на нови служители.

Конкуренцията беше жестока. Крис знаеше малко за компаниите, които посещаваха университета, но кандидатства за работа в петнайсет от тях, включително в „Блумфийлд Уайс“. Повечето отхвърлиха кандидатурата му и дори не го повикаха за разговор. В моменти на отчаяние той обвиняваше за това фамилното си име — Шчипьорски. А и нямаше предимствата на участие в различни извънучебни дейности и внимателно съставена автобиография на човек като Иън Даруент. Но с „Блумфийлд Уайс“ му провървя. Накрая те го поканиха в елегантните офиси на фирмата в Бродгейт в лондонското Сити, където петима

банкери го пекоха на бавен огън. Харесаха го. Допадна им фактът, че е от Халифакс, харесаха полската му фамилия, а също и решителността му. Когато една сутрин слезе до будката на портиера и видя писмото с надпис „Блумфийлд Уайс“, вече знаеше съдържанието му. Те го искаха. Той също. Това беше единственото предложение за работа, което получи, но пък бе най-желаното.

Сега бе в групата на шейсетимата преуспели. Шейсет мъже и жени, първенците в класовете си след всички поставени им задачи. Шейсет победители. Победители като Иън Даруент, Ерик Асл, Алекс Луброн и дори ужасния Руди Мос. И от тези шейсет победители програмата щеше да изстиска петнайсет губещи. Един от тях като нищо можеше да бъде Дънкан. А друг — Крис.

Стигна до ниската стена на Пето авеню, която ограждаше Сентръл Парк, погледна над нея в мрака и към ярките светлини на високите сгради на Манхатън. Трябваше да се прибере и да поспи. Утре щеше да има много за учене. Въздъхна. Щеше да има много за учене всеки ден през следващите пет месеца. Е, добре, щеше да е по-нисък от тревата и щеше да положи всички усилия, за да не се окаже един от тези петнайсет губещи.

[1] Остров в северната част на залива на Ню Йорк, в миналото основен имиграционен център на САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Беше наистина трудно. Използваха „метода на примерите“, измислен в юридическия колеж на Харвард и приспособен за нуждите на бизнес колежа в цялата страна. Това включваше прочитането на „примерен случай“, представляващ подробно изложение на някой реален проблем, пред който се изправяше бизнесът, и избран, за да илюстрира конкретна финансова концепция. След това случаят се дискутираше в клас. Професорът посочваше някой нещастник, който да открие дискусията, и после започваше да го бомбардира с допълнителни въпроси. В най-добрия случай това можеше да бъде увлекателен начин за разглеждане на темите. В най-лошия бе серия от публични унижения за участниците.

Трудността не беше само в преглеждането на примерните случаи в навечерието на дискусията. За да ги разберат, курсистите трябваше да преравят безброй страници от дебели учебници. От тях се очакваше да схващат поне по една сложна концепция всяка вечер.

Професор Уолдърн ръководеше два курса в първите месеци на програмата — капиталови пазари и облигационна математика. Това бяха и най-важните предмети. Доброто разбиране на облигационната математика или „мат“, както я наричаха съкратено, беше жизненоважно, ако по-късно човек искаше да се занимава с покупко-продажби. Уолдърн бе превъзходен преподавател, способен да превърне и най-обикновените финансови принципи в интересни и вълнуващи проблеми. Измъкваше части от решението на някой примерен случай от различни курсисти и след това под негово ръководство концепциите идваха на мястото си. За Крис неговите часове бяха интелектуално стимулиращи, но и изтощителни.

Уолдърн обаче беше и тираничен. Дънкан се ужасяваше от самата възможност да бъде посочен за откриване на дискусията, но това наистина се случи на третия ден. Крис знаеше, че Дънкан е работил с часове върху случая предишната вечер. Касаше се за авиокомпания, която да реши дали да натрупа средства, като емитира облигации с фиксирана лихва, или да вземе заем с плаваща лихва. Но

Дънкан просто не бе разбрал проблема. Започна да говори глупости — непрекъснато повтаряше въведението към случая, и Уолдърн усети незнанието му. Той отдели двацет минути и доказа на Дънкан, на себе си и на класа, че Дънкан не е схванал най-основните принципи, въз основа на които се прибъгва до облигации с фиксирана лихва. Дънкан беше съсипан. Някои от курсистите като Руди Мос се кискаха на спектакъла. Крис беше бесен. Опитва се да му подсказе някои от отговорите, но на Уолдърн тези номера не минаваха.

Професор Уолдърн не бе единственият труден човек в програмата. Аби Холис бе един малък Хитлер. Обикаляше насам-натам и преди, и след заниманията, и се заяждаше с всички.

Недоверието на Ленка към Аби се превърна в презрение след един инцидент през втората седмица на програмата. Ленка се обличаше предизвикателно: носеше стилни рокли, къси поли, прилепнали блузи, кашмирени пуловери и елегантни копринени шалове. Приличаше повече на парижанка, отколкото на ньюйоркчанка. Разбира се, това допадаше на всички мъже в програмата, но много от жените бяха засегнати и Крис дочу някои от тях да размишляват как е успяла да събере такъв гардероб със заплатата на курсистка.

Една сутрин, докато тя разговаряше с Крис и Дънкан във фойето пред аудиторията, към тях се приближи Аби. Ленка носеше костюм с панталони в неутрален светлосив цвят, вероятно най-консервативният тоалет, който бе обличала някога.

— Ленка, мога ли да ти кажа нещо? — Аби я хвана за ръката и й прошепна нещо, което Крис и Дънкан не успяха да доловят. Но чува съвсем ясно отговора на Ленка:

— Дрехите ми били неподходящи!? Какво искаш да кажеш?

Аби погледна Крис и Дънкан и отговори:

— Носенето на панталони в „Блумфийлд Уайс“ не е уместно.

— Това е абсурдно! — изсумтя Ленка. — Виж Крис и Дънкан. Те са с панталони. Повечето хора в програмата носят панталони. Сидни Стол, нашият председател, носи панталони. Защо аз да не нося?

— Знаеш какво имам предвид — каза Аби. Лицето й се зачерви, но стигнала дотук, тя нямаше намерение да отстъпва. — Неуместно е за жени да носят панталони.

— Значи мъжете могат, но не и жените, така ли? Чия идея е тази? Басирам се, че е на някоя жена.

— Не знам чия е идеята — отвърна Аби. — Но жените тук просто не носят панталони.

— Е, значи вече носят — отговорни Ленка и бързо влезе в аудиторията.

По време на почивката се присъедини към Крис и другите до машината за кафе и възкликна:

— Тази жена е невероятна! Видяхте ли костюма ѝ и ужасната ѝ смачкана блуза? Това трябва да се забрани.

— Миналата година тя е била една от нас — каза Алекс.

— Какво искаш да кажеш?

— Била е курсистка точно като нас. Очевидно не се е справила блестящо. Не е успяла да получи назначение след програмата, така че накрая е станала програмен координатор. Говори се, че трябва да се докаже пред Джордж Калхун, за да се измъкне оттук и да получи хубава работа.

— О, боже! — изстена Дънкан. — Ами ако това се случи на мен? Няма да го понеса.

За момент всички замълчаха, замислени за съдбата на онези, които нямаше да се измъкнат от последната четвърт.

— Програмата не затруднява повечето от нас — отбеляза Алекс. — Почти всички имат магистърски степени по бизнес администрация и са се занимавали с много от тези неща и преди. Но трябва да призная, че на мен ми идва малко нанагорно.

— И на мен — каза Дънкан.

— Просто материалът е твърде обширен — намеси се Крис, щастлив от признанието на Алекс, че не е подготвен за програмата. — Имам предвид, че в момента, в който разбереш една концепция, те ти сервират още две.

— Вижте, искате ли да се съберем тази вечер? Ако си помогнем, може би ще се справим. — Алекс погледна Ерик, който кимна.

— Това ще е добре — съгласи се Крис.

— Аз съм „за“ — каза Дънкан.

— Аз също — добави Иън.

— Позволявате ли на жените да носят панталони? — попита Ленка.

— Обикновено не — отвърна Алекс. — Но в твой случай можем да направим изключение.

Апартаментът на Ерик и Алекс беше далеч на север в Уест Сайд. Беше просторен, но зле поддържан. Явно наемът се контролираше и собственикът нямаше интерес да го ремонтира. Мебелировката бе оскъдна и цареше студентски хаос. Но това, което ги поразя най-много, бяха стените.

Четири или пет големи платна висяха из стаята и всяко изобразяваше нефтопреработвателни заводи или рафинерии по различно време на деня и нощта. Тръби, платформи, цилиндри, кули и комини се виждаха под странни ъгли и образуваха сложни геометрични мрежи. Оранжеви отблясъци, светлочервени пламъци и ослепително бели халогенни лампи допринасяха за мистерията на извършващите се процеси. Ефектът бе поразителен.

— Невероятни са — отбеляза Ленка. — Кой ги е правил?

— Аз — отговори Алекс.

— Ти? — Ленка го погледна, преоценката ѝ беше очевидна. — Не знаех, че си художник.

— Няколко години опитвах да се прехранвам като професионален художник. Направих няколко изложби, продадох малко картини, но едва можех да преживявам. Идеята за живот в бедност не ми харесва. И ето ме тук.

— Това е срамота — каза Ленка.

Алекс сви рамене.

— Всички сме тук за това, нали? — В гласа му се долавяше оправдателна нотка — Ленка очевидно го бе засегнала на болното място.

— Съжалявам. Прав си. Но темата ти е странна. Защо именно заводи?

— Аз съм от Ню Джърси — отвърна Алекс. — Там имаме много рафинерии. Като дете ги зяпах от прозореца на колата. Бях очарован от тях. После, в колежа, си помислих: „Защо да не ги нарисувам?“. И това се превърна за мен в натрапчива идея.

— Невероятни са — повтори Ленка. — Това наистина ли е Ню Джърси?

И показа една картина — издигната върху пясък инсталация, която хвърляше огнени отблясъци в бездънното пустинно небе. Контрастът на суровия пресечен терен с импозантните съоръжения и

смесицата от естествената и създадената от човека светлина произвеждаха потресаващ с красотата си ефект.

— Това е индустриалният град Джубаил в Саудитска Арабия — отговори Алекс. — Една химическа компания видя картините ми и спонсорира пътуването ми дотам. Продадох всички нарисувани там картини, с изключение на тази.

— Не се учудвам — отбеляза Ленка.

— Ще ми се да бях запазил повече от тях.

— Междувременно, аз се чувствам така, сякаш живея в някоя проклета фабрика — обади се Ерик. — Какво им е лошото на слънчогледите, за бога?

— Буржоазен еснаф — измърмори Алекс.

— Аз ги харесвам — каза Дънкан. — Рисувал ли си някога бирена фабрика?

— Не още — отговори Алекс. — Да приема ли въпроса ти като намек, че ти се пие бира?

— Помислих си, че няма да се сетиш.

Така тази вечер и по няколко вечери седмично през следващите месеци шестимата учеха заедно, като обикновено се събираха в апартамента на Ерик и Алекс. Бързо се изясни кой колко знае. Ерик поглъщаше всичко, което минаваше пред погледа му, и го разбираше моментално. За Дънкан материята бе жива мъка. Алекс и Крис влязоха в крак накрая, като Крис го постигна с повече труд от Алекс. Иън се държеше така, сякаш разбираше всичко, и наистина бързо схващаше принципите. Но когато опираше до работа с цифрите, беше безнадежден. По някакъв начин успя да запази тази тайна от всички извън групата им, която всячески го прикриваше. Ленка, изглежда, схващаше нещата почти толкова добре, колкото и Ерик, макар да имаше склонност към предлагане на сложни решения за проблеми, които изглеждаха на останалите прости. Помагаха си един на друг и с изключение на Дънкан всички преминаха изпитанието.

Алекс не беше единствен сред курсистите с необикновено минало. Макар в компанията да имаше доста англосаксонци с магистърски степени по бизнес администрация, „Блумфийлд Уайс“ внимаваше да не наема служители предимно от тази група. В банката работеха жени, както и мъже с индийски, африкански и японски произход. Мнозина бяха на възрастта на Крис, на по двайсет и две —

двайсет и три години, повечето — с няколко години по-възрастни, а някои прехвърляха трийсетте. Сред американците имаше професионална комарджийка, която започнала и впоследствие продала собствен бизнес за поръчки по пощата на дизайнерски компютърни аксесоари, както и един накуцващ професионален футболист. Сред чужденците имаше бивш подводничар от френския флот; друг напълно невъзмутим японец, който обичаше да го наричат Текс и винаги носеше тъмни очила; саудитец, който много добре съзнаваше, че никога няма да го уволнят, и затова не правеше нищо; и една по-възрастна италианка, която се мъчеше да разбира бързия говорим английски и полагаше всички усилия да е в крак с останалите курсисти, докато същевременно се грижеше за тригодишната си дъщеря.

Независимо от произхода им, към всички се отнасяха еднакво, с изключение на Латаша Джеймс, чернокожата американка, която седеше до Крис. Професорите и дори Уолдърн внимаваха винаги да проявяват към нея уважение и учтивост. Това направо я побъркваше. Фирмата искаше да я назначи в общинския финансов отдел, където щеше да може да предлага услугите на „Блумфийлд Уайс“ на черните граждански лидери. А тя просто искаше да се отнасят с нея като с всички останали.

Ерик и Алекс се оказаха прави — пълно беше с кафяви носове. Шейсетте курсисти, които трепереваха на банките, когато Уолдърн преподаваше, внезапно ставаха много активни, щом някой от изпълнителните директори идваше да разговаря с тях. Директорите отговаряха за различните отдели на фирмата и между официалните учебни часове изнасяха лекции, като обясняваха с какво се занимават отделите им. Именно те бяха хората, които щяха да наемат курсисти от програмата. Следователно те бяха и хората, които курсистите се мъчеха да впечатлят. Гледката на шейсет млади инвестиционни банкери, полагащи вкупом усилия да впечатлят едно човешко същество в един и същи момент, беше противна. Крис знаеше, че би трябвало да участва, но не можеше да се насили да го направи. Иън, който имаше ценното качество да се запомня, задаваше по някой въпрос в лаконичния си, небрежен стил. Ерик се ограничи с единични и невероятно схватливи въпроси към изпълнителните директори на ключовите отдели във фирмата. Дънкан понякога ломотеше нещо.

Ленка не трябваше да се изтъква — те сами ѝ задаваха въпроси. Беше жалко да се наблюдава как толкова много различни мъже на средна възраст я избират уж случайно, за да подчертае някой техен аргумент.

Разбира се, най-лошият беше Руди Мос. Обикновено само им се повръщаше от него. Най-лошото беше, когато дойде Сидни Стол.

Стол току-що беше заел поста председател на „Блумфийлд Уайс“. Бе дребен мъж с дрезгав глас, червени тиранти и огромна пура, която пушеше с наслаждение, докато разговаряше с групата. Крис реши, че е голяма работа. Очевидно беше много активен и нямаше време за глупости. Когато каза, че не го интересува кой си или откъде си дошъл, щом правиш пари за фирмата, Крис му повярва. Стол приключи речта си за това как „Блумфийлд Уайс“ може да остане най-добрата фирма на Уолстрийт само ако остане най-съобразителната, и попита има ли въпроси. Крис вътрешно изстена, когато Руди Мос вдигна ръка.

— Руди Мос, господин Стол.

— Какъв е въпросът ти, Руди?

— Господин Стол, докато ви слушах, се питах какъв набор от умения осигурява основните компетенции, които ни дават предимство пред толкова много нови играчи?

Стол само го погледна и дръпна силно от пурата си. Руди се усмихваше с надежда. Стол пушеше. Руди леко почервения. Стол мълчеше. Шейсетте курсисти се размърдаха.

Накрая Руди се предаде.

— Искам да кажа, че олигополът на големите фирми се разпада, бариерите за навлизане в нашия бизнес са по-ниски и ще се наложи да оцеляваме, като разчитаме на основните си компетенции. Просто се питах кои са те според вас?

Очите на Стол светнаха. Същото се случи и с върха на пурата му.

— Момче, ще ти кажа как ще оцелеем. Повечето от вас, деца, ще правите пари за мен. Много пари. И аз ще ви задържа. Някои от вас ще ме разочароват. И ще са аут. Сега, какъв ще бъдеш ти, Руди?

По всички лица цъфнаха усмивки.

— Аз ще правя пари за вас, сър — покорно каза Руди.

— Добре. Има ли още въпроси?

Странно, но нямаше.

3.

Изпитът по облигационна математика беше през четвъртата седмица на програмата. Това беше един от най-важните тестове в целия курс — Джордж Калхун се постара всички да го разберат. Крис учи до девет вечерта и накрая почувства, че това е таванът на възможностите на уморения му мозък. Помисли да се обади на Тамара в Лондон, но веднъж вече я бе будил в два през нощта и се отказа. Реши да покани другите двама да пийнат набързо бира в ирландския бар на Първо авеню, който често посещаваха. Имаше нужда от разтоварване преди лягане.

Почука на вратата на Дънкан. Никакъв отговор. Почука отново.

— Влез.

Дънкан лежеше на леглото си и гледаше в тавана. Бюрото му приличаше на кратер от бомба — отрупано с бележки и отворени учебници.

— Нищо свястно не правиш тук — каза Крис. — Дай да излезем да пийнем по бира.

— Аз... не... искам да кажа... О, боже... — заекна Дънкан и се разрида.

Крис се слиса.

— Какво ти става, Дънкан?

— Какво да ми става, по дяволите? Чака ни този проклет изпит.

— Това е само тест.

— Не е тест. Става дума за цялата ми кариера. И тя ще приключи утре. Ще ме върнат обратно в Лондон и ще седя на касата в банка „Барклис“.

Крис седна на леглото му. Дънкан закри очите си с ръка, но една самотна сълза потече надолу по бузата му.

— Няма — тихо каза Крис. — Ти си се подготвил. Ще изкараш изпита.

— Глупости, Крис. Нищо не знам. Мозъкът ми е като празен лист хартия. — Той подсмръкна. — Никога преди не съм се провалял на изпит.

— И сега няма да се провалиш — каза Крис. — Виж какво, ти правиш от мухата слон. Те просто искат да проверят дали знаеш как да пресметнеш цените на облигации и опции. Не е голяма работа. Просто се опитват да засилят натиска, за да видят дали ще издържиш.

— Вече съм се разпаднал — пак подсмръкна Дънкан.

— Разбира се, че не си — увери го Крис. — Ела на бюрото да видим какво точно не ти е ясно.

Седяха повече от два часа и Крис се опитваше да обяснява концепциите, с които се бе запознал предишната седмица. Той беше търпелив и спокойствието му накрая се предаде на Дънкан. До полунощ Дънкан най-после успя да оцени една проста опция. Това трябваше да е достатъчно.

Крис си тръгна. Беше изтощен. Мислеше да си ляга, но чу музика от стаята на Иън и бутна вратата. Иън седеше в едно кресло — на пода имаше преполовена бутилка уиски — пушеше и слушаше „Ю Би 40“.

— Бях при Дънкан — каза Крис. — Паникьосал се е за утре.

— Това момче прекалено се тревожи — отвърна Иън.

— Е, има защо. Прегледахме по-голямата част от теорията за опциите. Ще има късмет, ако изкара.

Иън сви рамене.

— Някои хора утре ще се провалят и ние с теб наистина не можем да направим нищо, за да им помогнем.

Крис го зяпна. Това не беше вярно. Искаше Дънкан да се справи и бе положил всички усилия, за да му помогне. Надяваше се тази помощ да е достатъчна.

— Ти ще се справиш ли? — попита Крис. За Иън щеше да е трудно да скрие слабите си математически умения в теста за облигационните изчисления.

Иън се усмихна.

— Аз ли? О, аз ще се оправя. — Наля си още уиски и се загледа в стената някъде вдясно от главата на Крис.

И Крис го остави.

Дънкан издържа теста, а също и Иън, но и двамата минаха на косъм. За своя собствена изненада, Крис се справи доста добре.

Разобличаването на двама преписващи курсисти предизвика голямо вълнение. Аби Холис хвана Роджър Масдън да показва работата си на бившия футболист Дени Ейнджъл. Изведоха ги от аудиторията и никой не ги видя повече този следобед. Не се появиха и на другия ден. Преди заниманията Джордж Калхун изнесе лекция на останалите курсисти за високите стандарти на „Блумфийлд Уайс“ и как от всички се очаква да ги спазват. Предупреди ги да обърнат сериозно внимание на курса по етика през следващия месец. И нито веднъж не спомена Роджър и Дени.

Но всички останали говореха за тях. През целия ден съдбата на двамата курсисти бе единствена тема на разговор и известно успокоение за четиримата нещастници, провалили се на изпита.

— Ето ви и първите двама — каза Дънкан на обяд в ресторанта.

— Абсолютно лицемерие — отбеляза Иън. — „Блумфийлд Уайс“ би трябвало да са последните, които се оплакват от измама. Те са прочути именно с това. Когато бях в Лондон, ги видях да скубят клиентите си на поразия.

— Реакцията им е прекалено строга — каза Алекс. — Сигурно е заради миналогодишното разследване на „Финикс Просперити“.

Предишната година Дик Уейгъл, служител в „Блумфийлд Уайс“, беше арестуван и обвинен в организирането на сложна измама с офшорни доверителни фондове и банкрут на банката „Сейвингс енд лоун“ в Аризона. Пресата бе отразила безмилостно случая.

— А помните ли онези типове в продажбите на ценни книжа, които бяха хванати да снабдяват клиентите си с кокаин? — попита Дънкан. — Нека не се заблуждаваме — репутацията на нашия работодател не е от най-чистите.

— Точно затова Калхун вдига такава врява — каза Ерик. — Всичко това е част от стратегията му да направи програмата много по-трудна, отколкото е необходимо. Като настоява за високи стандарти и ни притиска, той ще направи фирмата по-добра.

— Това може и да е вярно — обади се Алекс. — Но чувам, че не се харесва на някои хора.

— Което е добре — каза Дънкан.

— Защо? — попита Крис.

— Фирмата е похарчила куп пари за тези двамата. Роджър е популярен и можеш да се хванеш на бас, че има дилъри, които ще се

разочароват от пропуснатата възможност да имат колега футболист, с когото да си пият бирата. „Блумфийлд Уайс“ е пълна с хора, които на тяхно място биха постъпили по същия начин. Затова те двамата щяха да паснат идеално на средата. Тъпо беше да ги уволняват.

— Е, обясни го на Калхун — каза Дънкан.

Докато се връщаха от ресторанта към аудиторията, Дънкан дръпна Крис настрана и каза:

— Между другото, благодаря за помощта. Нямах да изкарам, ако не ме беше вдигнал снощи.

Крис се усмихна.

— Ти щеше да направиш същото за мен, колега.

Пролетта ги връхлетя внезапно. Единият ден се загръщаха с новите си елегантни палта, борейки се с ледения вятър, фучащ около високите здания, а на следващия слънцето напече, дърветата цъфнаха и тревата в парка се раззелени. След изпита по облигационна математика темпото на програмата се забави и дори им дадоха няколко свободни следобеда. Някои от курсистите започнаха да играят футбол в събота на голямата морава в центъра на парка. Тримата британци участваха редовно. Дънкан беше добър и тичаше неуморно. Играта беше шумна и весела, за това се грижеха саудитецът Фейсал и двама бразилци. Ерик и Алекс също играеха, както и Денка и Латаша Джеймс. Латаша беше добра — беше играла футбол в колежа. За Ленка не можеше да се каже същото, но никой не се оплакваше. Мъжете се надпреварваха да ѝ подават топката и после да я събарят на земята.

Една събота Ленка и Латаша взеха Дънкан, Крис, Иън и Алекс и шестимата отидоха заедно в „Забарс“ — гастронам за готова храна в Уест Сайд. Купиха хляб, пастет, сирене и някаква плодова салата. Ленка доста се развълнува от европейските деликатеси, които видя, и настоя да вземат и унгарски салам и туршии. Бе очарована и от колекцията на „Забарс“ от сушени гъби — каза, че всички чехи били експерти по гъбите и разказа как като дете била прекарала по-голямата част от детството си да обикаля из горите за гъби. Едва я измъкнаха от гастронама. После се отбиха в един винарски магазин зад ъгъла, взеха няколко бутилки и тръгнаха към парка. Вървяха бавно, наслаждаваха се на пролетното слънце и наблюдаваха тичащите за здраве,

кънкьорите, велосипедистите, влюбените и откачените. Когато минаха покрай статуята на крал Ягело — на кон и размахал два меча над главата си — Ленка спря и каза:

— Приятно е да видиш един от кралете си в центъра на Ню Йорк, нали? Сякаш е яздил дотук направо от Средновековието.

— Мой крал ли? — учуди се Крис.

— О, стига де! Ягело е победил Тевтонския орден в Грунвалдската битка. Не ми казвай, че у теб не е останало нищо полско.

Крис се усмихна.

— Права си. Дядо ми щеше да ти отдаде чест. Но баща ми щеше да се направи, че не те разбира. Аз пък се измъквам, като се преструвам, че съм англичанин.

— Мислех, че поляците са най-големите националисти на планетата — отбеляза Ленка.

— Дядо ми да — отговори Крис. — Избягал в Англия през 1939 година. Военен пилот, герой. Участвал е в битката за Британия. Би дал живота си за Полша, казвал ми го е многократно. Но баща ми не вярваше в тези неща. Той беше социалист. Не комунист, а социалист. Вярваше, че национализмът разделя хората. Не обичаше кралете. Сигурен съм, че не би одобрил и този.

— Какво е правил в Англия, като е бил социалист?

— Той мразеше сталинизма. А Британия не е била лошо място през 1965 година, Лейбъристката партия току-що е била спечелила изборите. Той реши, че Харолд Уилсън е по-добър социалист от съветските апаратчици във Варшава. Играеше шах. Беше grosмайстор. Избягал на един турнир по шах в Борнмът. При братовчеди в Йоркшир, там срещнал майка ми и съм се пръкнал аз.

— Басирам се, че дядо ти не е имал много високо мнение за него.

— Абсолютно си права. — В детството му отношенията между семейството на майка му и баща му го бяха смуцвали. Фактически цялата полска общност в Халифакс се бе отнесла с подозрение към баща му — макар да беше избягал, той идваше от новия режим и следователно не можеше да му се има пълно доверие. Дори не ходеше на църква в неделя. Въпреки че беше дете, Крис усещаше това недоверие и то не му харесваше.

— Той починал ли е?

Крис въздъхна.

— Умря, когато бях десетгодишен.

— Моите съболезнования.

— Не е необходимо. Това беше много отдавна.

— Е, такъв е животът. — Тя се усмихна. — Чудесно е, че тук има един славянски герой. Може би един ден ще издигнат и статуя на Вацлав Хавел.

— Това наистина ще е хубаво.

Седнаха на тревата до малкото езеро с лодките, отвориха виното, ядоха, пиха и неусетно следобедът мина. Ленка бе купила прекалено много туршия, така че Дънкан и Алекс започнаха да я замерят и скоро се разрази истинска битка с кисели краставички. Всичко това беше много детинско и на Крис му липсваше енергия да се присъедини към тях, но бе приятно да гледа как всички поне за малко забравиха, че са инвестиционни банкери. Легна на тревата и се загледа в синьото небе, оградено от високите сгради на Пето авеню. Усети как напрежението го напуска. Реши, че всъщност в Ню Йорк е доста приятно.

От виното му се приспа и той затвори очи. Стресна го капка вода върху лицето му. После още една. Слънцето все още светеше, но един мастиленочерен облак идваше откъм изток. Заваля и те се разбързаха да съберат останалата храна. Латаша, Ерик и Алекс успяха да скочат в единственото празно такси на Пето авеню, а Крис, Иън, Дънкан и Ленка се затичаха към убежището на апартамента — Дънкан пазеше с палтото си Ленка от пороя.

Влязоха мокри до кости и Крис направи чай. Ленка първа взе душ и взе сухи дрехи от Дънкан, за да се преоблече. След това под душа се заредиха Крис и Иън. В суматоката Дънкан и Ленка се измъкнаха да изпият по чашка навън.

Когато вратата се затръшна зад тях, Крис и Иън се спогледаха и Крис попита:

— Какво мислиш?

— Няма начин — отвърна Иън. — Нейната класа е друга.

— Обаче той е привлекателен — отбеляза Крис.

Дънкан не беше красавец, но имаше широко луничаво лице, къдрава червена коса, сини очи и обезоръжаваща усмивка, която сякаш казваше „хайде да станем приятели“. Крис беше видял как това впечатлява някои жени от „Блумфийлд Уайс“ в Лондон и можеше да си

представи, че е възможно Ленка да го предпочете пред определено красивия Ерик например.

— Тя е много по-голяма от него. Сигурно е поне на двадесет и пет — възрази Иън.

— Това не е голяма разлика — възпротиви се Крис. — Ти я харесваш, нали?

Иън сви рамене.

— Всъщност не. — Опита се да го каже небрежно. — Но си я бива.

Крис се разсмя.

— Бедната! Целият курс да си точи лигите по нея.

— Това ѝ харесва — отбеляза Иън.

— Прав си.

Дънкан се върна към единайсет и половина. Крис и Иън още бяха будни.

— Е? — попита Крис.

Дънкан извади една бира от хладилника, тръшна се на дивана, ухили се и каза:

— Разкошна е.

— И? — попита Крис.

Дънкан отвори бирата, отпи глътка и се засмя.

— Ще видим.

4.

— Карла, слушала ли си ме изобщо през последните две седмици?

— Да, професоре, разбира се.

Уолдърн беше в лошо настроение. Посочи Иън в началото на часа, но той се представи добре. Затова Уолдърн се обърна към Карла Морели — по-лесна жертва.

— Тогава би трябвало да можеш да ми кажеш какво е репо?

— А, репо — каза Карла и преглътна.

Класът млъчеше в очакване. Братата на Уолдърн бе издадена напред, очите му я пронизваха. Няколко секунди млчание.

Карла измърмори нещо.

Уолдърн вдигна длан до ухото си.

— Не те чувам.

— Ами... — почна Карла с треперещ глас. — Ами репо е, когато клиентът дава на „Блумфийлд Уайс“ облигация, която не притежава.

— Дава облигация, която не притежава? Какво означава това? — възкликна Уолдърн и огледа изумен класа. — Как можеш да дадеш на някого нещо, което не притежаваш? Във финансовия свят никой не дава нищо на никого. Във финансовия свят се купува, продава, отдава се под наем, заема. — Той доволно закрачи по подиума. — Участниците на пазара правят пари, инвестират пари — и никога не ги подаряват.

Карла се изчерви. Крис я съжали. Знаеше от Ленка, че животът ѝ е труден. Наложило се беше да уволни бавачката, която се грижела за детето ѝ, и не можела да ѝ намери заместничка. Освен това разбираше само половината от казаното в клас и се налагаше постоянно да прави справки в речник, когато вечер четеше учебниците.

— Съжалявам — смънка тя. — Аз опитва отново. Репо е, когато клиентът продава облигация, която той няма, освен...

— Не, не, не, не, не! — Уолдърн стисна разочаровано устни. — Сега ще ти задам отново въпроса си. Слушала ли си ме изобщо през последните две седмици?

— Да, господин професор — отговори Карла с треперещи устни.
— Но за мен това е трудно. Английският ми не е добър и...

— Не приемам този отговор — каза Уолдърн. — Ние сме американска банка. Ако искаш да си професионалистка тук, трябва да говориш английски достатъчно добре, за да разбираш материята. Такова е предварителното условие за участие в програмата за обучение. И така — какво е репо?

Карла подсмръкна. Отвори уста. Една сълза потече по бузата ѝ.

— Репо е договор за продажба и повторно изкупуване — каза един глас от другата страна на стаята и курсистите се обърнаха. Беше се обадила Ленка. — Един партньор продава облигации на друг партньор и се съгласява да ги изкупи обратно на определена бъдеща дата за определена цена.

Уолдърн се намръщи.

— Аз питах Карла. Моля, не ме прекъсвай. — Обърна се отново към разплаканата Карла. — Кажи, Карла, защо някой би искал да сключи договор като репо?

Ленка отговори преди Карла да успее да отвори уста:

— Това е евтин начин за заемане на пари за финансиране на активи в облигации. Репо лихвата обикновено е по-ниска от лихвите на паричния пазар.

Уолдърн се обърна.

— Помолих те да не ме прекъсваш. Искам Карла да отговори на въпросите ми.

— Не виждате ли, че тя не е в състояние да отговаря на въпросите ви? Затова ще го направя вместо нея — каза Ленка. — Какво друго бихте желали да знаете?

— Опитвам се да обясня нещо — изсумтя Уолдърн. — И то е, че очаквам студентите да слушат това, което им говоря.

— Опитвайте се да обясните, че имате абсолютна власт в тази аудитория, а Карла е едно нищо — чу се глас отзад.

Този път беше Алекс. Всички замръзнаха.

Лицето на Уолдърн почервения и той отвори уста, сякаш да извика, но се отказа и я затвори.

— Аз решавам какво става в тази аудитория. И няма да позволя да подронват авторитета ми.

— Това е ясно. Но ако използвате властта си, за да притеснявате, вместо да преподавате, авторитетът ви не струва нищо.

Уолдърн си пое дълбоко дъх.

— Ленка. Алекс. Елате с мен.

Настъпи пауза. Ленка и Алекс се спогледаха, после станаха и последваха Уолдърн навън. Когато вратата зад тях се затвори, аудиторията се взриви.

Ленка и Алекс се върнаха чак за следобедните занимания — на лекция за благородните метали. Но трябваше да отидат при Джордж Калхун в кабинета му в пет и петнайсет.

Останалите ги чакаха в „При Джери“.

— Постъпиха смело — заяви Дънкан.

— Всъщност глупаво — каза Иън.

— Не е така — каза Крис. — Все някой трябваше да се опълчи на Уолдърн. Това, което прави с Карла, е непростимо. Отнасят се с нас като с деца, а ние не сме деца. За бога, та ние сме професионалисти. Алекс го изтъкна съвсем правилно.

— Това е стандартният подход в „Блумфийлд Уайс“ — каза Иън. — Карла все някога трябва да свикне с него. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Ако не може да го понася, по-добре да напусне.

— Не е така — повтори Крис и поклати глава, дори се изчерви. — Уолдърн трябва да ни обучава, а не да ни обижда. Алекс беше прав — когато се отнася така към хората, губи цялото им уважение. И определено загуби моето.

— Тогава ти защо не каза нищо? — попита Иън.

Крис мълчеше. Трябваше да каже нещо. Трябваше да подкрепи Ленка и Алекс. Но не го беше направил. Помисли да отвърне на Иън, че просто се е стреснал, но се отказа. Знаеше, че това не е вярно.

— Не каза нищо, защото не искаше да рискуваш работата си — заяви Иън със злорада усмивка.

— Глупости! — сопна му се Крис. Но знаеше, че Иън е прав. Усмивката на Иън се разшири. — Ти си много гадно копеле.

Иън поклати глава.

— Просто не искам да си загубя работата. Също като теб.

Истината в забележката му засегна Крис и той се обърна към Ерик.

— Ти какво мислиш, Ерик? Трябваше ли да кажем нещо?

— Уолдърн не беше прав — каза Ерик. — Но откритата конфронтация с него никога няма да промени поведението му. Калхун винаги ще го защити. Длъжен е.

— Значи Алекс трябваше да си държи устата затворена? — попита Крис.

Ерик сви рамене.

— Останалите го направихме.

— Да де, но сега ми се ще да бях казал нещо.

Дънкан вдигна ръка и помахна.

— Ето ги.

Ленка и Алекс видяха, че им маха, и дойдоха при тях. Изглеждаха напрегнати.

— Как мина? — попита Дънкан.

— Мъмриха ни здраво — каза Алекс. — Особено мен. Но си запазваме работата.

— Как успя? — попита Крис.

— Когато влизахме, Том Ризман излизаше от кабинета на Калхун.

— Директорът на търговия с ипотеки? — попита Крис.

— Същият — отвърна Алекс. — Калхун каза, че Ризман искал да остана. Но получих сериозно предупреждение. „Още веднъж нещо подобно и си отиваш.“ — Той имитира доста сполучливо гласа на Калхун.

— Ами ти? — попита Крис Ленка.

— Казах му, че сме прави ние, а не Уолдърн — отговори тя. — Казах, че трябва да се отърват от него, а не от нас. Той ми нареди да млъкна и да изляза.

— Мисля, че Калхун беше нарочил мен — каза Алекс. — Уолдърн направи голям въпрос, задето съм поставил авторитета му под въпрос.

— Добре, радвам се, че и двамата сте още тук — обяви Дънкан и вдигна бутилката си с бира. — Нека ви поръчам по една. — И се обърна, за да махне на келнера.

— Имах късмет, че Том Ризман разбра за случилото се, защото иначе нямаше да съм тук — каза Алекс. — Но как стана, между другото? — Той огледа масата. Ерик мълчаливо се усмихваше. — Ти ли беше?

Ерик кимна.

— Ризман каза, че винаги е мразил Уолдърн. Беше готов да помогне.

— Благодаря, приятел — каза Алекс. — А бе къде се бави тази бира?

Летище „Нюарк“ беше претъпкано. В петък вечер всички искаха да заминат някъде за уикенда. Крис се бе измъкнал веднага след края на занятията и бе стигнал дотук с метрото и автобус. Не бе трябвало да бърза толкова. Чакаше вече почти час, а тя все още не излизаше от митницата. Полетът ѝ бе закъснял с половин час и вероятно още си чакаше багажа.

— Крис!

Някак си я беше пропуснал. Тя остави чантата си и го прегърна.

— Тамара! Страхотно е, че си тук.

Тя бързо го целуна по устните и се сгуши в прегръдките му. Той прекара длани по русата ѝ коса. Чудесно беше да са отново заедно.

Пуснаха се и тръгнаха към изхода.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Автобусите са насам.

— А такситата са ей там.

— С автобуса е много удобно.

— О, Крис, голям скъперник си. Аз ще платя. — И тя закричи към опашката от таксите.

Крис я последва и скоро пълзяха в колата към тунела „Холанд“ и Манхатън.

— Е, какво ще правим довечера? — попита Тамара.

— Мислех да излезем за вечеря. А после можем да отидем на едно парти.

— Парти? Звучи добре. Ще мога да се запозная с всичките ти мили нови приятели. О, онзи ужасен Дънкан там ли ще е?

— Не е ужасен. Да, там ще е. Живеем заедно, така че просто ще трябва да го понасяш. Но Иън Даруент също ще бъде. Него го харесваш, нали?

— О, да. Той е сладък. Сигурно ще има много американци?

— Ню Йорк е в Америка, Тамара — усмихна се Крис. — Ще има поне един-двама.

Тамара въздъхна.

— Е, сигурно не са чак толкова лоши. Просто трябва да съм търпелива.

— Ерик и Алекс, които организират партито, ще ти харесат.

— Добре. Ела сега тук. — Тя се сгуши до него и пъкна ръка в ризата му над гърдите. — Този уикенд ще бъде много приятен.

Таксито се бореше с трафика в Манхатън и накрая стигна до апартамента на Крис. Сумата беше огромна и в края на краищата я плати Крис.

Говориха много на вечеря — Крис за програмата, а Тамара за широкия си кръг познати в Лондон. Познаваха се от Оксфорд, но се събраха чак преди изпитите през последната година. Тамара беше слаба, руса и изтънчена. Крис винаги я бе харесвал, но не смяташе, че има шанс с нея. Изненада се, когато се озоваха заедно в леглото след едно парти през последната седмица на семестъра и още повече от това, че тя все още искаше да се срещат, след като и двамата се преместиха в Лондон — той в „Блумфийлд Уайс“, а тя в типично британската търговска банка „Гърни Крохайм“. През следващата половин година връзката им се разви, макар и не дотам, че да заживеят заедно. Но тя се радваше, че е при него в Ню Йорк и той изпитваше благодарност за това.

Върнаха се в апартамента към единайсет. От стаята на Иън гърмеше музика. Той беше излязъл, когато Тамара и Крис се преобличаха за вечеря, така че Тамара все още не го бе виждала. Тя нахлу направо и без да чука в спалнята му, Крис я последва. Не се тревожеше особено, че може да заварят Иън negliже. Самият Иън нямаше да се притесни, а за Тамара гледката не би била нищо друго, освен малка тръпка.

Иън беше напълно облечен, но се притесни. Седеше наведен над малко огледалце върху бюрото; върху огледалото имаше тънък пласт бял прах. Той се обърна към натрапниците и лицето му моментално почервения.

— О, Иън, подготвяш се за партито, нали?

Иън местеше поглед от Крис към Тамара и обратно.

— Ами... — беше всичко, което успя да каже.

— Здравей, скъпи — каза Тамара с очевидно наслаждение от притеснението му, подаде бузата си за целувка, облиза пръста си, топна го в праха и го втри във венците си. — Уха! Може ли още малко?

— Ъ... здравей, Тамара. Да, да, разбира се — отговори Иън и погледна неуверено Крис.

Тамара се разсмя.

— Хайде, Крис. Сигурна съм, че Иън може да отдели малко и за теб.

Крис ги зяпаше. Не знаеше как да реагира. След няколко секунди се обърна и излезе от стаята. Затвори се в собствената си спалня и загледа през прозореца оживената улица от височината на дванайсетия етаж.

Беше ядосан. Не вземаше наркотици и вярваше, че и приятелите му не го правят. Особено гаджето му. Какво си въобразяваше Тамара? Наркотици вземаха глупаците. Изненада се от Иън, но като се замислеше, можеше да го разбере. Но как беше възможно Тамара да е толкова глупава?

Бедата бе в това, че самият той се чувстваше глупаво, и това още повече го ядоса. Разбира се, познаваше хора, които вземаха наркотици. В университета бе виждал колеги да се измъкват заедно с тази цел. Познаваше проблема и от пресата — финансовият свят беше пълен с такива истории. Но винаги бе избягвал наркотиците или казано по-точно — наркотиците винаги го бяха избягвали. Именно това го караше да се чувства глупаво. Той беше един прост полски селяндур. Какво друго можеше да очаква преди парти, и то в Ню Йорк?

Каза си, че трябва да се стегне. Да остане невъзмутим. Пое няколко пъти дълбоко дъх и излезе от спалнята. Тамара се появи хихикаща от стаята на Иън.

— О, Крис, изглеждаш толкова стреснат!

— Не знаех, че вземаш наркотици.

— Не взимам. Не и редовно. Само от дъжд на вятър. Не приличам на наркоманка, Крис, нали?

Крис сви рамене. Не можеше да се сдържи да не търси признаци дали наркотикът не е започнал да действа. Очите на Тамара изглеждаха нормални; фактически изглеждаха точно същите, както и преди

няколко минути. Но разбира се, че бяха такива — той отново ставаше глупав.

— Ти си голям праведник — каза тя. — Трябва да опитаеш някой път.

Крис поклати глава.

Тя го прегърна и го целуна дълго и силно. После каза:

— Виж, нямаше да го направя, ако знаех, че ще се разстроиш толкова. Ще тръгваме, нали? Готов ли си, Иън?

Взеха такси до Горен Уест Сайд. Крис седеше мълчалив; Тамара говореше оживено на Иън, който, от своя страна, също я омайваше с думи. Когато пристигнаха, партито бе в разгара си. Ерик ги посрещна на вратата. С него беше едно момиче, което представи като Меган. Крис бе любопитен. Значи това беше мистериозното гадже, което живееше във Вашингтон или някъде другаде и което още не познаваше. Нищо чудно, че бе привлекателна, макар и не така изумителна, както можеше да очаква от гадже на Ерик. Имаше дълга къдрава черна коса, бледо интелигентно лице, лунички, чип нос и светлосини очи. Изглеждаше много млада, някъде на осемнайсет, но в същото време изражението ѝ бе мъдро, не според годините ѝ. Крис веднага я хареса.

Представи Тамара и след кратък незаангажиращ разговор Ерик ги изпрати в тълпата, като ги уведоми, че бирата е в банята.

— Готин е — заяви Тамара, докато си пробиваха път през тълпата към банята.

— Не е свободен — отвърна Крис. — Мисля, че онова момиче му е гадже.

— О, така ли? Аз я взех за по-малката сестра.

— Страхувам се, че не е.

— Няма нужда да ревнуваш, Крис — каза Тамара и стисна ръката му. — Щастлива съм с това, което имам.

Крис се усмихна. Тя очевидно се опитваше да се реваншира, а и той не искаше да се цупи и да провали уикенда.

— Между другото, не ми допада вкусът му в изкуството — обяви Тамара и се намръщи на картината, която изобразяваше рафинерия в пустинята.

— На мен ми харесва — каза Крис.

— О, Крис, ти си толкова „индустриален“.

Откриха бирата в банята, във ваната, която беше пълна с лед.

— Колко старомодно — възкликна Тамара. — Това сигурно е стара американска традиция.

— А също и много практична — добави Алекс, който изникна от тълпата. — Знам, че вие, британците, предпочитате бирата топла. Да ти сложа ли една във фурната?

Тамара се усмихна и заяви с най-саркастичния си глас:

— Мисля, че бих пийнала малко бяло вино.

Крис трепна от неудобство.

— Е, има малко в кухнята. Между другото, аз съм Алекс Луброн.

— Приятно ми е — отговори Тамара и се загледа над главата му.

— Това е Тамара — представи я Крис.

— Чувал съм много за теб — каза усмихнат Алекс.

— М-м — отговори Тамара.

Алекс замълча и присви очи.

— Добре. Забавлявайте се. — И тръгна да посрещне току-що пристигналия Тецундо Сузуки. — Хей, Текс, как си? — извика той и вдигна разперена длан високо във въздуха.

— Кой беше този дребосък? — попита ужасена Тамара.

— Алекс. Мой приятел — отговори Крис. — Той е нарисувал картината, която не ти хареса.

Тамара улови упрека в гласа му.

— Виж, съжалявам, но този лаф за англичаните и топлата бира е такова клише... Ще ми донесеш ли чаша вино?

Крис не успя да се забавлява на партито. Искаше да покаже новите си приятели на Тамара, но сега се чувстваше неловко при всяко тяхно представяне. След половин час тя омекна под въздействието на алкохола и взетия наркотик и вероятно си прекарваше по-добре от него. Той се опита да забрави за кокаина, но си даде сметка, че не може.

— О, Крис, здрасти! — Дрезгавият глас на Ленка надвика врявата.

Двамата с Дънкан си пробиваха път към Крис и Тамара. Ленка прегърна Крис и го целуна. Беше доста пияна.

— Значи това е Тамара? Здравей, Тамара. Добре дошла в Ню Йорк.

Усмиваше се и гледаше Тамара от горе надолу, тъй като приятелката на Крис бе поне двайсетина сантиметра по-ниска.

— Здравсти — отвърна студено Тамара.

— Дошла си да помогнеш на Крис да се поотпусне. Той има нужда от това, нали, Крис? — рече Ленка и го притисна към себе си. — Разбираш ли, той работи прекалено много.

— Сигурна съм, че е така — отговори Тамара. — Вие, американските банкери, се отнасяте прекалено сериозно към работата. Аз предпочитам британския подход. Ние не си падаме толкова по финансовите анализи. Но се оправяме.

— Но те са полезни — намеси се убедено Дънкан. — Мисля, че търговските банки трябва да имат собствени програми за обучение. Не виждам как могат да оцелеят в съвременния свят без тях. В даден момент се оказва, че най-важното е какво знаеш, а не само кого познаваш.

Бузите на Тамара леко се зачервиха. Крис разпозна симптомите и изтръпна.

— Това не е съвсем вярно, Дънкан — отговори тя. — В „Гърни Крохайм“ работят някои много способни хора.

— О, сигурен съм, че е така — каза Дънкан. — Просто мисля, че тези хора могат само да спечелят от малко обучение.

— Точно като теб — нетактично отбеляза Тамара с пламъчета в очите.

— Да — потвърди Дънкан с известно подозрение.

— Значи програмата за обучение на „Блумфийлд Уайс“ не ти се струва толкова трудна?

— Ами не — отвърна несигурно Дънкан. — Имам предвид, че е трудна, но мога да се справя с нея.

— Аз чух нещо съвсем различно.

— Какво искаш да кажеш? — Дънкан погледна Крис, който смутено запристъпва от крак на крак.

— Само това, че за мен система, която натоварва прекалено някои от курсистите си и те не издържат на натиска, съвсем не е идеална. Но съм сигурна, че ти ще издържиш.

Дънкан понечи да каже нещо, но прехапа устни. Знаеше, че Тамара не го харесва, а не беше достатъчно пиан, за да предизвика спор. Но с Ленка нещата не стояха така.

— Как можеш да бъдеш толкова груба с приятеля ми? — почти викна тя.

— Не съм груба — отговори Тамара. — Поне не нарочно. Дънкан започна. Аз просто му отговорих.

Ленка се олюля.

— Крис, тази жена е отвратителна. Не мога да повярвам, че имаш толкова ужасно гадже.

Крис, който ужасен наблюдаваше тази престрелка, разбра, че е дошло време да се намеси.

— Ленка — обърна се той към нея с твърд тон, — знам, че си пила много. Но не би трябвало да говориш такива неща.

— Ще говоря — отвърна Ленка. — Защото е така. Ти си много мил човек, Крис. Заслужаваш някоя много по-добра.

— Крис! — извика шокирана Тамара. — Накарай я да се извини.

Вече всички наоколо мълчаха и наблюдаваха Крис.

— Ленка, сигурен съм, че нямаше предвид това, което каза току-що. Би ли се извинила?

— Няма начин — отговори Ленка. Гледаше Тамара.

— Хайде — каза Дънкан и я дръпна за ръката. — Ела. Да излезем малко на въздух.

Ленка се поколеба, след това се остави Дънкан да я издърпа. Гостите наблюдаваха мълчаливо как излизат от стаята, после глъчката избухна отново.

— Тръгваме си — заяви твърдо Тамара.

— Чакай само да се сбогуваме с Ерик и Алекс — настоя Крис.

— Не. Тръгваме си веднага.

Тръгнаха си. Когато излязоха на тихата улица, видяха как Ленка и Дънкан завиват зад ъгъла. Крис повика такси и по пътя до апартамента пътуваха в мълчание.

* * *

— Довиждане, Крис. Приятно беше. Ще ми липсваш.

Стояха пред изхода за заминаващите на летище „Нюарк“. Беше неделя вечерта, уикендът бе приключил.

— Благодаря, че дойде от толкова далеч — каза Крис.

— Заслужаваше си.

— Смяташ ли, че ще успееш да дойдеш пак?

— Бих искала — отвърна Тамара. — Може би през банковия празник в края на март. Ако мога да намеря евтин билет.

— Вероятно ще вдигнат цените тогава — отбеляза Крис. — За да използват нуждата на хора като нас.

— При всички случаи ще се опитам — каза Тамара.

Крис я прегърна, целунаха се и после той я пусна да върви. Гледаше, докато тя стоеше на опашката пред детектора за метал. Тя се обърна, преди да влезе в дългия коридор към изхода за самолета и му махна с ръка. Той ѝ отвърна и тя се изгуби.

Крис взе автобуса към Пристанищната администрация. Вече беше тъмно и оранжевите светлини на рафинериите в Ню Джърси проблясваха през стъклата на автобуса. Кулите близнаци на Световния търговски център се показаха над извивките на един магистрален възел. Гледката напомни на Крис за една от картините на Алекс.

Въпреки че започна катастрофално, уикендът не беше лош. Тамара разбра, че е разстроила Крис, и положи усилия да се реваншира. Прекараха съботата и неделята извън апартамента. Времето беше разкошно: разходиха се из парка, посетиха „Фрик“^[1] и Музея за модерно изкуство и прекараха час-два в магазините „Блумингсдейлс“ и „Лорд енд Тейлър“. Сексът също бе страхотен. Но горчивият вкус на петъчната вечер остана в устата на Крис.

Тамара можеше да бъде груба и всички го знаеха. Но обикновено беше и забавна. Духовитостта ѝ понякога бе много безцеремонна, но наистина не влагаше лошо чувство в думите, които изричаше. Или поне така смяташе Крис. Наистина, можеше да се постарее да бъде по-мила с приятелите му.

Защото те бяха неговите приятели. Той харесваше Дънкан. И макар да познаваше Алекс и Ленка само от няколко седмици, харесваше и тях. Разбира се, познаваше Тамара много по-отдавна и знаеше, че бе постъпил правилно, като я беше защитил от Ленка. Но не му хареса, че се налага да избира между тези нови приятели и приятелката си, и се сърдеше на Тамара, че го бе принудила да постъпи така.

Спомни си думите на Ленка, че Тамара не го заслужава, и се усмихна. Знаеше, че Ленка си вярва, но знаеше и че греши. Той имаше

късмет с Тамара. Тя бе привлекателна, забавна и изискана. И беше добра в леглото. В това отношение Крис не бе толкова опитен, колкото би желал, но знаеше, че сексът с Тамара е страхотен. Надяваше се тя пак да дойде в Ню Йорк.

Дънкан го чакаше. Крис не го беше виждал от петък вечерта и за пръв път се запита как Дънкан бе успял толкова успешно да го избягва през целия уикенд.

— Пие ли ти се по една малка? — попита нервно Дънкан.

Крис се усмихна.

— Окей.

Отидоха в ирландския бар наблизо, говореха за незначителни неща. Накрая бирата „Гинес“ се появи пред тях.

— Съжалявам — каза Дънкан.

— Не, аз съжалявам — отговори Крис.

— Не трябваше да плещя онези приказки за британските търговски банки. Беше глупаво. Знаех, че това ще ядоса Тамара.

— Така стана.

Дънкан се закашля.

— Да, така стана. — Той отпи от бирата си. — Виж какво, знам, че Тамара не ме харесва, и не вярвам някога да промени отношението си, но ти винаги си бил мой добър приятел и особено тук. Не искам да развалям приятелството ни.

Крис се усмихна.

— Не се тревожи за това, Дънкан. Тамара понякога е нетактична. Съжалявам, че се наложи да слушаш глупостите ѝ. Не трябваше да ѝ казвам за изпита по облигационна математика.

— Тъжното е, че казаното от нея е истина — призна Дънкан. — Не мога да се справя с програмата.

— Хайде сега, недей да хленчиш, Дънкан. Както и да е, къде беше през целия уикенд?

Дънкан отпи от бирата си. Опита да потисне усмивката си, но не успя. Накрая се предаде.

— Ти да не би...

— Направих го.

— След партито ли?

— Да.

— Леле-мале!

— Да.

— Не бъди толкова самодоволен — каза Крис. — Искam подробности. Подробности.

— Добре. След като си тръгнахме, Ленка беше доста разстроена. Фактически и двамата се чувствахме така. Затова просто се разходихме малко, без да разговаряме. После започнахме да говорим за теб и Тамара. След това говорихме и за други неща. — Дънкан замълча и се подсмихна. — Стигнахме до площад Кълъмбъс Съркъл, огледахме се за такси и аз ѝ предложих да я изпратя пеш до апартамента ѝ.

— В Гринич Вилидж?

— Точно така.

— Но това са километри!

— Да. Но не ни впечатлиха особено. Искam да кажа, че разстоянието изглеждаше безкрайно, но не се уморихме. Беше много романтично. После стигнахме до нейната улица и тя ме покани в апартамента си. Каза, че не мога просто да се обърна и да извървя отново целия път назад.

— И после?

— Ами после... — Дънкан се усмихваше.

— Трябва да ми кажеш.

— Не, не трябва.

— Добре, знам, че не трябва — призна Крис. — Но прекара уикенда при нея, така ли?

— Там беше по-безопасно, отколкото в нашия апартамент.

— И това е вярно.

— Не забеляза ли, че ме няма?

— Знаеш ли, не. Просто помислих, че се криеш в стаята си. — Крис отпи голяма глътка от бирата. Дънкан и Ленка. Това му харесваше. — Е, честито — каза той.

— Благодаря, но не го казвай на останалите. Кой знае какво може да си помисли Калхун.

— Майната му — изруга Крис. — Но, разбира се, ще го запазя в тайна. Обаче Иън ще разбере. И Алекс и Ерик.

— Ако те разберат, здраве да е — каза Дънкан. — О, между другото, Ленка спомена, че съжaliaва за казаното на Тамара.

— Няма нищо.

— Казва, че не си оттегля думите, а просто не е трябвало да ги казва.

Крис се усмихна.

— Кажи й, че и в това няма нищо лошо.

[1] Галерия в Ню Йорк с картини, скулптури и декоративни творби, отразяващи западното изкуство от Средновековието до късния XIX век, събрани от индустриалеца Хенри Клей Фрик (1849 — 1919) под ръководството на търговеца Джозеф Дювийн и английския художествен критик Роджър Фрай. — Б.пр. ↑

5.

Настъпи лятото. Жегата в Ню Йорк през юни и юли беше толкова жестока, че бе неприятно да се излиза навън. Британците не бяха подходящо облечени за такова време — вълнените им костюми „Маркс енд Спенсър“ бяха възможно най-неудобното облекло за такъв климат. Влажността бе толкова висока, че докато изминеха пеша разстоянието между две пресечки, се обливаха в пот. Аудиторията им беше приятно хладна, но метрото вреше като огнен ад. Климатичната инсталация по линията „Лексингтън“ не можеше да се справи с пълния с потящи се пътници вагон. Крис, Дънкан и Иън понякога слизаха на Четирийсет и седма улица и изпиваха по една студена бира в някой бар, преди да се върнат под земята, за да продължат пътуването. Ленка, разбира се, не усещаше лепкавата жегата в тоалетите си, които Аби Холис гледаше неодобрително, но не смееше да коментира.

Работата продължаваше да ги затрупва. В допълнение към капиталовите пазари на Уолдърн, които, изглежда, бяха един безкраен предмет, им преподаваха курсове по корпоративни финанси, счетоводство, международна икономика, кредитен анализ и етика. Водеха ги хора от обширната империя на „Блумфийлд Уайс“ от Токио до Чикаго, работещи в най-различни отдели от „Глобален надзор“ до „Деривати“. Темпото вървеше на приливи и отливи, но натискът върху тях никога не отслабваше — за това се грижеше Джордж Калхун.

За голяма своя изненада Крис откри, че всъщност курсът му е приятен. С изясняването на концепциите и свързването им в едно разбираемо цяло, интересът му растеше. Особено му допадаха лекциите на дилърите. Те бяха популярни сред курсистите — истината бе, че „Блумфийлд Уайс“ бе именно търговска фирма. Залагането на милиарди долари, големите мъже с големи уста, мъжкият език за изнасилвания и обезобразявания — всичко това се харесваше на определен тип курсисти. Но не това привличаше Крис. Той беше очарован от променливите взаимоотношения на пазарите, от това как предлагането и търсенето се отразяваха на движението на цените и как рисковият капитал се управляваше така, че загубите се намаляваха, а

печалбите растяха. Не го интересуваха хвалбите на Кеш Калахан — водещ брокер в лондонския офис, който се фукаше с „шибането и подкарването на онези облигации“. По-интересни му бяха тихите разсъждения на Сеймър Танър — двайсет и девет годишната звезда на отдела за собствеността, за когото се говореше, че миналата година спечелил двеста милиона долара за фирмата. Крис вече започваше да се чувства у дома си в „Блумфийлд Уайс“. Тук имаше работа, която можеше да върши, ако го оставеха да я върши.

Джордж Калхун гореше от желание да създаде конкуренция. Искаше да запали курсистите си, да ги настърви и да им даде някаква цел. Затова след напускането на Дени Ейнджъл и Роджър Масдън окачи таблица с класирането на курсистите по успех от едно до шейсет или по-точно до петдесет и осем. Оценките бяха базирани върху комбинираните резултати от различни тестове в течение на курса. За да я направи по-пикантна, Калхун пусна дебела червена черта между номер 45 и номер 46 — от който започваше позорната последна четвърт. Обяви също, че първите трима по успех ще получат бонус в края на програмата.

На първо място беше Руди Мос. На второ — Ерик Асл. И на трето, напук на вбесения Калхун, беше Ленка. Дънкан се движеше около петдесето място или другояче казано, в долната четвърт, но близо до границата с възможност да се качи нагоре. След слабото си представяне на изпита по облигационна математика Иън бе на четирийсет и второ място, но бързо се изкачваше нагоре. Алекс го изпреварваше с две места на четирийсета позиция, а Крис, за своя собствена изненада, се намираше на двайсет и пето място. Въпреки разликата в способностите им или може би точно поради това, групата продължаваше да работи заедно. Успехът на Ерик и Ленка беше източник на гордост за всички и те искаха да са сигурни, че Дънкан и Алекс ще приключат курса, като се изкачат над границата на позора в списъка.

Ала един от курсовете не допадаше на Крис. Етика. Иън го нарече „корпоративно лицемерие“ и този прякор си остана. Това бе просто циничен опит да се преодолеят последиците от скандала с „Финикс Просперити“ и съдебното преследване на дилъра, продавал наркотици. Контрастът между Мартин Крол, който водеше курса по етика, и върволицата изпълнителни директори, описващи детайлно

ограбването на клиентите си, би бил смешен, ако курсът не бе преподаван толкова сериозно. Иън издържа изпита с най-висока оценка, което всъщност не изненада никого. Той беше интелигентен, а в етиката не се работеше с числа и неговият вроден цинизъм идеално пасваше на начина, по който се преподаваше предметът в „Блумфийлд Уайс“. Ленка я скъсаха. Тя обясни как искала да „изясни“ някои от отговорите си и подозираше, че това не се е харесало на Крол. Иронията с излизането на Иън на първо място и провала на Ленка на изпит по етика в „Блумфийлд Уайс“ не убягна на Дънкан и Крис, които дори се почувстваха засрамени от доброто си представяне.

Връзката на Дънкан и Ленка процъфтяваше. Но поведението им беше много професионално. Не даваха никакъв повод за клюки в класа или пред другите курсисти. Дори когато бяха заедно с Ерик, Алекс, Крис и Иън, се държаха повече като добри приятели, отколкото като двойка. Често седяха един до друг в някой бар или ресторант и си разменяха добродушни закачки, но нямаше и следа от онази изключваща другите интимност, с която една двойка понякога може да раздели група приятели.

Прекарваха много време заедно. Обикновено Дънкан отиваше при нея в Гринич Вилидж и често се връщаше след полунощ, а през уикендите оставаше там. Заминаха заедно за Кейп Код през уикенда, когато се празнуваше Денят на загиналите във войните. Дънкан спеше малко, но се чувстваше отлично. Беше щастлив и самосъжалението за представянето му в курса, което започваше да дразни Крис и Иън, изчезна. Ленка също изглеждаше щастлива от живота, макар че за нея това състояние на нещата очевидно бе много по-обичайно. Иън понякога се чудеше какво, по дяволите, намира тя в Дънкан, но дори той не можеше да се оплаче от доброто му настроение.

Освен това самият Иън се наслаждаваше на живота. Често излизаше сам между девет и десет вечерта. Понякога на другата сутрин Крис се сблъскваше на път за банята с някоя непозната жена. В течение на лятото видя четири или пет. Повечето бяха американки, но една бе детегледачка от Франция и именно нея Крис видя повече от веднъж. Всички бяха привлекателни.

Крис не се изненада, че успехът на Иън с жените, забележителен в Оксфорд, е още по-голям в Ню Йорк. Той използваше с пълна сила акцента си и поради някаква причина, която Крис не можеше да

разбере, жените явно харесваха арогантността му, вместо тя да ги отблъсква. Но никоя от онези, които се връщаха с него посред нощ, не си правеше илюзии, че поставя началото на прекрасна връзка. Крис смяташе, че може би именно затова идват при него. Успехът на Иън бе още по-забележителен, защото по това време страхът от СПИН се разрастваше. Иън мислеше, че рискът за хетеросексуалните е преувеличен и новите му приятелки вероятно бяха съгласни с него. А Дънкан миеше съдовете с удвоено старание поради същата причина.

На Алекс му бе трудно. Майка му боледуваше тежко. Страдаше от левкемия и заболяването се влошаваше. Той го пазеше в тайна от всички, освен от Ерик, но когато състоянието ѝ се промени от стабилно към влошаващо се, Алекс почувства, че трябва да прекарва с нея цялото си свободно време. Тя лежеше в болница в Ню Брънсуик. Той ходеше там всеки уикенд и нерядко вечер след приключване на заниманията. Налагаше се и често да отсъства и не беше учудващо, че Калхун не гледаше с добро око на това. Алекс отсъстваше колкото бе възможно, но накрая Калхун го предупреди, че ако отсъства още един ден, ще го изхвърли от курса.

Бащата на Алекс бе починал преди пет години, а малко след това брат му се бе запилял по света. Сега работеше като матрос на яхта в Австралия. Алекс се възмущаваше, че брат му не искал да се върне в Щатите, за да види майка им. Така товарът на отговорността падна върху Алекс. Когато не бе натъпкана с обезболяващи, майка му имаше силни болки и Алекс страдаше заедно с нея. Трудно беше толкова често да пътува дотам, за да я види — а тя едва говореше и очевидно бе в болезнена агония. Той мразеше както престоите си при нея, така и наложителните си отсъствия. Ленка го придружи два пъти и това, изглежда, повдигна духа му. Но работата му страдаше и той слезе надолу в класацията — зае мястото на Дънкан в последната четвърт.

Тамара успя да го навести в Щатите още веднъж. Дойде за Четвърти юли, националния празник. Този път долетя директно до Вашингтон и Крис се качи на влака, за да я посрещне там. Прекараха страхотен уикенд. Видяха фойерверките на хълма на Капитолия, слушаха „Увертюра 1812“ и се разходиха из задушния град. Крис се чувстваше много по-свободно — Тамара можеше да прави груби забележки за американците, без да я чуе някой негов познат, и той не трябваше да се тревожи, че ще обиди приятелите му.

Щастието на Дънкан не продължи цяло лято. То бе разбито през една гореща и влажна съботна вечер, две седмици преди края на програмата. Крис спеше дълбоко, омотан в смачкания чаршаф, когато го събуди трясъкът на входната врата. Той погледна будилника. Един и петнайсет след полунощ. Чу някакво изсумтяване. Дънкан. Седна на леглото. Дънкан обикновено се връщаше тихо, след като бе посетил Ленка. Имаше и друго странно нещо — в съботите Дънкан обикновено оставаше у Ленка. Нямахте защо да се връща в апартамента им посред нощ.

Пак трясък. Дънкан изруга. Още едно изсумтяване. Шум от прекатурен стол. Всичко това не звучеше добре. Крис излезе от стаята си. Дънкан се олюляваше във вестибюла. Лицето му изглеждаше бяло като платно.

— Какво ти е, Дънкан?

Дънкан изду бузи и се втренчи в него.

— Бе пийнах малко — отговори той завалено. — Отивам да си легна. Гади ми се.

Беше пьян до козирката.

— Ела в банята, Дънкан — каза Крис и го хвана за лакътя.

— Не. Ще си легна — настоя Дънкан, но позволи на Крис да го поведе. И щом видя тоалетната чиния, се хвърли към нея.

Крис го придържаше, докато повръщаше.

— Боже! — възкликна Иън зад тях. — Тъп педал! Трябва да почисти това.

— Не мисля, че може.

— Е, аз обаче няма да чистя — заяви Иън, върна се в стаята си и решително затвори вратата.

Крис почисти и тоалетната, и Дънкан. Съблече го и го сложи да легне. Дънкан моментално захърка.

Късно на другата сутрин Крис отвори вратата на Дънкан. Той лежеше по гръб с отворени очи. Стаята вонеше на алкохолни изпарения.

— Как си? — попита Крис.

— Ужасно — отговори Дънкан. — Ще ми донесеш ли вода?

Крис се върна с голяма чаша и Дънкан я изпи жадно.

— Боже, главата ми направо се цепи!

— Никога не съм те виждал толкова пьян — каза Крис.

— Даже не помня как съм се прибрал. Ти ли ме сложи да си легна?

Крис кимна.

— Благодаря. — Дънкан облиза устни. — Повръщах, нали?

— Да. Какво стана?

— Скарахме се.

— С Ленка?

— Да.

Крис чакаше. Знаеше, че Дънкан ще му разкаже.

Дънкан въздъхна и се намръщи.

— Страшно ме боли глава. Всичко свърши, Крис.

— Сериозно?

— Абсолютно.

— Защо? Какво стана?

— Аз съм виновен. Много я притиснах.

— За какво?

Дънкан въздъхна.

— Предложих ѝ да живеем заедно. Програмата свършва след две седмици и не мога да понеса мисълта да се върна в Лондон и да я оставя тук. Разбрах, че тя е най-важното нещо в живота ми. Очевидно е, че кариерата ми в „Блумфийлд Уайс“ е провалена. Затова ѝ казах, че ще напусна и ще живея с нея в Ню Йорк. Че лесно ще си намеря друга работа на Уолстрийт. Или пък че тя може да живее с мен в Лондон. Или че и двамата можем да заминем за Чехословакия. Не ми пука къде. Просто не мога да живея без нея.

— И какво каза тя?

— Отначало нищо, но веднага разбрах, че съм провалил всичко.

— Дънкан млъкна и отново се намръщи, неясно дали от главоболието, или от спомена за снощния разговор. — След това каза, че също мислела за края на програмата. Увери ме, че ме харесва, но не иска да се обвързва. Каза, че ще е по-добре и за двама ни, ако се разделим сега.

— О, боже!

— Точно така. И аз ѝ признах, че я обичам. Наистина я обичам, Крис. И смятах, че ако ѝ го кажа искрено, тя ще признае, че също ме обича. Но тя не го направи. Каза само, че ще е най-добре, ако не се виждаме повече.

Крис му донесе още вода, Дънкан я изпи и продължи:

— Не можах да го понеса. Остават ми само още две седмици в Ню Йорк и искам да съм с Ленка. Затова ѝ казах, че трябва да продължим да се виждаме и засега да забравим за бъдещето. Но тя не искаше и да чуе. Накрая почти ме изгони.

— И ти отиде да се напиеш.

— Просто не можех да повярвам. И все още не мога. Ние с нея... между нас двамата има нещо много... как да ти кажа. Тя е най-прекрасната жена, която съм срещал. Няма да срещна друга като нея, нали? — Той гледаше Крис наистина, очаквайки отговор.

— Ленка наистина е страхотна — отговори предпазливо Крис.

— Разбира се, че е страхотна — каза Дънкан. — В един миг мисля, че ще живеем живота си заедно, а в следващия...

— Сигурно ти е много мъчно.

— Много. О, боже! — По лицето на Дънкан потекоха сълзи.

Крис не знаеше какво да каже. Ленка беше самостоятелна и независима и щом бе скъсала връзката им, това наистина означаваше край. Дънкан просто трябваше да го преодолее. Но Крис си даваше сметка, че няма да е лесно.

— Ако искаш, може да излезем на разходка в парка и да си поговорим — каза Крис.

— Добре — съгласи се Дънкан. — Ей сега ще стана.

Крис отиде във всекидневната. Иън четеше неделния „Ню Йорк Таймс“.

— Какво му е? — попита той, без да вдига поглед от вестника.

— Ленка му е била дузпата.

— Знаех си, че не е от нейната класа. — Иън остави вестника и изпъшка. — Не мога да понасям хленченето му.

И наистина Дънкан бе неутешим. Не спеше. Пи от уискито на Иън до късно през нощта и когато го свърши, излезе да си купи още. Обаждаше се на Ленка посред нощ, докато тя не изключи телефона. Излагаше се на занятия — бършеше сълзите си съвсем очевидно и отказваше да обясни на колегите си какво не е наред. Другите курсисти се тревожеха и питаха Крис и Иън какво му е.

Крис му съчувстваше, доколкото можеше, но дори той беше изкаран от търпение от поведението му. Програмата приближаваше края

си. Финалният изпит беше четиричасов тест върху капиталовите пазари и всички знаеха, че Уолдърн ще ги затрудни възможно най-много. Целият клас се подготвяше усилено, с изключение на Дънкан. Това тревожеше Крис. Дънкан беше на четирийсет и първо място, само пет имена над ужасната последна четвърт, а изпитът върху капиталови пазари беше много важен. Докато вечер Крис и Иън се потяха над книгите, Дънкан или бе в някой бар, или още по-лошо — в стаята си с бутилка уиски.

Групата все още се събираше редовно да учи в апартамента на Ерик и Алекс, но Дънкан не дойде нито веднъж. Въпреки че всички се тревожеха за него, бяха доволни да се отърват от жалкия му хумор. Но Ленка идваше. Изглеждаше малко по-потисната от обикновено, но иначе бе в много по-добра форма от Дънкан.

В четвъртък вечер след занятията Ленка изтича да го настигне. Тръгнаха заедно по Кълъмбъс авеню.

— Как е Дънкан? — попита тя.

— Не е добре.

— Ох. — Продължиха да вървят мълчаливо. После Ленка заговори: — Знаеш, че го харесвам. Ще се грижиш за него, нали?

— Опитвам се — отвърна Крис. — Но е трудно.

— Проблемът е, че ако се държа мило с него, това само го окуражава. Искам да разбере, че всичко е свършено. Раздялата ни трябва да е окончателна. Иначе по-късно ще го боли много повече. Разбираш ли?

— Мисля, че да. — Крис не искаше да взема страна и затова се опитваше да е колкото е възможно по-неутрален. Но смяташе, че Ленка вероятно е права — с Дънкан едно „може би“ щеше да бъде фатално.

— Знаеш ли, аз не го излъгах — каза Ленка. — Ние просто си прекарвахме добре. Не мислех, че отношенията ни са особено сериозни. Смятах, че и двамата го разбираме. После, когато той каза, че иска да се откаже от работата си, за да живее с мен, осъзнах, че гледа на връзката ни много по-различно от мен. Затова я прекратих. Щеше да е грешка, ако я оставех да продължи.

— Не виждаше ли, че Дънкан е влюбен в теб до уши?

Ленка въздъхна.

— Не. Винаги имам този проблем с мъжете. Започвам връзка с някой приятен мъж, добре ни е, а после един хубав ден намеренията

им стават сериозни. Мислех, че Дънкан ще е различен — в края на краищата програмата си има край. И този край би трябвало да бъде подразбиращата се дата за точка в нашите отношения. Но Дънкан не иска да приеме това.

— Така или иначе, какво лошо има в една сериозна връзка?

— Някога имах такава връзка. В Прага. Бяхме сгодени и щяхме да се женим. Той беше студент по медицина и аз го обичах. Но след Нежната революция, когато имах възможността да се измъкна от отегчителната ни страна и да видя света, той не искаше да ме пусне.

— Не искаше да те пусне ли? Как би могъл да те спре?

— Беше си създал определена представа за връзката ни. Чехкините се омъжват много по-рано от западноевропейките и американките. Той искаше да се оженим, да се дипломира като лекар, а аз да го следвам където го отведе работата му. Точно както майка ми е направила с баща ми. Ти знаеш ли, че той е лекар?

— Не, не знаех.

— Добре, помислих си, че имам две възможности. Да започна нов живот на Запад или да бъда скучна чешка съпруга и майка на двайсет и пет години. Това беше трудно решение, защото обичах Карел, но накрая избрах единствената правилна възможност. Да замина за Съединените щати.

— И оттогава?

— Последното нещо, от което се нуждая, е сериозна връзка.

— Защо не? — попита Крис. — Мнозина търсят само това.

Ленка помисли внимателно, после каза:

— Предполагам, че не знам точно коя съм всъщност или каква искам да бъда. За теб е трудно да си представиш каква бе Чехословакия при комунистите. Америка е съвсем различна и повечето неща, които я различават от родината ми, ми харесват. Знам, че се променям, но не ми е съвсем ясно как. Няма да стана американка дори да живея тук години наред. Винаги ще съм си чехкиня и един ден ще се върна в страната си и ще направя нещо за нея, като използвам наученото тук.

— Разбирам.

— Искам да кажа, че съм напълно неподходяща за дълготрайно обвързване с Дънкан или с когото и да било. Една от причините е, че Дънкан няма да знае с кого се е обвързал. — Ленка прехапа устна. —

Знам, че го нараних, но не го направих нарочно. Нараних много повече Карел и себе си. Не искам да го правя отново.

— Разбирам — повтори Крис.

— Така ли? — попита Ленка и го погледна изпитателно. — Наистина ли разбираш?

— Така мисля.

— Можеш ли да накараш Дънкан да го разбере?

Крис замълча.

— Не знам. Сигурно не.

— Все пак можеш да му го кажеш. Опитах се да говоря с него, но не стигнах доникъде. Но това не може да продължава. Той се държи така, сякаш сме женени и аз съм избягала с друг мъж. Обажда ми се по всяко време на денонощието, излага се пред колегите, следи ме. Изпраща ми писма — не ги чета. Шепне ми как не си струвало да живее без мен. Трябва да го накарам да разбере, че връзката ни приключи.

— Ще направя каквото мога — обеща Крис.

— Благодаря — каза Ленка. — Защото ми дойде до гуша. Някой трябва да му го обясни.

Крис реши да се опита да говори с Дънкан на следващия ден. Обядваха заедно в ресторанта на дванайсетия етаж и Крис предложи да се разхождат из Батъри Парк. Оставиха си саката и минаха двете пресечки до парка. Денят беше горещ и влажен. Туристите се движеха мързеливо сред продавачите на сувенири, служителите в офисите дъвчеха лениво сандвичите си. Само чайките бяха активни и изследваха всяко парче боклук още щом паднеше на земята. Градският прах сякаш бе увиснал горещ и тежък във въздуха. В залива Статуята на свободата се издигаше към трептящата мараня.

— Вчера говорих с Ленка — започна Крис.

— О, така ли? — възкликна заинтересуван Дънкан.

— Тя каза, че нямало шанс да се съберете пак. Не искала сериозна връзка с никого.

Надежда в очите на Дънкан се смени с мъка.

— И какво от това?

Реакцията му обърка Крис.

— Ами... няма смисъл да я преследваш.

— Знам, че мисли така — каза Дънкан. — Точно там е цялата работа. Но тя греши и аз трябва да ѝ го докажа. Ако спра да я преследвам, трудно ще го постигна, нали? Трябва да ѝ покажа колко много я обичам и да я накарам да признае пред себе си, че и тя ме обича. Знам, че е така, каквото и да говори. Просто го знам. — Гледаше Крис и го предизвикваше да му възрази.

— Тя разказа ли ти за човека, с когото е била сгодена в Чехословакия? За това как е скъсала с него? Не искала да се обвързва тогава, както не иска да се обвързва и сега.

— Онова е било различно — заяви Дънкан. — Той е искал тя да се откаже от всичко заради него. А аз копнея да дам всичко за нея.

Крис замълча. Разбираще, че опитите му да убеди Дънкан ще са безполезни. Не трябваше дори да опитва. И изведнъж зърна две познати фигури — идваха към тях откъм Военния мемориал. Ленка и Алекс.

— Добре, прави каквото искаш — каза Крис и хвана Дънкан за ръката. — Хайде да се връщаме в офиса.

Но Дънкан също ги бе видял.

— Господи! Погледни там.

— Дънкан... — каза Крис и го задърпа за ръкава.

Дънкан се отскубна.

— Не мога да повярвам! Виж ги какво правят.

— Просто разговарят. Нали са приятели. Наши приятели.

— Да, но виж ги как разговарят! — възкликна Дънкан и забърза към тях.

Ленка го видя, намръщи се и спря.

— Какво правиш? — настоя да узнае Дънкан.

— Говоря с Алекс — тихо отвърна тя.

— Как можеш да правиш това? Защо не можеш да говориш с мен?

— Дънкан. — Крис го хвана за ръкава и го задърпа назад.

Ленка избухна.

— Мога да говоря с когото си искам, Дънкан. Мога да се разхождам с когото си поискам. Мога да спя с когото си поискам. — Направи крачка към Дънкан и го сръга с пръст в гърдите. — Аз те харесвах, Дънкан. Прекарахме добре заедно. Но не съм длъжна да

понасям отвратителното ти държане. Ти не можеш да ми казваш какво да правя, разбра ли? Ние сме скъсали, Дънкан. Край!

Дънкан беше толкова изненадан от избухването ѝ, че загуби ума и дума. Накрая Крис успя да го издърпа. Дънкан погледна назад и викна:

— Кучка!

— Педераст! — викна и Ленка.

Крис и Алекс се спогледаха, после Крис бутна Дънкан обратно към „Блумфийлд Уайс“.

Същия следобед по време на почивката Крис пресрещна Ленка. Тя все още беше ядосана.

— Беше много неприятно — започна той.

— Ти разговаря ли с него?

— Да.

— И той ще се откаже ли?

— Не.

Ленка въздъхна.

— Така си и мислех. Разбра ли сега какво имах предвид, когато казах, че той се държи така, сякаш ме притежава? Истината е, че не ме притежава, и аз трябва да го накарам да го разбере. Харесвам го въпреки всичките тези глупости, но ако единственият начин дебелата му глава да проумее, че сме скъсали, е да му кажа, че е педераст, значи съм направила каквото трябва.

— Той ревнува. Мисли, че между теб и Алекс има нещо.

— Това може би е добре. Тогава ще разбере, че всичко е свършило. — Ленка забеляза съмнението на Крис. — Имаш ли някакви други идеи?

И му обърна гръб и се запъти наперено към класната стая.

6.

Седмицата преди последния изпит беше истински ад. Всички бяха напрегнати. Знаеха, че Уолдърн ще подготви трудни задания. Изпитът се състоеше от четиричасова задача върху капиталовите пазари, макар Уолдърн да бе обещал, че ще използва и задания върху останалата материя, която бяха изучавали. Така че трябваше да преговорят всичко. Повечето курсисти се страхуваха да не се озоват в последната четвърт от имената в списъка. Останалите се вълнуваха за първите места. Руди Мос все още заемаше първа позиция, а Ерик — втора. Латаша Джеймс беше трета. Ленка изпадна на десето място след катастрофалното си представяне на изпита по етика. Дънкан се намираше точно над граничната линия, а Алекс — точно под нея. Дори Крис на двайсет и шесто място чувстваше, че последната четвърт не му мърда, ако се паникьоса. Както се изрази Иън, той се паникьосваше заради паниката.

Алекс се подготвяше упорито с помощта на Ленка и смятаха, че ще се справи. Но за Дънкан почти бяха изгубили надежда. Крис опита всичко: окуражаване, натякване, сарказъм, но не постигна ефект. Дънкан бе склонен към самоунищожение.

Изпитът беше необичаен. Ставаше дума за въображаема американска кабелна телевизионна компания със съмнителни баланси, която искаше да издаде рискови високодоходни облигации за финансиране на поглъщане на компания във Франция. Крис призна, че това е умно: трябваше да разбираш от счетоводство, кредит, трансгранични сливания и поглъщания, и разбира се, от капиталови пазари, за да структурираш сделката и да опишеш как може да бъде осъществена.

Крис се задълба в задачата и след три часа се беше справил с по-голямата част от нея. Главата му направо се пръскаше от напрежение. Още час. Щеше да успее. Стигна до края на поредната страница и се протегна. Аудиторията беше тиха — чуваше се само шумоленето на хартия и драскането на писалките. Аби Холис наблюдаваше тъпо класа от мястото си в центъра.

Точно щеше да се захване отново с работа, когато Ерик, който седеше до него, събра листовите си и тръгна към Аби. Вече беше свършил? Аби изглеждаше не по-малко изненадана от Крис и заговори тихо с Ерик.

Крис чу шепот зад гърба си и замръзна.

— Крис...

Беше Дънкан, който седеше точно зад него.

— Крис. Кимни, ако ме чуваш.

Погледът на Крис се стрелна към Аби — тя говореше с Ерик — и той кимна.

— Дай да видя работата ти.

Крис остана неподвижен.

— Бутни я настрана.

Крис не помръдна.

— Хайде де, Крис. Трябва да ми помогнеш. Моля те!

Крис се ядоса. Щеше да издържи изпита. Знаеше го. Беше се готвил усилено, за да го издържи. Защо трябваше да позволява на Дънкан да преписва от него? Дънкан знаеше, че Дени и Роджър бяха изритани точно за това. Ако не се беше подготвил, трябваше да се сърди само на себе си.

— Хайде де, Крис. Дай да видя първата страница.

Бавно и решително Крис взе писалката и се наведе над работата си. Дънкан не беше дете — а той трябваше да си довърши изпита.

— Крис! Копеле гадно!

Този път шепотът на Дънкан бе прекалено висок. Аби чу и обърна глава към тях. Крис се наведе над листовите си.

— Гад — изсъска Дънкан, когато Аби отново се обърна към Ерик.

Излязоха от изпита напълно съсипани. Навън ги очакваше Джордж Калхун. Нареди на всички наети в САЩ курсисти да отидат за бърз тест на кръв и урина за медицинската им застраховка. Крис, Дънкан и Иън бяха прекалено уморени и това изобщо не ги впечатли. Единственото им желание бе да се измъкнат от сградата колкото е възможно по-бързо.

— Ще дойдеш ли в „При Джери“? — обърна се Иън към Крис.

— Да, разбира се. — Крис се обърна към Дънкан. — Ти ще дойдеш ли?

Дънкан — блед и почти разплакан — не му обърна внимание и тръгна към асансьора.

Иън вдигна вежди.

— Какво му е?

Крис уморено въздъхна.

— Негова си работа. Хайде да пийнем по бира.

Беше рано и в „При Джери“ бе почти празно. Но Ерик беше там.

— Как излезе толкова рано? — попита Крис.

— Свърших. Не мога да понасям това място. Затова дойдох тук да ударя една бира.

— Хич да не ти пука — каза Иън. — Дай сега да пием. — Той разхлаби вратовръзката си и изпи бирата си на екс. Ерик му наля още една.

— Как се справихте? — попита Крис.

Ерик се усмихна.

— Хайде да не задаваме тези въпроси. Край. Всичко приключи. Дайте просто да се напием.

Така и направиха.

С края на програмата дойде спадът на напрежението. Последваха четири дни на агония, докато чакаха работите им по капиталови пазари да бъдат оценени и американците да получат назначенията си. Крис бе изумен, че Уолдърн може да оцени така бързо толкова много дълги работи. Теорията на Иън беше, че е накарал студентите си да го направят.

След първоначалния си гняв към Крис Дънкан му прости. Даваше си сметка, че я беше оплескал; призна, че сам си е виновен за слабата подготовка. Но Крис все още изпитваше вина. Не защото смяташе, че е трябвало да помогне на Дънкан — приятелят му нямаше право да очаква той да мами заради него. Измъчваше се от мотивацията, която го бе подтикнала да загърби Дънкан на изпита. Философията на „Блумфийлд Уайс“ да се грижиш за себе си и оставиш колегите си сами да се оправят най-после бе стигнала и до него. Той не искаше да изложи на опасност собствените си шансове за

добро представяне; в най-мрачните си моменти мислеше, че е желал провалянето на Дънкан и това го тревожеше. „Блумфийлд Уайс“ го променяше и той не бе сигурен, че това му харесва.

Алекс бе необичайно потиснат и почти не говореше. Всички решиха, че той съзнава лошото си представяне на изпита, но не иска да разговаря за това, и го оставиха на мира.

Резултатите от изпита бяха добавени към резултатите от всички други тестове в програмата, за да се оформят крайните резултати. Те бяха окачени на стената пред аудиторията в десет сутринта в четвъртъка на последната седмица. Курсистите се струпаха около Аби Холис, за да ги видят. Ерик беше на първо място, Руди Мос — на второто, Латаша Джеймс — на третото. Ленка беше четвърта. За свое огромно удовлетворение, Крис се промъкваше в първата четвърт на четиринайсетото място. Иън бе трийсет и втори, а Алекс едва издрапваше над граничната линия на четирийсет и второ място. Дънкан се проваляше с гръм и трясък на петдесет и седма позиция. Само един човек бе под него — Фейсал, на когото не му пукаше.

След един час окачиха друг списък — назначенията на американските курсисти. Ерик получи работата, която искаше в „Сливания и поглъщания“. Въпреки че теоретично Алекс бе успял, той не получи работа. Прие го тежко — изглежда, напрежението от програмата и болестта на майка му накрая го бяха сломили. Руди Мос получи желаното назначение в отдел „Управление на активите“, а Латаша Джеймс, въпреки предното си място в класацията, стигна само до „Общински финанси“. Курсистите от чуждестранните офиси трябваше да почакаят до завръщането си у дома, за да разберат каква работа са получили, или в случаите на Дънкан и Карла — официално потвърждение, че не им предлагат нищо.

Остатъкът от деня премина в събрания, попълвания на формуляри и още презентации от незначителни отдели. Ключите и връвата не спираха. Повечето курсисти бяха щастливи, че са изкарали. Реакциите на провалилите се бяха различни. Някои го приемаха стоически, други се опитваха да се шегуват, трети, като Дънкан, изглеждаха ядосани, а четвърти, като Карла, просто плачеха. Никой не знаеше какво да каже на тези неудачници. Хората като Руди Мос не им обръщаха внимание. Те вече бяха история в „Блумфийлд Уайс“ — бяха

неудачници и притежаваха нулева стойност за работа в екип. Защо да си губят времето с тях?

Крежката атмосфера на общност, създадена сред шейсетте млади банкери през изминалите пет месеца, се разпадаше и всеки гледеше напред към новия си живот със или без „Блумфийлд Уайс“. Нямаше прощално парти, а само откъслечни разговори, докато курсистите се занимаваха с формалностите — американците се опитваха да научат подробности за новите си работни места, а чужденците уреждаха завръщането си вкъщи.

Ерик и Алекс смятаха отново да организират парти за всички курсисти, но с приключването на програмата промениха намерението си. Решиха да поканят само тримата британци и Ленка в яхтата на бащата на Ерик, която стоеше на котва до северния бряг на Лонг Айланд. Всички, дори и Дънкан, с радост приеха поканата. И така, след последния час от програмата, всички се качиха на влака към Ойстър Бей. Вълнуваха се и за предстоящата вечер и за завършените курсове, които щяха да променят живота им завинаги.

7.

Лъскавата бяла яхта бавно пореше тихите води на залива. Беше дълга девет метра, с кубрик на кърмата, висок мостик и бак. Ерик я водеше срещу слънцето, което бавно потъваше зад гористия хребет на Мил Нек. Вечерта беше чудесна, най-свежата от седмици. Бурята от предната вечер бе изчистила мръсотията и влагата от въздуха, оставяйки ясно небе с малки пухкави облачета и лек бриз. Краят на горещото лято приближаваше; до септември оставаше само седмица.

Напрежението от програмата за обучение изчезна с намаляването на донесените алкохолни запаси. Имаше хладилници с бира, а Ленка и Алекс бяха донесли съставки за коктейли „Маргарита“. Всички се преоблякоха в дънки и тениски и оставиха костюмите си долу. Дори Дънкан се чувстваше спокоен и макар да не си говореха с Ленка, поне не се цупеха един на друг.

Крис качи три бутилки бира на мостика при Ерик, който стоеше на щурвала. Меган седеше до него, облечена в избелели джинси и стар син пуловер. Вятърът залепваше черната ѝ коса върху лицето.

Крис отвори бутилките. Меган му направи място да седне при тях. Вечерта беше спокойна. Корморани се стрелкаха ниско над водата, оцветени с червени и оранжеви отблясъци от залязващото слънце. Този ръкав на Ойстър Бей се вдаваше няколко километра навътре в сушата; от всички страни се издигаха заоблени ниски хълмове, покрити с дървета и усамотени имения с по някой кей навътре в залива. Навсякъде се виждаха закотвени малки и големи съдове — от дребни рибарски лодки до океански яhti.

— Страхотно е — отбеляза Крис.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Ерик. — И аз обичам морето.

— Излизате ли с баща ти?

— Преди излизахме често. Сега по-рядко. Аз съм зает, той е зает — знаеш как е.

— Къде живеят родителите ти? В някое от онези имения ли? — Крис посочи една от огромните къщи, накацали по брега.

Ерик се разсмя.

— Не. Те имат малко жилище в града. Ойстър Бей беше мястото, където живееха всички занаятчии, обслужващи големите имения. И все още е запазил малко от старата атмосфера.

Крис се изненада. Мислеше, че бащата на Ерик е богаташ.

— Ще се върнеш ли тук някой ден? — попита той.

Ерик сви рамене.

— Не знам. Може би когато остарeya.

— В една от тези къщи?

— Ей сега ще ти покажа къде наистина бих искал да живея. Мястото е точно зад този нос.

Носиха се по вълните още няколко минути и Ерик докара яхтата съвсем близо до брега, до модерна бяла къща със заоблени елегантни линии и големи прозорци. Пред нея се виждаше басейн и морава, която се спускаше до водата. Къщата не бе съвсем по вкуса на Крис, но определено впечатляваше.

— Твърде модерна е за теб, а? — попита Ерик.

— Не разбирам нищо от архитектура.

— Проектирана е от Ричард Майер^[1]. — Ерик забеляза, че името не говори нищо на Крис. — Добре, както и да е. Харесва ми.

Крис разглеждаше именията наоколо, построени на достатъчно разстояние едно от друго, за да бъдат изолирани, и достатъчно близо, за да може онзи, който ги наблюдава от морето, да се наслади на различния им стил.

— Какви хора живеят тук?

— Попзвезди, мафиотски босове, инвестиционни банкери.

На Крис за пръв път му хрумна, че за някои хора инвестиционното банково дело не е само средство за добра заплата, но и ключ към сериозно богатство. Не можеше съвсем да повярва, че самият той някога може да живее в такава къща, но за Ерик го вярваше. Осъзна, че стои близо до човек, който един ден ще е много богат.

— Сериозно ли се отнасяш към политиката, Ерик?

Ерик го погледна и се усмихна.

— Да.

— Но човек не може да е едновременно и политик, и инвестиционен банкер, нали?

— Планът ми не е такъв. Ние в Съединените щати си имаме професионални политици. Те отиват в юридически колежи и после живеят във Вашингтон, запознават се с влиятелни хора. Моята стратегия е друга.

— И каква по-точно?

— В днешно време на човек му трябва пари, за да стигне върха в политиката. И този принцип все повече ще се утвърждава. Средствата за предизборни кампании непрекъснато се увеличават. Затова първо възнамерявам да направя куп пари и после да вляза в политиката. „Блумфийлд Уайс“ изглежда добро място за начало.

— Звучи смислено. — И за Ерик наистина бе така. Вярваше му, че ще осъществи плановете си. За Крис бе невъзможно да прави подалечни планове от това да е благодарен, че има работа в „Блумфийлд Уайс“ и да се старае да я запази.

Ерик подкара яхтата обратно. От кубрика под тях се разнесе дрезгавият смях на Ленка.

— Ще поемеш ли управлението, Меган? — попита Ерик. — Ще сляза долу да видя какво правят.

Меган пое щурвала, а Ерик слезе долу. Крис остана на мостика.

— Добър лоцман ли си? — попита я той.

— Не — усмихна се Меган. — С Ерик сме излизали само няколко пъти с яхтата. Е, лесните неща мога да ги правя.

— Отдавна ли го познаваш?

— От четири години. Бяхме заедно в колежа „Амхърст“. Излизаме от около година. — Тя забеляза изненадата на Крис. — Ти мислеше, че съм още в гимназията, нали?

— О, не, не — отговори Крис.

— Изчервяваш се — каза Меган. — Отвратителен лъжец.

Истина беше. Крис усети пламналото си лице.

— Добре, признавам си — каза той. — Изобщо не изглеждаш на двайсет и две. Но това е хубаво, нали?

— Може би един ден ще е така. А сега си е чисто неудобство. Никой не ме взема на сериозно. И хора като теб се чудят защо Ерик ходи с ученичка.

— О, много добре разбирам защо Ерик ходи с теб — каза Крис, без да се замисля.

Меган бързо го погледна, за да провери дали това не е само любезна забележка, след това се усмихна и каза:

— Пак се изчерви.

Крис отпи от бирата, за да скрие объркването си. Меган наистина беше доста привлекателна. В нея имаше някаква мекота и самообладание, които предизвикаха у него желание да разговарят.

— Ерик е много амбициозен, нали? — попита той.

— О, да.

— Представи се блестящо в курса. Разбираше моментално всичко. Мисля, че той ще стигне далеч.

— Сигурна съм в това — потвърди Меган.

— Но същевременно е много приятен човек — продължи Крис.
— Отдели много време, за да помогне на нас, останалите. Не беше длъжен да го прави.

— Но това не навреди на кариерата му, нали? — попита Меган.

— Можеше и да навреди — отвърна Крис.

— Но не стана така?

— Да, не стана.

Меган гледаше напред. Тъкмо заобикаляха една шамандура.

— Съжалявам. Това беше нечестно от моя страна. Ерик е много мил и щедър. Но никога няма да остави някой да попречи на амбициите му.

Крис вдигна вежди.

— Мислиш ли, че наистина ще се занимава с политика?

— О, да — отговори Меган, все така съсредоточена върху управлението на лодката.

— А мислиш ли, че ще стигне далеч?

— О, да — повтори тя.

Една мисъл порази Крис.

— Ще извърви ли целия път? Ще стане ли президент?

Меган се усмихна, сякаш Крис току-що бе разкрил някаква тайна.

— Това, което Ерик иска да направи, обикновено го прави. Никога не го подценявай.

— О-о! — Тя едва ли говореше сериозно. Но все някой трябваше да бъде президент и Ерик имаше не по-лош шанс от всеки друг.

— Не му казвай, че съм ти доверила това — помоли Меган.

— Гроб съм — отвърна Крис. — Но като че ли...

— Какво?

— Не знам. Като че ли си някак нещастна.

— Аз харесвам Ерик. Много. Всъщност... — Тя млъкна. Крис разбра много добре, че иска да каже колко много го обича, но че не може да се насили да го направи пред един непознат. — Харесвам го — повтори отново тя. — Но, моля те, не се обиждай, не съм във възторг от инвестиционното банково дело. Ерик има истински талант и ми се ще да го използва за нещо по-полезно.

— Навлизането в политиката може да бъде полезно. Ако е честен. А Ерик е честен.

— Така е. Бедата е, че Ерик е републиканец, а аз не съм.

— О!

Меган въздъхна.

— Както и да е. За момента нещата вървят много добре. Той харесва работата си, а аз своята, и макар да не се виждаме толкова често, колкото бихме искали, когато сме заедно, е чудесно.

Започна да се стъмва. Навсякъде около тях се появиха светлини от шамандурите, яхтите и къщите на брега. Меган включи светлините на яхтата.

— Ти изглеждаш твърде мил за инвестиционен банкер — каза тя.

— Професията не е толкова лоша.

— Ужасна е. Ерик ми разказа как решили да отстранят хората, попаднали в последната четвърт на списъка с оценките от програмата. И не разбирам фактическото неодобрение на екипната работа.

— „Блумфийлд Уайс“ е просто на върха и дори малко над него — заяви Крис. — Честно казано, аз се опитвам да не обръщам внимание на тези неща. Това е едно жестоко място. Но мисля, че мога да се справя в него, и това ме изпълва с известна гордост.

— Но инвестиционните банкери не спекулират ли просто с парите на другите хора, за да си плащат неприлични заплати от печалбите?

— Не е толкова просто. — Меган го погледна така, сякаш бе чувала това и преди. Кое то сигурно беше така. От Ерик.

— Не, наистина. Инвестиционните банки осигуряват света с капитал. Светът се нуждае от капитал, за да създава благосъстояние и работни места.

— Значи всички на Уолстрийт се борят всеки ден със световната бедност?

— Не точно. — Част от Крис разбираше нейната гледна точка. Баща му определено щеше да се съгласи с нея. Но ако самият той трябваше да се справи добре в „Блумфийлд Уайс“, а той искаше да се справи, тогава се налагаше да отхвърли този тип разсъждения. Във всеки случай не искаше да спори с нея. — А ти с какво се занимаваш? Живееш във Вашингтон, нали?

— Уча за магистърска степен в Джорджтаун. Средновековна европейска история. И преди да го кажеш, знам, че и това няма да спаси Третия свят.

— Но на теб ти харесва, нали?

— Много е увлекателно. Наистина. Но се намирам в една от онези вбесяващи ситуации — колкото повече чета по темата, толкова по-малко я разбирам. Можеш да се опитваш да разбереш света такъв, какъвто е бил преди хиляда години, но ние никога няма да успеем да го разберем напълно.

После почна да му разказва всичко за Карл Велики и неговия двор от учени и блюдолизци, а той я слушаше. Беше изучавал история, но бе избегнал Средновековието като прекалено чуждо на света, който разбираше. Меган го направи да звучи истинско. А на Крис просто му харесваше да разговаря с нея.

Когато приближиха устието на залива, Ерик се върна и пое управлението. Предупреди ги, че ще има малко вълнение, щом излязат в открити води, и стана точно така. Морската повърхност все още бе развълнувана от бурята през изминалата нощ. Ерик даде газ и яхтата ускори ход към Кънектикът.

Беше тъмно, но се виждаха светлини във всички посоки: бели, червени, зелени, мигащи, постоянни, движещи се, неподвижни, единични и на групи. Ерик явно можеше да разбира значението на всички. Луната превръщаше мрачносивото море в сребро и очертаваше бреговата линия като черен силует. Понякога я затъмняваше облак и тогава върху водата сякаш се спускаше тъмно наметало.

Крис слезе по стълбата в кубрика и видя, че всички са доста пияни. Той самият бе изпил само една бира след като отплаваха, но Ленка, Дънкан, Иън и Алекс се бяха почерпили с по няколко маргарити. Въпреки че се смееха, Крис можа да усети напрежението

— смехът бе прекалено висок, закачките твърде обидни и в цялата олелия се долавяше истерична нотка.

И наистина не мина много време, преди обстановката да се взриви.

Естествено, фитилът бе запален от кавга между Ленка и Дънкан.

— Това ми напомня малко за Кейп Код, не мислиш ли, Ленка?

— Не ставай смешен — изфъфли тя. — Изобщо не прилича на Кейп Код.

— Прилича — настояваше Дънкан. — Точно като него е.

— Но сега е тъмно, Дънкан. Не можеш да видиш нищо. Всъщност тук няма никакви плажове. Има само огромни къщи. Дори морето изглежда различно.

— Не, не е така. Помниш ли онова място в Чатам, където ходихме? Онзи мотел, в който лежахме цяла неделя сутрин и просто гледахме морето от прозореца? Не се преструвай, че не си спомняш.

— Няма ли да млъкнеш! — избухна тя. — Това е минало! Не го ли разбра, Дънкан? Свършено е. Не можеш да продължаваш да говориш така, сякаш все още сме заедно.

— Но ние си прекарахме страхотно. Не можеш да го изтриеш от паметта си.

— Мога и ще го направя! — заяви Ленка жестоко.

Дънкан я гледаше, без да казва нищо. После грабна бутилка бира и несигурно заобиколи мостика към бака.

— Внимавай, Дънкан! — извика му Ерик отгоре. Яхтата се носеше по вълните и Дънкан лесно можеше да загуби равновесие.

Иън, Крис, Алекс и Ленка седяха в неловко мълчание в кубрика. Ленка наистина бе прекалила. Тя вероятно си даваше сметка за това, но не позволи на никой от тях да го каже.

Крис взе две бутилки и каза:

— Ще ги занеса на Ерик и Меган.

— Ще дойда с теб — присъедини се Иън.

Скупчиха се на мостика. Дънкан седеше на бака пред тях, пиеше бирата си и гледаше светлините на Кънектикът.

— Дънкан и Ленка скараха ли се? — попита Ерик.

— Да — каза Крис.

— Знаех си, че ще стане така.

— Не трябваше да ги каните — обади се Иън. — Той беше решил да създава неприятности.

— Трябваше — каза Ерик. — Не можем да го изключим от групата.

— Освен това — добави Крис, — Ленка е виновна. Напила се е.

— Алекс също — каза Иън. — Между другото, какво му е? От изпита насам все е унил.

— Не знам — отговори Ерик. — Може би майка му.

— Или работата му — каза Крис. — Той разбра ли защо не получи назначение? Справи се доста добре на изпита и мислех, че го искат от ипотеките. Ти знаеш ли защо, Ерик? Да не би просто да са го забравили?

Ерик сви рамене.

— Майка му не е добре. Мисля, че е за това.

— Виж — прошепна Иън. Сочеше надолу към кубрика зад тях. Ленка и Алекс бяха вплетени в здрава алкохолна прегръдка.

— О, по дяволите! — възкликна Крис.

Всички се обърнаха към Дънкан. Той се беше изправил и тъкмо хвърляше празната бирена бутилка в морето. Все още не можеше да види какво се случва в кубрика, защото мостикът му пречеше.

— Ленка! — извика Крис.

Ленка не го погледна, а само вдигна предупредително пръст.

Крис се обърна към Дънкан и викна:

— Дънкан! Чакай!

Дънкан вдигна поглед, олюля се и почти падна, когато една вълна удари яхтата.

— Искам още бира — изръмжа той, тръгна и видя Ленка и Алекс. — Хей! Какво правите?

Сграбчи Ленка за рамото и я дръпна от Алекс.

— Не ме пипай! — извика тя и го блъсна в гърдите.

— Какво правите вие бе? — извика Дънкан и също я блъсна.

— Остави я на мира! — викна Алекс.

Дънкан отстъпи крачка назад и замахна. Алекс беше прекалено пиян и не можа да реагира. Ударът попадна право в брадичката му и той се олюля. Дънкан го удари още веднъж, Алекс залитна към парапета, преобърна се и полетя надолу.

Впоследствие на Крис му беше трудно да възстанови точно какво се случи. Спомняше си писъците на Ленка, празния поглед на Дънкан, който гледаше с отворена уста мястото, където бе стоял Алекс. Ерик скочи от мостика и се хвърли във вълните.

Иън събу обувките си и също тръгна да скача.

— Недей! — опита се да го спре Меган, но той не я послуша.

Яхтата се носеше по вълните. Меган изключи мотора. Облак закри луната. Крис едва различаваше плуващия Иън. От другите двама нямаше и следа.

— О, боже! — възкликна Дънкан и също почна да се събува.

— Спри го! — извика Меган. — За бога, Крис, не го пускай да скочи!

Ленка крещеше на Дънкан на някаква смесица от чешки и английски. Крис скочи, за да го хване, но се забави.

— Трябва да го извадя, трябва да го извадя — фъфлеше Дънкан, докато се прехвърляше през парапета.

Ленка се хвърли в прегръдката на Крис. Хълцаше истерично. Той се опита да я отблъсне, но тя не го пускаше, затова я зашлеви през лицето. Тя го погледна смаяно и той я натисна да седне на един стол в кубрика.

Меган обръщаше яхтата назад.

— Крис! Ела тук!

Крис бързо се изкатери до мостика, но дори оттам — на няколко стъпки по-високо — не можеше да види никого. Двамата с Меган оглеждаха тъмната кипяща вода отпред. Тук, по средата на залива, вятърът беше по-силен. Пяна проблясваше тук-там по гребените на вълните, сякаш сто малки плувци заобикаляха яхтата. Луната се скри зад облак и внезапно стана много тъмно. Изглежда, се намираха на половината път между Лонг Айланд и Кънектикът и макар да ги заобикаляха светлините на яhti, никоя не бе достатъчно близо, за да помогне.

Меган бавно насочи яхтата към мястото, където мислеше, че бяха, когато Алекс бе паднал зад борда. Четирима бяха във водата, а Крис и Меган не виждаха нито един.

— Там! — извика Крис. — Вдясно!

Беше Дънкан — пляскаше несръчно във водата. Меган насочи яхтата към него. Крис скочи в кубрика и сграбчи спасителния пояс.

Дънкан ги бе видял и им махаше. Беше доста трудно да се маневрира близо до него и измина цяла скъпоценна минута, преди Крис да успее да му хвърли пояса и той да го хване. Крис задърпа силно, влачейки го през водата, и накрая го издърпа на борда. Дънкан се тръшна на палубата и задиша тежко. Крис хукна към мостика да види какво става с другите.

— Мисля, че там има някой — каза Меган и насочи яхтата към нещо, което се показваше над водата.

Беше Ерик. След пет минути и той също се озова на палубата — трепереше и пухтеше.

— Намерихте ли го? — попита той между две вдишвания.

— Не — отговори Крис. — Иън също скочи. Трябва да открием и двамата.

Ленка вече се беше съвзела и се беше качила на мостика при Меган. Крис и Ерик се присъединиха към тях. Обикаляха наоколо с яхтата в разширяващи се кръгове от мястото, от което бяха извадили Ерик.

— Иън добър плувец ли е? — попита Меган.

— Мисля, че да — отвърна Крис. Иън понякога ходеше на басейн след работа в Лондон. — Ами Алекс?

— Нямам представа — каза Ерик.

— Ти видя ли го? — попита Крис.

Ерик все още се бореше за въздух, но поклати отрицателно глава. Зъбите му тракаха.

— Боже, колко е студена водата!

Кръговете се разширяваха. Крис вече изобщо не бе сигурен дали са близо до мястото, където бе паднал Алекс.

— Бреговата охрана! — възкликна Меган. — Не трябва ли да се обадим на бреговата охрана?

— Не сте ли го направили още? — попита Ерик.

— Н-не — заекна Меган. — Не се сетих.

— Шестнайсети канал — каза Ерик. — Чакай, аз ще се обадя. — Той грабна микрофона на радиостанцията, която се намираше до кормилото, и подаде сигнал за бедствие. Огледа се наоколо. — Няма нищо друго близо до нас.

— След колко време ще дойдат?

— Не знам. Десет минути. Половин час. Нямам представа.

— Там! — извика Ленка и посочи напред и леко надясно от яхтата.

Крис се взря в мрака и можа да различи една махаща ръка. Меган зави към нея. Точно когато наближиха, облакът най-послед отмина и луната освети плувеца. Беше Иън. Едва се движеше, но все още се държеше. Хвърлиха му пояса и той със сетни усилия проплува няколко метра, за да го хване. Крис и Ленка го издърпаха на борда.

— Видях ви да изваждате Ерик — изломоти Иън. — И се опитах да махам и да викам. Но вие не ме забелязахте.

— Е, вече те извадихме — каза Крис.

Продължиха търсенето. Отчаянието им се засилваше. От Алекс нямаше и следа. Десетина минути след подадения от Ерик сигнал за бедствие към тях се приближи бърз полицейски катер. След като се ориентира, охраната нареди на Меган да закара яхтата на брега. Меган започна да спори, че трябвало да останат и да продължат търсенето, но хората от охраната бяха непреклонни. Казаха, че в Ойстър Бей щяла да чака линейка.

Иън и Ерик се преоблякоха в сухите си костюми, които бяха долу. Дънкан отказа. Всички се струпаха мълчаливо на мостика. Яхтата летеше към брега. Сега, когато трескавото търсене бе приключило, ги измъчваше една и съща мисъл. Алекс беше изчезнал.

Дънкан лежеше на палубата. Ленка седеше до него и стискаше главата си с ръце. Иън изглеждаше изтощен и гледаше с празен поглед в пространството. Крис се чувстваше зашеметен, неспособен да повярва във видяното през последния половин час. Всичко това бе някаква ужасна грешка. Трябваше да намерят Алекс, просто трябваше. Сега, когато бреговата охрана беше дошла, властите, възрастните, щяха да го намерят. Крис не можеше съвсем да повярва, че и той вече се числи към възрастните, че това не е детска игра, че е станал свидетел как един мъж поваля друг в морето и че другият, техният приятел, най-вероятно е мъртъв.

— Ще ни питат как падна Алекс — сети се Ерик.

— Ще им кажа — изплака Дънкан. — Ще им кажа, че го ударих.

— Не, вината беше моя — каза Ленка. — Аз съм виновна, че го удари. Искях да се ядосаш. Заради него.

Дънкан поклати глава.

— Аз го убих — рече той. — Аз го убих.

— Все още има вероятност да го намерят — обади се неуверено Крис. Но никой не вярваше в това. Дори самият той.

— Дънкан може да се озове в много сериозна ситуация — отбеляза Ерик.

— Знам — съгласи се Дънкан. — Заслужавам си го.

— Не мисля, че го заслужаваш — каза Ерик. — Ти беше предизвикан. Нямаше намерение да го убиваш.

— Казах, че аз съм виновна! — повтори Ленка. — И ще им го кажа.

Крис разбра какво мисли Ерик.

— Не е необходимо някой да попада в беда. Всички знаем, че стана случайно. Трябва да кажем, че Алекс е паднал пиян в морето.

— Но аз го ударих — настояваше Дънкан.

— Знаем — каза Крис. — Но знаем също, че нямаше намерение да го убиваш. Освен това ти беше провокиран. Но ако кажем на полицията, те могат да те арестуват за непредумишлено убийство или нещо такова.

— Мисля, че може да бъде обвинен за убийство втора степен — заяви Ерик. — Каквото и да е обвинението, ще е сериозно.

— Не мога да повярвам, че си способен да говориш по този начин — настояваше Дънкан. — Алекс е мъртъв! Не разбираш ли това? Алекс е мъртъв.

Ленка спря да плаче и се приближи до Дънкан.

— Алекс може и да е мъртъв. Но Крис и Ерик са прави. Възможно е това да съсипе целия ти живот. — Тя го докосна по ръката. — И аз не искам да бъда отговорна за това.

Замълчаха, клекнали заедно на тесния мостик.

— Е, какво ще кажете? — попита Ерик. — Трябва да решим в следващите няколко минути. Крис?

— Казвам, че това беше инцидент. Алекс стоеше на бака, тръгна за още бира, подхлъзна се и падна в морето.

— Ленка?

— И аз мисля така.

— Дънкан? Става дума за твоя живот.

— Става дума за живота на Алекс.

— Да, и за него. Но сега говорим за твоя.

Той прехапа устна и кимна.

— Добре.

— Иън?

Иън все още не помръдваше, гледаше нагоре в небето.

— Иън? Ако ще използваме тази история, всички трябва да се придържаме към нея.

Иън гневно погледна Ерик. Внезапно Крис се запита доколко егоистичен е Иън. Щеше ли да рискува да излъже пред полицията, за да помогне на Дънкан? Накрая Иън кимна.

— Добре.

— Тогава всички сме съгласни.

— Не, не сме — каза Меган.

Ерик се обърна изненадано към нея.

— Защо?

— Защото трябва да им кажем истината.

— Но нали не мислиш, че Дънкан нарочно бутна Алекс в морето?

— Не. Но не е моя работа да решавам. Това е работа на полицията.

Яхтата приближаваше Ойстър Бей. Вече се виждаха светлините на две коли, които чакаха на брега.

Ерик заговори тихо на Меган, докато тя изключваше мотора.

— Знам, че мразиш лъжата. Не мога да те накарам да лъжеш. Но става дума за мой приятел. Ще го направиш ли заради мен?

Всички бяха вперили очи в нея. За Крис беше ясно, че е най-добре да се придържат към версията за случайното падане на Алекс. Не му харесваше идеята да лъжат пред полицията, но ако кажеха истината, нямаше да спечелят нищо, освен да хвърлят Дънкан в челюстите на американската правораздавателна система. Бе невъзможно да се предвиди резултатът. Той знаеше, че Дънкан ще страда за случилото се до края на живота си. Вероятно и Ленка. Крис уважаваше Меган за честността ѝ, но се надяваше, че тя ще промени мнението си. Както им бе напомнил Ерик, Дънкан беше техен приятел.

Меган гледаше Ерик. Накрая пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре. Но не възнамерявам да разказвам измислици. Просто ще кажа, че не съм видяла нищо.

— Това ще е достатъчно — съгласи се Ерик. — Сега ме остави да вкарам яхтата в дока.

От първия удар Алекс го заболя. Вторият повреди нещо в мозъка му, някакъв механизъм на нервната система, който поддържаше тялото му в равновесие. Усети как коленете му се подгънаха и как залита назад. Почувства как бедрата му докоснаха парапета и се опита да се наведе напред, но дали защото бе пьян, или защото яхтата се люшна, не можа да го направи. Усети как пада назад и след секунда се озова под водата.

Беше много студена и сякаш изстискваше въздуха от него. Беше тъмно и тежестта на дрехите го дърпаше надолу, и той не можеше да каже в коя посока е повърхността. Риташе панически с крака и размахваше ръце. Дробовите го боляха, но успяваше да държи устата си затворена. После лицето му изведнъж се озова над водата и той пое въздух точно когато една вълна се пречупи над него. Морската вода ужили дробовите му и го задави. Алекс зарита трескаво с крака и успя да задържи лицето си над водата достатъчно дълго, за да успее да изкашля и изплюе водата. Пое нова глътка въздух, после го заля друга вълна.

Успяваше да се задържи над водата, макар че дрехите му тежаха като олово и студът го вкочаняваше. Огледа се и зърна отдалечаващата се яхта. Вдигна ръка да привлече вниманието им и бързо потъна, като погълна още вода. Отново се задави.

Беше в голяма беда и го съзнаваше. Не беше добър плувец и си даваше сметка, че е пьян. Вече не виждаше яхтата сред вълните.

Не искаше да умре. Беше твърде млад. Имаше толкова много неща, които искаше да свърши през живота си. Нямаше да умре.

Заплува натам, където бе видял яхтата за последен път. Опитваше се да плува равномерно, но беше трудно. „Забави. Плувай бавно.“ Важното бе да се държи на повърхността — те щяха да го намерят. Вече сигурно обръщаха назад. След секунда щяха да бъдат при него.

Забеляза нещо пред себе си! Някой плуваше към него! Алекс вдигна ръка, извика и заплува по-бързо.

Плувецът се приближи. „Слава богу“ — помисли Алекс.

— Тук! — извика той. — Тук съм!

Хвана ръцете, когато те се протегнаха към него. Искаше му се никога да не ги пуска. Беше спасен!

И внезапно ръцете го натиснаха надолу. Той беше толкова изненадан, пропусна да си поеме въздух, преди да потъне. Какво ставаше? Беше прекалено слаб. Не можеше да се бори. Протегна ръка, за да сграбчи плувеца, да го повлече надолу със себе си, но дробовете му вече се пълнеха с вода. Усещаше как потъва в мрака, в прегръдката на студеното, ледено море.

* * *

Откриха тялото му на другата сутрин, разбито в скалите на няколко километра по-надолу по брега близо до Итънс Нек. Крис, Иън и Дънкан се задържаха още седмица в Ню Йорк заради разпитите с полицията и погребението. Зададоха им въпроси, на които отговориха с лъжи. После британците отлетяха обратно в Лондон, Ерик и Ленка заеха работните си места в „Блумфийлд Уайс“, а Меган се прибра във Вашингтон.

Ала Алекс беше умрял. И споменът за това как бе умрял щеше да остане у всички тях.

[1] Нюйоркски архитект, лауреат на наградата „Прицкер“ за архитектура през 1984 г. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

1.

Крис се върна в офиса на „Карпейтиън“ в Лондон, изпълнен с решимост да гарантира оцеляването на фирмата. Това щеше да е трудно — „Карпейтиън“ бе много повече творение на Ленка, отколкото негово. Той познаваше всички детайли: администрирането на средствата, ценните книжа на физически лица в портфейла, балансите, договорите за поддръжка на компютрите, хората, които се грижеха за сградата и тъй нататък. Но идеите бяха на Ленка. Както и взаимоотношенията с инвеститорите.

Убийството на Ленка му се отрази в много отношения. Преследваше го ужасът на самото деяние. Щом затвореше очи, виждаше бледото ѝ лице върху снежната улица, чувстваше топлината на лепкавата ѝ кръв върху ръцете си, виждаше я как умира. Измъчваше го и вината, че не бе успял да спре убиеца. Когато беше буден, си спомняше нападението отново и отново. Ако бе реагирал само секунда по-рано на звука от стъпките, ако бе сграбчил ръката половин секунда по-рано... Фантазираше как би могъл да хване нападателя, да го събори на земята и да го надвие. Знаеше, че всичко това е безсмислено. Ако се беше оказал по-бърз, вероятно също щеше да бъде пронизан.

Обзет бе и от съвсем човешката мъка заради загубата на приятелка, която му бе помогнала в много труден момент и на която бе задължен, на една истински стойностна личност. Липсваха му смехът ѝ, дрезгавият ѝ глас, когато го дразнеше, жизнеността, която нахлуваше в стаята с влизането ѝ.

И на последно място се тревожеше за нейната компания — за тяхната компания. Беше вложила много от енергията си в „Карпейтиън“ през последните три години. Фирмата бе станала най-важното нещо в живота ѝ. След изживяването на първоначалния шок той откри, че „Карпейтиън“ се е превърнал във фокус на всички негови чувства към нея. Не бе успял да предотврати убийството ѝ, нямаше как да я върне обратно, но можеше да направи така, че творението ѝ да оцелее.

Първо трябваше да се справи с останалите двама членове на екипа — Оли и Тина. Оли беше с много слаби нерви. Крис и Ленка го бяха наели преди година и половина от банкрутиращия инвестиционен филиал на една британска банка. Той бе на двайсет и четири, много умен, но и много стеснителен. Изглежда, живееше в постоянен страх. В по-лошите си моменти Ленка използваше тази негова слабост по жесток начин. Но и двамата с Крис харесваха Оли и смятаха, че той ще се развие и ще се превърне в истински ценен актив за фирмата. Освен това Оли не вземаше голяма заплата и правеше кафето, без да се оплаква. Допреди седмица най-големият му кошмар бе да провали уреждането на сделка и да се налага поради това да понася упреците на Ленка. Но сега ситуацията бе много по-лоша. Той изглеждаше неспособен да изпълни дори най-простата задача и почти не говореше. Когато Крис му разказа за смъртта на Ленка, заплака. Крис го съжали, но в известен смисъл му стана приятно, че Ленка е означавала нещо за Оли въпреки подигравките. Крис го остави да се отдаде на мъката си за пет минути, но само за пет минути. Нуждаеше се от Оли — той беше умен, познаваше работата на „Карпейтиън“ и нямаше кой да го замести. Оли трябваше да порасне. Незабавно.

Тина бе направена от по-здрав материал. Тя бе невероятно компетентна деветнайсетгодишна девойка от Онгар, редовно поправяше развалената от Оли фотокопирна машина и не понасяше глупостите на нахалните брокери. През двата дни отсъствие на Крис именно тя бе приемала обажданията от играчите на пазара. Имаше малък опит във финансите, но се налагаше Крис да разчита и на нея. Тя, изглежда, чувстваше решимостта му да осигури оцеляването на „Карпейтиън“ и я споделяше.

Целият офис се състоеше от една стая с бюрата им, приемна, стая за електронното табло с цените на акциите и сделките, която служеше и за съвещания, кухня и една ниша за фотокопирната машина, факса и компютъра. Офисът не беше голям, но бе проектиран елегантно от един американски приятел на Ленка и в него имаше достатъчно въздух, светлина и професионална атмосфера. Всичко това не струваше много, с изключение на вълнообразната стена в приемната, на която изпъкваше фреска на завихрени форми в сини тонове. Крис и Ленка спориха заради нея — Ленка я харесваше, а Крис я смяташе за твърде предизвикателна.

„Нека остане“, реши Крис.

Крис погледна бюрото на Ленка. Във високата кристална ваза бяха поставени ярки оранжеви и червени цветя. Тя му бе казала, че ги наричат „райски птици“. Купуваше ги всяка седмица от цветарския магазин зад ъгъла. Крис се поколеба, после ги изхвърли в кошчето за боклук. Неприлично бе да изглеждат толкова ярки и живи, сякаш не знаеха новината. Но остави празната ваза на мястото ѝ. Под бюрото ѝ имаше четири чифта стари обувки. Ленка твърдеше, че мисли най-добре боса и понякога дори посрещаше посетителите без обувки. На Крис му трябваха два месеца, за да разбере как беше събрала толкова много чифтове в работата — със сигурност дори Ленка не би си тръгнала боса за вкъщи. Разбира се, отговорът бе, че когато ситуацията на пазарите не ѝ изнасяше, тя отскачаше до Бонд стрийт и купуваше нов чифт, който бързо събуваше след връщането си в офиса.

Но Крис не можеше да си позволи да загуби деня в размишления за Ленка. Провери цените на акциите от техния портфейл. Пазарът беше слаб. Руският министър-председател бе подал оставка в разгара на скандал за корупция и Източна Европа бе обзета от паника. Акциите на голямата компания „Юрика телеком“ бяха спаднали с пет пункта. Крис трябваше да разбере какво е имала наум Ленка, когато е купувала тези облигации. Но това също можеше да почака. Нямаше намерение да търгува през следващите няколко дни, ако можеше да го избегне.

После проведе кратък телефонен разговор с Иън Даруент. Иън все още работеше в „Блумфийлд Уайс“ — сега бе брокер на европейски високоликвени облигации. Именно от него Ленка бе закупила книгата на „Юрика телеком“.

Разговорът не вървеше. Когато Крис напусна „Блумфийлд Уайс“, Иън му обърна гръб и Крис не можеше да се насили да му прости. Иън очевидно също се чувстваше неудобно с Крис, особено сега, след като „Карпейтиън“ бе закупил високоликвени европейски облигации. Затова бяха стигнали до мълчаливо съгласие Иън да разговаря с Ленка. Но вече се налагаше това да се промени. Тина бе съобщила на Иън за Ленка предния ден и двамата размениха сухи съболезнования за смъртта ѝ. Крис беше сигурен, че Иън искрено съжалява за случилото се, но нямаше намерение да му помага да преодолее аристократичното си нежелание да го обсъжда. Завършиха разговора с обещание да разговарят за „Юрика телеком“ на другия ден.

Обади се и на Дънкан в бюрото по продажби на банка „Хоншу“, второстепенната японска фирма, където той работеше сега. Бе го уведомил от Прага за смъртта на Ленка. Разговорът им беше кратък — Дънкан направо онемя — разкъсваха го твърде много въпроси. Уговориха се да се срещнат в една кръчма след работа.

Следващата задача бе да информира инвеститорите във фонд „Карпейтиън“. Бяха осем, инвестирали общо петдесет и пет милиона евро. Намираха се предимно в САЩ и почти всички бяха познати на Ленка от работата ѝ в „Блумфийлд Уайс“ в Ню Йорк. Най-големият бе „Обединен живот на ветераните“, в който познатият на Ленка бе самият Руди Мос. Той бе единственият инвеститор, когото Крис познаваше лично. С останалите се бе срещал, но те имаха доверие на Ленка. Все пак през първата година двамата с нея бяха успели да им осигурят дивидент от двайсет и девет процента, така че трябваше да са доволни.

Крис реши да изпрати на всички писмо по интернет и да им се обади лично следобед. Това бе нелека задача. Новината шокира всички. Повечето, изглежда, се отнасяха към Ленка като към лична приятелка. За облекчение на Крис никой не спомена за изтегляне на инвестициите си от „Карпейтиън“. Единствената личност, с която не успя да се свърже, беше Руди, който не отговори на позвъняването му. Крис не се тревожеше за това — пропускът да се отговори на обаждане бе нещо типично за хора като Руди и понеже се познаваха, той беше инвеститорът, за когото Крис най-малко се притесняваше.

С напредването на деня Оли, изглежда, дойде на себе си. Крис го накара да се обади на борсата, за да разбере дали има риск руската криза да се разпространи в централноевропейските страни, където „Карпейтиън“ инвестираше. С това обикновено се занимаваха Ленка и Крис, но Оли не се справи зле. Крис напусна офиса в осем вечерта с усещането, че може би в края на краищата „Карпейтиън“ ще продължи съществуването си.

Когато влезе в „Уилямс“, Дънкан вече беше обърнал поне две халби. „Уилямс“ бе тъмна кръчма в малка уличка близо до Бишопсгейт. За пръв път бяха пили тук преди десет години. Заведението се намираше достатъчно близо до „Блумфийлд Уайс“, така че да е

едновременно и удобно, и достатъчно далеч, за да се избегнат срещи с колеги или шефове. Беше се запазило непокътнато от трескавото ново строителство наоколо и бе станало тяхно обичайно място за срещи.

Беше пълно с богати младежи, които се разтоварваха от напрежението. Пияните, натежали старци в двуредни костюми с торби на коленете, посещаващи заведението преди десет години, бяха изчезнали. Понякога Крис се чудеше какво ли правят сега, когато са изместени от неговото поколение. Може би щеше да го разбере лично след десет години.

— Благодаря — рече Дънкан, пресуши предишната си халба и я отмени настрана, за да направи място за новата. — Наздраве.

— Наздраве.

— Не мога да го повярвам — продължи Дънкан. — Просто не мога да го повярвам. Какво стана?

— Някакъв тип ѝ преряза гърлото — каза Крис толкова безучастно, колкото можеше. Не искаше да навлиза в подробности.

— И ти беше с нея?

Крис кимна.

— Кой го направи?

— Нямам представа. Видях само, че е с тъмно яке и шапка.

— Ами чешката полиция?

— Първото им предположение беше за наркоман, отчаяно търсещ пари. Очевидно този проблем става все по-голям за Прага. Но по начина на извършване стигнаха до заключението, че убиецът е професионалист. Знаел е как да използва нож.

— Но кой, по дяволите, би искал да убие Ленка?

Крис въздъхна.

— Нямам представа.

— Трябва да е било някакво мафиотско нападение — каза Дънкан. — В Източна Европа има всякакви организирани престъпници, нали? Нали миналата седмица в Русия застреляха някакъв американски banker?

— Не мисля, че Чешката република е толкова опасна, колкото Русия. Макар полицията да твърди, че там действа украинската мафия. В момента това е най-доброто им предположение. Но не виждам как компаниите, в които инвестираме, могат да бъдат замесени в нещо подобно.

— Не знам — отбеляза Дънкан. — Но всички облигации там са с висок риск, нали?

— Технически са такива, но това означава само, че емитентите на облигации са оценени под инвестиционния стандарт. Това не означава, че са мошеници.

— Да, но не можеш винаги да си сигурен кой стои зад тях, нали?

Крис замислено отпи от бирата си.

— Прав си, не можеш — призна той. Истина беше, че когато „Карпейтиън“ инвестираше в някоя компания, тя вече бе „санирана“ за консумация от Запада. В анархията, която отличава прехода от комунизъм към капитализъм във всички тези страни, имаше алчност, корупция и насилие. Дори Ленка невинаги успяваше да стигне до дъното на нещата. Това беше една от причините, поради които тя толкова много искаше да отворят офиси на места като Прага. — Може би има нещо общо с някоя от нашите инвестиции.

— Вече няма голямо значение — каза Дънкан.

Седяха мълчаливи, замислени за Ленка.

— Знаеш, че тя беше единствената жена, която наистина съм обичал — рече Дънкан.

— Ами Пипа? — попита Крис. Пипа беше съпругата на Дънкан. Бяха женени три години и се бяха разделили преди шест месеца.

Дънкан поклати глава.

— Харесвах Пипа. Тя ме привличаше. Но никога не съм я обичал. Там беше бедата. — Той отпи от бирата си. — Напоследък мислех много за Ленка, откакто с Пипа нещата тръгнаха на зло. Така и не успях да изхвърля Ленка от съзнанието си. Бяхме заедно само няколко месеца, но това бяха единствените месеци, през които се чувствах истински жив.

Крис помисли, че Дънкан преувеличава, но не искаше да спори.

— Тя наистина беше необикновена жена — каза той.

— Нали? — Дънкан се усмихна за пръв път. — Беше толкова топла, щедра, толкова пълна с живот. И най-привлекателната жена, която съм срещал. Не знам какво видя в мен. Не съм изненадан, че ми би дузпата.

— Това беше много отдавна — отбеляза Крис.

— А на мен ми се струва, че беше вчера — каза Дънкан. — Помня толкова ясно допира, уханието, смеха ѝ. Познаваш ли парфюма,

който използва? Как се казваше, „Аник Гутал“? Има една францужойка в офиса, която го ползва, и винаги щом го усетя, се сещам за нея. Това я връща при мен. — Очите му се насълзиха и той сведе поглед. — Тогава между нас двамата имаше нещо. Сигурен съм, че и двамата го чувствахме. Ако бяхме останали заедно след програмата, животът ми сега щеше да е съвсем различен.

Крис не бе съгласен и искаше да изтъкне непоследователността на Дънкан. Но не го направи. Нямаше съмнение, че животът на Дънкан щеше да е различен, ако двамата с Ленка бяха останали заедно. Последните десет години не бяха добри за него.

Тогава смъртта на Алекс почти го унищожи. Дънкан изпитваше толкова голяма вина, че тя сякаш извираше от всяка негова пора. Това съсипа и последното му останало самочувствие и го направи мрачен, сърдит и изпълнен със самосъжаление. Наивната му невинност на кутре изчезна. Свежото му лице се набръчка, под брадичката му се появи гънки, пусна и шкембе. Привлекателната усмивка изчезна. Той загуби повечето си приятели — прогони ги с оплакванията и вечно лошото настроение. Крис остана с него. Не само заради приятелската лоялност. Прикриването на смъртта на Алекс го караше да изпитва не точно вина, но по-скоро да се чувства съучастник. Не можеше да изостави Дънкан. Но Иън можеше и го направи.

Както се очакваше след представянето му на програмата, Дънкан беше уволнен от „Блумфийлд Уайс“ и през следващите пет години скачаше от една работа на друга като брокер на еврооблигации в малки чуждестранни банки из Лондон. Големите бонуси от годините на просперитет го отминаха; той беше един от пехотинците в битката за разпространяване на облигации по четирите краища на света и евтин подчинен на някой нов шеф на подновено бюро за продажби, който можеше да го повика винаги, когато се опитваше да събере нов персонал. Не би било точно да се каже, че Дънкан бе некадърен. Беше честен, можеше да бъде достатъчно представителен и някои клиенти купуваха облигации от него. Но същевременно около Дънкан витаеше пораженска атмосфера, така че когато идваха реорганизациите, а това се случваше почти ежегодно във всяка банка в лондонското Сити, неговата глава се търкулваше винаги първа.

След няколко такива години позициите му започнаха да се подобряват. Той срещна Пипа — помощник брокерка, пряма по

характер, по-млада от него с няколко години. Ожениха се. И той задържа работата си в една арабска банка почти четири години. Купиха си къща в Уонсуърт. Той отново стана добра компания за халба бира.

После всичко тръгна на зло. Пипа го изгони и Крис така и не разбра точно защо. Арабската банка го уволни и му трябваха четири месеца, за да си намери друга работа. И сега — Ленка.

Дънкан отново беше унил. Този път Крис не бе сигурен дали можеше да го ободри.

— Как е новата работа? — попита той в опит да промени темата.

— Работа като работа. Дадох ми списък на фирми, с които да се свържа, но те не отговарят на обаянията ми. Старата история. Нямаме какво да продаваме, нито клиенти, на които да го продаваме.

— Как е новият ти шеф?

— Доста почтен човек. Идва от „Харисън Брадърс“ и е в бизнеса от тяхното създаване. Не се оплаквам. Плащат ми.

— Това е добре — каза неуверено Крис.

Очите на Дънкан се стрелнаха към него.

— Има нещо, за което искам да науча твоето мнение.

— О, така ли?

— Един от арабските ми клиенти би желал да инвестира в малко високолихвени еврооблигации. Не разбира нищо от това и всички големи инвестиционни банки го уверяват, че техните предложения са най-добрите, а конкурентите им са боклук. Ние нямаме нищо, което да му предложим, но аз бих искал да му помогна. Можеш ли да ми дадеш някакви идеи?

— Ленка беше експертът по високолихвените, но и аз понаучих малко — каза Крис. — Мога да опитам. Но става дума само за източноевропейски.

— Обясни ми тогава — съгласи се Дънкан.

Макар да изпитваше леко раздразнение, че използват услугите му безплатно, за Крис беше облекчение да разговаря за нещо различно от нещастията на Дънкан. Той изброи четири емисии, които харесваха с Ленка. Дънкан надлежно си ги записа на гърба на една от визитните си картички.

— Какво ще кажеш за „Юрика телеком“? — попита той, когато Крис свърши. — Моят клиент каза, че му ги били препоръчали. Казали му, че били много евтини.

Крис се намръщи.

— Изобщо не съм сигурен за тях. Ние притежаваме малко, но се страхувам, че могат да се окажат специалитет на „Блумфийлд Уайс“. Бих казал, че е по-добре да се започне със скъпите облигации, които брокерите търсят да купят. Избягвай евтините, от които гледат да се отърват.

Дънкан се усмихна.

— Звучи добре. Значи „Юрика телеком“ идват от Иън?

Крис кимна.

— Да. Ще говоря с него утре за това.

— Идиот — измърмори Дънкан.

Крис сви рамене и огледа мрачната кръчма. Тримата бяха прекарвали безброй дълги вечери тук преди много години.

— Жалко е, че е така — каза той.

— Ставаш сантиментален — отбеляза Дънкан. — Иън Даруент винаги се е грижел за себе си. Може да е очарователен, когато смята, че можем да сме му от полза, но веднага щом реши, че вече не му трябва, не можеш да го попиташ дори колко е часът.

Крис въздъхна.

— Може би си прав.

Това беше тъжно. Преди десет години изглеждаше, че шестимата имат светло бъдеще. Щяха да станат хуманните инвестиционни банкери на двайсет и първи век. Но не излезе точно така. Дънкан беше отпаднал. Крис се задържа по-дълго, но също го уволниха от „Блумфийлд Уайс“, и то доста по-сензационно. Иън не осъществи напълно потенциала си и както отбеляза Дънкан, той беше идиот. Алекс, а сега и Ленка бяха мъртви. Само Ерик се справяше добре на някаква ръководна корпоративно-финансова работа в „Блумфийлд Уайс“ в Ню Йорк.

Крис поклати глава и погледна празната си халба.

— Твой ред е.

2.

Крис разбра, че новината е лоша, още като видя лицето на Тина и лекия трепет на ръката ѝ, в която държеше факса. Изтръпна. Лошите новини определено му бяха достатъчни.

Тя му го подаде мълчаливо и той го постави на бюрото пред себе си.

До: Крис Шчипьорски, Мениджър на „Карпейтиън фънд“

От: Руди Мос, Вицепрезидент на „Обединен живот на ветераните“

Относно: Инвестициите в „Карпейтиън фънд“

Пиша, за да Ви информирам, че „Обединен живот на ветераните“ Ви уведомява с настоящето за намерението си след 30 дни да изтегли своята инвестиция от 10 милиона евро в „Карпейтиън фънд“.

С най-добри пожелания

Руди Мос, Вицепрезидент

Крис избухна.

— С най-добри пожелания! Боже господи! Без да спомене Ленка. Нито дума колко съжалява за смъртта ѝ, нито че иска да ни подкрепи в този труден момент.

Тина поклати глава.

— Отвратителен, нали?

— Да, Тина, такъв е. — Крис грабна телефона, готов да се разкреши на Руди.

— Знаеш ли, Крис... — обади се Тина, докато той ядосан набираше номера.

— Да? — каза той и долепи слушалката до ухото си.

— Защо не му звънеш след пет минути, а?

Крис чу гласа на Руди от другата страна на линията. Погледна Тина. Тя беше права. Да крещи на Руди не бе най-добрият начин да го накара да остави парите си във фонда. Той затвори телефона и ѝ се усмихна.

— Благодаря.

Тина кимна и излезе. Крис се изправи и погледна през прозореца към чистия площад. Въпреки студа там имаше неколцина добре увити чиновници, които приключваха късния си обяд по пейките, наблюдавани от ята сиви като плъхове гълъби.

Това беше сериозно. Десет милиона евро правеха почти двацет процента от фонда. Но по-лошото бе сигналът, който Руди щеше да даде на другите инвеститори. Останалите се държаха достойно, изчакаха да видят как Крис ще се справи. Всички инвеститори, дори най-големите, са донякъде като овце. Най-лесното решение, най-ниският риск е в това да постъпиш като всички останали. До вчера всички се бяха държали за „Карпейтиън“. А утре?

Защо Руди бе решил да изтегли инвестициите си? Той познаваше Крис. Бяха учили заедно. Крис помнеше антипатията си към Руди, но не можеше да си спомни да се е спреквал с него. Пое няколко пъти дълбоко въздух, преброи до десет и набра отново номера му.

— Руди Мос слуша.

— Руди, обажда се Крис от „Карпейтиън“. — Крис използваше фамилното си име колкото е възможно по-рядко. То само причиняваше объркване.

— О, здравей, Крис — поздрави го неутрално Руди.

— Получих факса ти.

— Аха.

— И честно казано, малко се изненадах. Всички други инвеститори решиха да останат с нас и очаквах „Обединените ветерани“ да направят същото.

От другата страна на линията настъпи пауза.

— Виж, Крис, бих искал да остана с теб, но трябва да разбереш, че става дума за доста солидна промяна в управлението на фонда. Смъртният случай в мениджърския екип винаги означава за нас огромна промяна. Смятахме, че дори и двамата заедно не сте достатъчни като управително тяло, а сега оставаш сам... Страхувам се, че ние просто не можем да приемем това.

„Бъди разумен — каза си Крис. — Спокойно. Разбери какво наистина го тревожи.“

— Мога да разбера загрижеността ти и я уважавам. Всъщност планирам бързо да намеря друг опитен инвестиционен партньор. — Не планираше, но сега беше готов на всичко. Всичко, за да задържи „Обединените ветерани“ във фонда. — Но мога да те уверя, че фондът ще бъде напълно стабилен в ръцете ми. Инвестициите са непокътнати. В краткосрочен план пазарът изглежда малко слаб, но сме уверени, че ще се възстанови. Ние ще спечелим добри пари за теб, Руди, уверявам те.

— Ние? — В гласа на Руди имаше съвсем лека нотка на насмешка, която моментално вдигна кръвното на Крис.

— Да, аз и колегите ми.

— Кои са те?

— Имам двама помощници.

— Но основно ти движиш нещата, нали?

— Да, така е — призна Крис. — Но скоро ще намеря някой да ми партнира.

— Познавам репутацията ти — каза Руди и в гласа му се прокрадна неучтивост.

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Крис.

— Имам предвид твоята история.

— Говориш за напускането ми от „Блумфийлд Уайс“ ли?

— Да, точно така.

Крис замълча.

— Мисля, че е най-добре да бъда прям с теб — каза Руди. — Така позициите ни ще са ясни.

— Знаеш, че аз не бях отговорен за онази загуба.

— Щом го казваш. Аз не бях там.

— Дяволски вярно, че не беше там! — сопна му се Крис и веднага съжали. Трябваше да запази самообладание. — Ленка знаеше, че не бях отговорен. Тя ми имаше доверие.

— Ленка беше много умна. Ще ти кажа направо, че подкрепих именно нея, когато вложихме пари в „Карпейтиън“. А сега, когато я няма...

Крис пое дълбоко въздух.

— Има ли някакъв начин да те убедя да промениш решението си?

— Не мисля.

— Ами ако дойда да се срещнем в Хартфорд?

— Това няма да е необходимо.

Крис реши.

— Идвам в Хартфорд. И можем да продължим да обсъждаме този въпрос.

— Казах, че това не ми се струва необходимо — повтори припряно Руди.

— Виж, Руди. Изваждането на парите ти от фонда представлява за мен това, което ти би нарекъл „солидна промяна“, и то такава, която не бих подминал с лека ръка. Дължиш ми поне един час, за да го обсъдим.

Руди замълча, после каза:

— Добре. Щом настояваш.

— Настоявам. Ще те видя следващия четвъртък. Да кажем в два часа?

— Зает съм през цялата следваща седмица.

— Ами петък?

— Казах, че съм зает цялата седмица. Ще бъда в Калифорния от сряда до петък.

— А какво ще кажеш за идния понеделник? Ще дойда в девет.

— Не мога в девет. Имаме сутрешно съвещание.

— А в десет? Хайде, Руди, ще дойда в офиса ти и няма как да ме спреш.

Руди въздъхна.

— Добре, в десет и половина.

— Довиждане тогава — сбогува се Крис, затвори и измърмори: — Копеле гадно!

Най-лошото беше, че нито веднъж през целия разговор Руди не показа и най-малко съжаление заради убийството на Ленка. Нито веднъж.

Крис облече самото си и грабна палтото от закачалката.

— Излизам да се разходя — каза на Тина и изскочи от офиса.

Прекося Оксфорд стрийт и скоро се озова на Портланд Плейс. Влажният студен вятър го пронизваше през дрехите. Макар да нямаше

сняг, по лондонските улици беше по-студено, отколкото в Прага.

Не можеше да повярва, че издънката в „Блумфийлд Уайс“ се е върнала, за да го тормози отново. Защо светът просто не можеше да забрави? Опитал се бе с ограничен успех да изтрие случая от съзнанието си. Сега си даваше сметка, че той никога нямаше да изчезне. Някой някъде винаги щеше да помни случилото се и да го използва, за да го саботира.

Чувството, че е пострадал несправедливо, отново се надигна у него и цялото му тяло се загоря от обзелия го гняв. Сега осъзна добрата страна на съдебния процес. Въпреки че цената му бе висока и изходът непредвидим, в съда имаше съдия, пред когото да пледираш, шанс, че версията ти за събитията може да бъде публично потвърдена. Когато го изгониха от „Блумфийлд Уайс“, Крис обмисляше да предприеме съдебни действия, дори да похарчи неколкостотин лири, обсъди идеята със адвокат, но шансовете му за чиста победа бяха малки, а рискът от натрупване на големи съдебни разходи — огромен. Лоша сделка. Сега му се щеше да го беше направил.

Бе станал добър дилър в „Блумфийлд Уайс“. Брокерите биват два вида: хазартни и процентни играчи. Хазартните играчи обичат да поемат големи рискове с големи възнаграждения. Най-добрите от тях правят изумителни печалби, но са заплашени и от големи загуби. Процентните играчи предпочитат да поемат по-малки рискове, които могат да разбират и контролират. Те са склонни да правят малки, но чести печалби. Крис беше от този тип. Той реализираше малки печалби и рядко имаше месец на загуба. Това правеше чудеса за счетоводния отчет на отдела, в който работеше, както и за бюджета. На Крис можеше винаги да се разчита да осигури неколкостотин хиляди за приключването на баланса.

На шефовете това им харесваше. Прекият му началник — жилавият свръхактивен американец Хърби Екслър, беше хазартен тип. Той насърчаваше Крис все повече да разширява мащаба на сделките си. Логиката му бе неоспорима. Щом Крис можеше да направи двеста хиляди долара върху една стохилядна доларова позиция, защо да не му даде петстотин милиона или милиард? Крис с трепет увеличи размера на сделките си. И методът проработи.

Крис търгуваше с европейски държавни облигации. Купуваше например сто милиона немски марки в германски държавни облигации

и още толкова френски държавни облигации, като залагаше на промяна в съотношението между тях. Имаше превъзходен усет за промените в съотношенията между европейските пазари и разбираше как преобладаващата част от парите на големите глобални инвеститори, повечето от които бяха клиенти на „Блумфийлд Уайс“, преминава от една страна в друга.

С наближаващото въвеждане на икономическия и валутен съюз една сделка доминираше над всички останали. Тя беше известна като „сделка на конвергенцията“. Теорията бе проста, прекалено проста. Идеята се състоеше в това, че когато валутите на Франция, Италия, Испания, Португалия, Германия и останалите се превърнат в евро и когато Европейската централна банка определи лихвата за цялата еврозона, лихвените нива на държавния дълг на тези страни ще бъдат подобни. Така че ако доходът от италианските държавни облигации бе с два процента по-висок, отколкото при германските облигации, трябваше да се купуват италиански облигации и да се продават германски, за да се гарантира добра капиталова печалба на рождения ден на еврото, когато печалбите на италианските облигации щяха да паднат до нивата на германските и цените на италианските облигации да се покачат.

Това бе фасулска работа. Крис търгуваше в големи обеми, така постъпваха и всички останали в бизнеса. А също и извън него. С това особено активно се занимаваше един голям фонд в Гринуич, Кънектикът. Той търгуваше в невъобразимо големи размери. Зае сума, многократно надвишаваща капитала му, за да купи европейски държавни облигации на стойност буквално милиарди долари.

Отначало всичко вървеше добре. Отчасти в резултат на огромните парични суми не след дълго се появиха добри капиталови печалби за Крис, за фонда от Кънектикът, за всички. Но после, докато всички бяха в отпуск през лятото, Русия спря плащанията по външния си дълг, с което разтърси световните финансови пазари. Това не можеше непосредствено да провали шансовете на валутния съюз, но причини така нареченото от пазара бягство към качество. Изнервени, играчите се прехвърлиха към инвестиции, които смятаха за най-безопасни. Купуваха германски облигации. Избягваха италиански, испански, португалски, дори френски облигации.

Нереализираните капиталови печалби се превърнаха в нереализирани капиталови загуби. Теоретично това не би трябвало да е проблем — когато страховете отслабнеха, старото неспирно движение към конвергенция щеше да продължи. Но Крис беше нервен. Искаше да поеме загубата си и да купува отново, когато нещата се уталожат. Бе на дълга позиция в голям обем и загубата щеше да е няколко милиона долара. На практика щеше да загуби цялата си годишна печалба. Затова разговаря първо с Хърби Екслър.

Хърби беше бесен. Току-що бе уведомил шефа си Лари Стюарт, че печалбите на Крис към днешна дата са вързани в кърпа и че на него може да се разчита за още толкова през оставащите месеци на годината. Премията на Хърби зависеше от придържането на Крис към тези числа. Къщата за два милиона лири в Кенсингтън, която бе легнала на сърцето на госпожа Екслър, също зависеше от тази премия.

Хърби предложи да удвоят позицията. Конвергенцията беше неизбежна, печалбите бяха неизбежни, удвояването щеше да ги удвои, както и премията. За Хърби това бе фасулска работа.

Позицията на Крис вече беше огромна по обем. Той искаше да продава, а не да купува. Проведоха поредица разпалени дискусии. Хърби обвини Крис, че не е достатъчно последователен. Крис наистина се държеше така. По-късно Крис не преставаше да се пита защо бе отстъпил. Но по онова време имаше основателни причини. Хърби беше негов шеф. Макар Крис да бе сигурен, че има шанс пазарът да тръгне срещу тях, Хърби несъмнено бе коректен в твърдението си, че може и да спечелят. Но имаше и друга причина, поради която Крис загази, и той не можеше да си прости тъкмо заради нея. Въпреки впечатляващите си постижения като брокер, Крис все още гледаше на себе си като на полското парвеню от Халифакс, момчето, издрапало в гимназия, университет и в инвестиционното банково дело, момчето, което беше щастливо просто от онова, което вършеше. А Хърби Екслър бе изпечен нюйоркски брокер на облигации, типичен представител на „Блумфийлд Уайс“, цар на пазара. И в последния момент увереността на Крис го напусна. Нямаше риск подобно нещо да се случи на Хърби. И така те удвоиха позицията.

Нещата бързо тръгнаха на зле. Макар останалите в бизнеса единодушно да твърдяха, че пазарът ще се обърне в тяхна полза, те

нямаха друг избор, освен да съкратят загубите си. Инвестиционните банки бяха похарчили стотици милиони за компютърни системи, които можеха моментално да им покажат върху какви нереализирани загуби седят техните брокери. С увеличаването на тези загуби дойде препоръката да се продава.

И те започнаха да продават. Разбира се, това промени цените още повече в ущърб на позициите на Крис на пазара. Както и на големия фонд от Гринуич. Той бе зложил всичко на тази сделка и не можеше да си позволи да приключи. Но брокерите, които всячески се бяха старали да му заемат пари, сега се изтрепваха да си ги получат обратно. Затова накрая се наложи фондът да продава.

Но и всички останали продаваха. А купувачи нямаше. Най-ликвидните пазари в света — за държавни облигации, пресъхнаха. Настъпи глобална криза и тоталното ѝ изплъзване от контрол беше предотвратено само от Федералния резерв на Съединените щати, който поощри големите международни инвестиционни банки да спасят фонда.

Това бяха ужасни дни за Крис. Загубите му станаха астрономически. Не би успял да продава даже ако Хърби му позволеше; пазарът никога нямаше да поеме позиции с неговия обем. Те си оставаха за него.

Кошмарът продължаваше ден след ден и всеки беше по-лош от предишния. Той проверяваше всяка вечер нереализираната си загуба, преди да си тръгне за вкъщи. Безуспешно се опитваше да не мисли през нощта за позициите си на пазара. Не можеше да се съсредоточи върху книга или телевизионна програма повече от десетина минути, без да го обземе отново ужасът на неговите загуби. Два пъти опита да се напие, но и това не свърши работа, а само направи утрините по-лоши. Пристигаше на бюрото си, за да открие, че докато е спал, пазарът е добавил още няколко милиона към вече огромното отрицателно число на позицията в неговата сводка.

Най-трудно му беше да понася собственото си безсилие. Пазарът и преди бе тръгвал срещу него, но той винаги бе успявал да прекрати загубите и да започне отново. А това беше различно. Сякаш шофираше бърза кола по планински път и се бе подхлъзнал на лед. Колата се въртеше, гумите не зацепваха и пропастта се приближаваше. Само дето му трябваха дни, а не частици от секундата, за да я достигне.

Крис се опита да приеме нещата професионално. Правеше се на спокоен от седем сутринта до осем вечерта. Опитваше да се усмихва на всеки, който пускаше шега или дори само го поздравяваше. Но такива бяха малцина. Всички знаеха какво се случва. Всички знаеха, че с него е свършено. И го избягваха, сякаш лошият му късмет беше заразен.

Хърби понасяше напрежението още по-зле от Крис. Прекарваше по-голямата част от деня заключен в офиса си и седеше втренчен в екраните с надеждата, че изписаните с дребни цифри числа ще тръгнат в желаната от него посока. Имаше неколцина приятели във фонда от Гринуич, на които се обаждаше по няколко пъти на ден и които непрекъснато твърдяха, че търговията всеки момент ще се обърне в тяхната посока. Хърби го обясняваше надълго и нашироко на Крис заедно с преценката си колко умни са тези хора. Ако Крис изразяваше съмнения за позицията, Хърби му изръмжаваше, че това е велика сделка, в която трябва да вярва. Всеки от останалите брокери, който се опитваше да твърди нещо друго пред Хърби, не стигаше доникъде. Той беше сприхав и опасен.

Крис не можеше да разбере защо управлението на „Блумфийлд Уайс“ не последва другите фирми в бранша и не нареди на Хърби да съкрати позицията. Наистина, „Блумфийлд Уайс“ имаше репутацията на по-голям играч от всички останали. И Крис прие, че сигурно в момента става свидетел на това. Още една грешка.

После в „Уолстрийт Джърнал“ се появи новината, че „Блумфийлд Уайс“ е натрупала загуба от петстотин милиона долара. Крис знаеше, че информацията не е точна. Загубите му всъщност бяха шестстотин и дванайсет милиона долара. Скоро започнаха да звънят брокери, клиенти, журналисти. Отговорът бе един и същ. Без коментар. Без коментар. Без коментар.

Хърби влезе, разходи се няколко минути около Крис и после бе извикан за разговор с шефовете си. Крис прекара два кошмарни часа на бюрото си. Нищо не можеше да направи. Нищо не можеше да каже. Без коментар.

След това в дванайсет го извикаха за среща със Саймън Биби, шефа на лондонския офис. При Биби бяха Лари Стюарт, американският шеф на операциите по фиксираните доходи в Европа, и

Хърби. Излишно е да се казва, че всички те изглеждаха като хора, загубили повече от половин милиард долара.

Биби беше англичанин, на четирийсет и пет, безмилостен. Лари обикновено се държеше приятелски с Крис, но сега не изглеждаше добре настроен. А Хърби гледаше с особен поглед. Поглед, който казваше на Крис: „Ще те прецакам и няма да избягаш, така че дори не се опитвай“.

Говореше Биби. Каза, че е разговарял със Сидни Стол, председателят, който се разпоредил за незабавни действия за излизане на чисто и оправяне на бъркотията. Биби попита Крис защо ги е заблудил при преоценката на позицията си. Крис отначало не разбра. После се изясни как на Биби било казано, че загубите, явяващи се в техните доклади, не били истински, а били натрупани вследствие занижени печалби на позициите с деривати. Това не беше вярно и Крис започна да обяснява защо. Хърби го прекъсна. Гледаше Крис право в очите и му каза, че е бил подведен от него и затова на свой ред неволно подвел шефовете си.

Крис протестира, но Хърби беше неумолим. Припомни несъществуващи разговори, които погребваха Крис. После, когато Крис погледна другите двама, разбра. Биби го гледаше свирепо, сякаш бе престъпник, но Лари, когото Крис харесваше и на когото вярваше, гледаше ръцете си, масата пред себе си и всичко останало, освен Крис. Един от четиримата в тази стая трябваше да поеме вината за случилото се. Другите трима бяха решили, че това ще е Крис. Да се повярва в историята на Хърби беше най-лесният начин да се постигне набелязаната цел.

Крис протестира още четвърт час, докато не влезе фирменият адвокат с документ от две страници. Биби съобщи на Крис, че е уволнен без предупреждение, но ще получи шестмесечна заплата, а „Блумфийлд Уайс“ няма да повдига съдебно преследване, ако той подпише заповедта си за уволнение. Крис я прочете внимателно. Там пишеше, че обещава да не обсъжда случилото се с пресата или с който и да било друг, и да не предприема действия в съда срещу „Блумфийлд Уайс“. Биби му връчи писалка и каза, че ако Крис не подпише веднага, ще бъде принуден да повика финансовите ревизори, копоите на лондонското Сити.

Внезапно Крис се почувства смазан. Сякаш бе очаквал този момент още при постъпването си на работа в „Блумфийлд Уайс“. Той не беше инвестиционен банкер и те го бяха разкрили. Независимо дали му харесваше, или не, но бе продължил със сделката. Беше се подчинил на нареждането на Хърби да удвои позицията. Разбира се, не бе подвел нито Хърби, нито Биби, нито никого, но думата му нямаше тежест пред тази на Хърби и той знаеше, че Хърби ще спечели. Хърби беше безскрупулен боец. Ако нямаше доказателства срещу Крис, щеше да ги изфабрикува. И Биби и Лари щяха да му повярват. Те не искаха да повярват на истината; искаха да вярват в една лъжа, защото кариерите им зависеха от това. Сега Крис знаеше това, което отдавна подозираше — той не бе подходящ за инвестиционното банково дело. Изобщо нямаше работа в тази стая. Той въздъхна.

„Блумфийлд Уайс“ не обяви, че Крис е изгубил техните шестстотин милиона долара. Но съобщи, че е уволнен. Името му се появи в цялата британска преса. Журналисти искаха да го интервюират, домашният му телефон звънеше непрекъснато, снимаха го. Той се придържаше към условията, които бе подписал, и не разговаря с никого. Но се прочу. Като човека, загубил половин милиард.

По ирония на съдбата накрая пазарът се възстанови, валутният съюз стана факт и огромната разлика в цените на държавните облигации започна да се топи. Някои хора направиха куп пари. Но не и „Блумфийлд Уайс“. По настояване на Сидни Стол те си посипаха главата с пепел, приеха загубите и продължиха нататък.

Крис се опита да направи същото. Позвъни на агентите, които набираха персонал и в продължение на година му бяха звънели всяка седмица. Те не искаха да разберат нищо. Никой не се интересуваше от истината. Крис не можа да си намери работа. Вероятно можеше да положи по-големи усилия, но така и не събра сили за това. Все едно, вече не желаше да бъде инвестиционен банкер.

Накрая, след месеци, Ленка го измъкна от това състояние. Създадоха заедно „Карпейтиън“ и всичко вървеше добре, докато внезапно в критичния момент онази загуба не се върна обратно, за да му нанесе отново удар под кръста.

Само че този път нямаше да го понесе просто така. Дължеше това поне на Ленка, ако не на себе си.

Той тръгна с по-широка крачка по Харли стрийт към офиса. Щеше да се опита да разубеди Руди. Но ако не успееше, трябваше да измисли начин за оцеляване на фирмата. Беше решен да го постигне.

Когато се прибра, разгледа портфейла на фонда. Той бе създаден така, че имаше две възможности при оттеглянето на някой инвеститор: или да се намери нов инвеститор на негово място, или да се продадат активи, за да се съберат необходимите пари в брой. Не можеше да става и дума за намиране на нов инвеститор без Ленка. Тя поддържаше контактите и за Крис щеше да е невъзможно да убеди някой непознат да инвестира десет милиона евро при него.

Затова се налагаше да продаде известно количество облигации. Но кои?

Въпреки че разполагаха само с петдесет и пет милиона евро, техният портфейл беше много по-голям. Те заемаха пари и използваха мистериите на репо пазара, за да разширят позициите си. Фактически по-голямата част от обема на портфейла бе образувана вследствие нова сделка, управлявана от Крис. Теорията се изразяваше в това, че повечето централноевропейски страни ще бъдат приети в Европейския съюз. Затова Крис беше закупил държавни облигации на страни като Чешката република, Полша, Естония, Унгария и Словения. Включи и някои страни от втория ешелон. Отначало се стъписа, озовавайки се в такава позната ситуация, но Ленка го насърчи с думите, че е най-добрият брокер на пазара за управление на такава сделка и с обещанието, че когато пожелае да прекрати и да избяга, тя няма да се възпротиви. И той пое дълбоко дъх и започна да купува.

Оставката на руския министър-председател разклати всички тези позиции, но Крис беше убеден в тяхната сила и искаше да ги задържи.

Останалата част от портфейла се състоеше от високодоходни облигации, известни иначе като „боклук“. Ленка беше учила за тях в Съединените щати и идеята беше тя да използва опита си, за да анализира малкия, но нарастващ брой високодоходни, емитирани в Източна Европа. Преобладаващата част от тези облигационни позиции бе заета от „Юрика телеком“. Това бе и позицията, която се представяше най-зле и в която Крис вярваше най-малко.

Значи щеше да бъде „Юрика телеком“.

Продажбата на облигациите можеше да отнеме известно време и Крис реши да започне процеса незабавно. Ако успееше да убеди Руди

да не изтегля инвестицията си от „Карпейтиън“, тогава можеше винаги да реинвестира парите другаде. Той се обади на Иън:

— Как вървят „Юрика телеком“?

— Мисля, че ги купуваме по деветдесет и пет до деветдесет и седем — отговори Иън.

— Деветдесет и пет! Но нали Ленка ги купи миналата седмица на номинална цена?

— Знам — отвърна Иън малко смутено. — Но пазарът е в срыв заради тези руски новини. И последните данни с броя на абонатите излязоха в понеделник. Те бяха, ъ-ъ, разочароващи.

— Лоши новини само седмица след излизането на емисията! — възкликна Крис. — Това нямаше ли го в проспекта?

— Беше пълна изненада за всички — отвърна Иън. — Затова моят брокер свали цената им.

На теория това означаваше, че „Блумфийлд Уайс“ може да купи облигациите на Крис на цена от деветдесет и пет и да му продаде още на цена деветдесет и седем. Ленка бе купила нейните двайсет и пет милиона облигации на номинална цена или сто. Така Крис можеше теоретично да продаде десет милиона от тях с пет процента загуба, което представляваше половин милион евро. Не беше кой знае какво, но не бе и пълна катастрофа. Той имаше някакво лошо предчувствие за тези облигации. Искаше да се отърве от тях веднага.

Бедата се състоеше в това, че пазарът на високодоходни облигации бе неликвиден. Това означаваше, че веднага щом Крис обявеше желанието си да продаде цялата позиция, „Блумфийлд Уайс“ щеше да свали цената. Крис трябваше да разбере с колко.

— Колко ще ми платиш за десет? — попита Крис.

В слушалката настъпи мълчание.

— Деветдесет и пет важеше само за милион — отговори Иън.

— Окей, разбирам това — каза Крис. — Кажи ми сега на каква цена мога да продам десет милиона.

Последва дълга пауза. Накрая Иън се върна на телефона.

— Моят брокер би искал да получи писмено нареждане за това. Да кажем на деветдесет и три?

Крис не можеше да се съгласи с подобно нещо. „Блумфийлд Уайс“ искаше да предлага неговите облигации на пазара без никакъв

риск, докато се опитва да намери купувач. А Крис искаше да ги продаде, и то веднага.

— Не, Иън. Искам цена за десет милиона.

— Мисля, че бихме предпочели да получим писмено нареждане.

— Иън, ти ни продаде тези облигации за двајсет и пет милиона евро миналата седмица. Трябва да си готов да изкупиш обратно десет милиона.

Иън се поколеба.

— Крис — каза той, — ти не си запознат как работи този пазар. Това не са държавни облигации. Пазарът на високодоходни книжа е неликвиден. Това всички го знаят. Нека получим нареждането.

— Не ме поучавай, Иън. Питай брокера си на каква цена би купил десет милиона. Сега.

— Но, Крис...

— Питай го.

— Добре.

Крис остана да чака няколко минути на телефона. Иън беше прав — Крис не бе толкова запознат с пазара на високодоходните ценни книжа, колкото с пазара на правителствени облигации, но нямаше намерение да остави „Блумфийлд Уайс“ да използва това положение. Те бяха продали на „Карпейтиън“ облигациите и трябваше да ги изкупят обратно.

— Крис? — Гласът на Иън звучеше несигурно и нервно. Крис се подготви за най-лошото.

— Да?

— Ако искаш да продадеш облигациите по телеграфа, ще платим седемдесет.

— Седемдесет! — Крис почти изкрещя. — Това е абсурдно! Как можеш да претендираш, че цената е деветдесет и пет, когато ще платиш само седемдесет?

— Няма какво да ги правим, Крис. Пазарът не е добър и броят на абонатите на емисията стресна всички. Ако ги купим от теб, ще си ги носим на рамо.

Крис пресметна. На цена седемдесет загубата, която щеше да реализира при продажбата на десет милиона, щеше да бъде три милиона евро. Нереализираната загуба на остатъка от позицията на „Юрика Телеком“ щеше да бъде още пет. Получаваше се така, че

пазарната капитализация на „Карпейтиън“ намаляваше с осем милиона евро спрямо предишната седмица.

— Слушай. — Иън вече шепнеше. — Не ги продавай, Крис. Повярвай ми. Заслужава си да ги задържиш.

— Защо? — попита Крис.

— Просто ми повярвай.

Да повярва на Иън?! В никакъв случай. Крис имаше истински проблем, но доверието в Иън не беше най-добрият изход от него.

— Изпрати ми сводката за броя на абонатите. Трябва да разгледам тази сделка малко по-подробно. Ще говорим пак утре.

Крис тръшна слушалката и подпря главата си с длани. Това наистина бе проблем. Голям проблем.

Прекара остатъка от следобеда, като преглеждаше информацията за „Юрика телеком“ във файловете на Ленка. Това бе съмнителна сделка. Наистина, идеята да се създаде мобилна телефонна мрежа в Унгария, Полша, Чешката република и Словакия с възможност за по-късно разширяване в Румъния и балтийските страни, беше амбициозна. Договорите за създаване на мрежата и лицензите бяха налице. Но нямаше пари в брой и потенциалните абонати бяха много малко. Нуждите от инвестиции през следващите пет години бяха огромни. Точно това бе предназначението на високодоходните облигации. Но „Юрика“ щеше да получи пари в брой от тях след година и половина. Откъде щяха да дойдат още пари за инвестиции беше загадка.

Иън изпрати с писмо по интернет подробна информация за абонатите. Тя беше разочароваща. За компания, от която се очакваше да навлезе във фаза бърз растеж през следващите няколко години, петпроцентното увеличение на броя на абонатите за шестмесечен период беше направо жалко. Нищо чудно, че брокерът на „Блумфийлд Уайс“ се тревожеше.

Крис остави проспекта и се загледа в празното бюро на Ленка. Защо ги бе купила? Тя не беше глупава. Могла е да разбере, че това е неизгодна сделка. Той бе изненадан, че изобщо ги е купила, да не говорим за двайсет и пет милиона, почти половината от стойността на фонда.

Усети как го обзема гняв. Тя не само си бе отишла и го бе оставила сам, но и му бе завещала огромен проблем. Той удари с

юмрук по бюрото и шумът накара Оли уплашено да вдигне поглед.

Крис подпря главата си с ръце. Защо си отиде Ленка? Как може да ѝ се случи нещо толкова ужасно? Искаше тя да се върне. Сега.

— Добре ли си? — попита Оли.

Крис вдигна очи и се насили да се усмихне.

— Не съвсем. — Той отново погледна документите пред себе си.
— Оли?

— Да?

— Ленка не ти ли каза защо е купила облигациите на „Юрика телеком“?

— Не. Аз я попитах. Тя само каза, че има добро предчувствие за тях.

— Не си ли я чул да го обсъжда с Иън?

— Всъщност не. Разговаряха няколко пъти преди сделката. Той се обаждаше доста често напоследък, нали? И после в края на миналата седмица Ленка каза, че не иска да отговаря повече на обажданията му. Това беше малко смущаващо. Аз трябваше да приемам съобщенията вместо нея.

— Аха — замислено каза Крис. — А тя не каза ли защо не иска да разговаря с него?

— Не. Спомена го ей така, между другото.

Крис помисли над думите му. Когато Ленка споменава нещо между другото, това често означаваше, че е ядосана. Може би защото бе сключила лоша сделка.

— Но има още нещо, което исках да ти кажа. За Ленка.

— Така ли? Какво е то?

— Ами един ден миналата седмица, когато ти беше излязъл, някой намина тук да разговаря с нея.

— Аха. — Винаги минаваха хора, за да разговарят с Ленка или с Крис.

— Да. Обаче не беше брокер или нещо подобно. И изобщо не приличаше на човек, който работи в офис. Висок слаб тип с джинси. С дълго палто. И с американски акцент.

— Млад ли беше?

— О, не — отвърна Оли. — Стар. Поне на трийсет и пет. — Оли забеляза гримасата на Крис. — Е, добре, не точно стар, но не и млад. Разбираш ме.

— Добре, добре, разбирам те — каза Крис. — За какво разговаряха?

— Нямам представа. Ленка го заведе в стаята с електронното табло и затвори вратата. Бяха там около час. Той изглеждаше ядосан, когато си тръгна. А тя беше много разтревожена. Отиде в тоалетната и стоя там цяла вечност.

— Интересно. Тина видя ли този човек?

— Не. Беше излязла. Бях тук сам. Освен Ленка, разбира се.

„Жалко“ — помисли Крис. Тина щеше да е в състояние да му даде много по-точно описание на случилото се.

— И Ленка нищо ли не каза след това?

— Не. Опитах се да говоря с нея, да проверя дали е добре, но тя ми каза да се махна. Така че излязох и фотокопирах някои неща.

Фотокопирната машина беше за Оли еквивалент на храсти, в които може да се скрие. Това бе мястото, където отиваше винаги, когато Ленка му се караше.

— Можеш ли да опишеш по-подробно този човек? Цвят на косата, очите, носа, лицето?

Оли набръчка чело.

— Трудно е да си спомня. Очите? Кафяви, мисля. Въпреки че може и да са сини. Кестенява коса. Да, определено кестенява. Дълга. Четина — беше небръснат.

— Това е от голяма полза — каза Крис. — Но нямаме представа кой е този мъж. — Той почукваше с пръсти по бюрото. — Можеш ли да си спомниш кой ден стана това?

— В понеделник, мисля. А може би във вторник.

— Нека погледнем. — Крис включи компютъра на Ленка и го отвори на календара ѝ. Там имаше само един запис, който не можеше да се обясни лесно. Срещу два часа на вторник, 13 февруари, стоеше думата „Маркър“. Това беше всичко, само „Маркър“.

— Имаш ли представа кой може да бъде? — попита Крис.

Оли сви рамене.

— Има един Маркър Нийл в „Харисън Брадърс“. Но това определено не беше той.

— Питам се кой ли е бил — каза Крис.

3.

Беше осем вечерта и Оли и Тина вече си бяха тръгнали, когато Крис се стресна от силен звън. Охранителят беше напуснал в шест; след този час посетителите трябваше да използват звънеца на улицата.

— Кой е?

Не успя да разбере добре отговора — гласът беше женски, но натисна копчето, за да отключи вратата на сградата, и каза на посетителя да се качи на петия етаж.

Отвори вратата на млада жена с дълга тъмна къдрава коса, вързана на опашка, сини очи, лунички и чип нос. Беше облечена в джинси и носеше две големи чанти. Изглеждаше позната, но Крис не можа да се сети коя е.

— Крис?

Гласът също му бе познат. Много отдавна.

— Крис, не ме ли позна? Аз съм Меган. Меган Брук. Приятелката на Ерик.

— О, да, извинявай. Разбира се.

Сега я позна. Не беше много променена. Изглеждаше по-възрастна — може би на двайсет и пет вместо на осемнайсет, макар той да разбираше, че трябва да е поне на трийсет и две, на колкото беше и той. Зачуди се какво ли я води в офиса.

Меган влезе в приемната и пушна чантите на земята.

— Много е приятна — каза тя и кимна към фреската. — И така, къде е тя?

Крис не можа да отговори.

— Не ми казвай, че я няма! Уговорихме се да се срещнем тук в седем и половина. Знам, че закъснях малко, но тя можеше да почака.

— Няма я.

Меган усети нещо в тона му и се взря в лицето му.

— О, боже! — възкликна тя. — Какво се е случило?

— Тя... тя е мъртва — отговори Крис.

— Не! — Меган се отпусна на един стол. — Но аз говорих с нея миналата седмица. Кога? Как стана?

— Убиха я. В Прага.

— Убили са я? Ужасно! — Меган изхлипа и скри лицето си с ръце.

Крис не знаеше какво да направи. Постоя няколко мига неловко пред нея, после докосна ръката ѝ.

— Съжалявам — каза Меган, подсмръкна и си пое дъх. — Това е просто такъв удар...

— Да — съгласи се Крис. — За всички.

— Как се случи?

— Вървахме по една улица. Някой се появи с нож. Стана много бързо.

— Ужасно! О, боже мой!

— Ти възнамеряваше да се срещнеш с нея сега ли? — попита Крис.

— Да. Трябваше да остана при нея няколко дни. Току-що пристигам от Париж.

Изглеждаше изтощена. Крис погледна към багажа ѝ.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Ще си намеря хотел.

— Ела при мен — покани я Крис. — Имам свободна стая. Няма смисъл да обикаляш за хотел.

Меган се поколеба, после се усмихна.

— Прав си. Благодаря.

Крис заключи, после взеха такси до апартамента му в Хампстед. Меган гледаше през прозореца лондонските улици.

Крис се чувстваше неловко. Чудеше се дали трябваше да я кани при себе си. Предложението бе искрено и Меган го прие по същия начин, но те почти не се познаваха. Може би сега съжаляваше, докато гледаше с безизразен поглед през стъклото? Може би трябваше да ѝ остави възможност за избор, като ѝ помогне да си намери хотел. След това осъзна, че това щеше да е още по-лошо. Той беше англичанин до мозъка на костите си — един американец не би се поколебал да предложи гостоприемството си.

Нямаше задръствания и скоро стигнаха в апартамента му. Той отнесе багажа в стаята ѝ и тя го последва в кухнята.

— Вино? — предложи Крис.

— Да, благодаря.

Той отвори бутилка червено австралийско и напълни две големи чаши.

— Ще приемеш ли спагети за вечеря?

— Не трябва да готвиш заради мен.

— Гладна ли си?

Меган се усмихна и кимна.

— Добре. Тогава спагети ли?

— Спагети ще е страхотно. Благодаря.

Крис сложи на котлона тенджерата с вода. Меган отпиваше от виното и разглеждаше апартамента му.

— Хубаво жилище.

— Благодаря. Имаш късмет. Чистачката е идвала днес.

— Ти ли си направил всичко това?

— Да. Или поне платих на някой друг да го направи. Вече има няколко години оттогава. — Окуражен от първата си голяма премия в „Блумфийлд Уайс“, Крис бе похарчил значителна сума в преустройството на апартамента. Съборени вътрешни стени, нов светъл дъсчен под, боядисване на стените. Гордееше се много с апартамента до деня, в който го уволниха, и оттогава жилището се превърна само в място за живеене. Фактически през последната година започна леко да се смущава от него. Това беше купешки вкус — много по-стилен от собственика си.

— Къде е това място? — попита Меган и посочи зловеща черно-бяла фотография на фабрични комини, притиснати до невъзможно стръмен планински скат.

— Халифакс. Там израснах.

— Аха. Сега знам какво искат да кажат с „черни сатанински фабрики“.

— Вече не са сатанински — обясни ѝ Крис. — Спряха да работят отдавна. Но аз ги харесвам. Импозантни са по свой собствен начин.

— Алекс би я оценил.

Крис се усмихна.

— Да, щеше. Когато я купувах, мислех за него.

Тя седна до малката кухненска маса.

— Извинявай, че не те познах — каза Крис.

— Беше преди десет години.

— Но ти ме позна.

— Очаквах да си в офиса.

— Разбира се. Ленка не ми каза, че ще идваш.

— Обадох й се миналата седмица. Току-що получих стипендия за шестмесечно изследване в Кеймбридж във връзка с дисертацията ми. Реших първо да си взема една седмица ваканция — да прекарам няколко дни в Париж, а после да остана при нея в Лондон.

Крис взе ножици, за да отвори найлоновия пакет, и каза:

— Това няма да е най-страхотното домашно ястие, което си опитвала.

— Няма значение — отвърна Меган. — Умирам от глад.

— Добре. Бях забравил, че с Ленка сте приятелки. Като стана дума за това, не бяхте ли заедно на почивка преди две години?

— Точно така. В Бразилия. Прекарахме страхотно.

— С Ленка винаги беше забавно.

— Да. — Меган въздъхна. — Не се виждахме често оттогава. Последният път беше в Чикаго преди половин година. Аз правя докторска дисертация в Чикагския университет. Тя имаше среща с някакви инвеститори в нейния фонд. Видяхме се в един тайландски ресторант в центъра. Само за два часа... — Тя млъкна.

— Как станяхте приятелки? По време на обучението ни не се познавахте.

— Стана след това. След служилото се с Алекс. Както знаеш, Ленка се чувстваше отговорна. Изпитваше вина, че е подвела Алекс. Тя само искала Дънкан да се откаже от нея. Не й минавало през ума, че Алекс може да бъде наранен, камо ли убит. Имаше нужда да разговаря с някой за това. Вие всички се върнахте в Англия, така че оставахме само аз и Ерик.

— Сигурно се е чувствала ужасно.

— Да, така беше. — Меган замълча. — После, след Джорджтаун, продължих за две години в Колумбийския университет. Уредих го, за да мога да бъда с Ерик в Ню Йорк, но се разделихме месец преди да отида там. Ленка все още работеше на Уолстрийт и се виждахме доста често. Разбрахме се добре. Бяхме много различни, но се чувствахме добре заедно.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Тя ми каза, че двамата ще бъдете добър екип — каза Меган.

— Мисля, че бяхме. Имахме различни силни и слаби страни. Но се уважавахме. Била е права. Добър екип.

— Ленка обичаше да се прави на много отворена. Но изглежда, предпочиташе да бъде с по-тихи хора. Може би така изпъкваше повече до тях.

— Освен това беше доста сериозна по свой собствен начин — каза Крис.

— Ти си я познавал добре — отбеляза Меган.

— А също и ти, струва ми се — отвърна с усмивка Крис.

Сервира спагетите и соса, наля още вино и също седна на масата.

— Значи още изучаваш средновековна история? — попита той.

— Да — отговори Меган. — Ти си учил история, нали? Помня, че те отегчавах с история на яхтата.

— Имаш добра памет — каза Крис. — А аз не. Съмнявам се дали мога да си спомня нещо повече от датата на битката при Хейстингс^[1].

— Моята област беше Ренесансът и Каролингите. Преди няколко години прекарах известно време във Франция. Пиша дисертация за ефекта, който той е оказал върху монашеската реформа в Англия през X век. Затова отивам в Кеймбридж.

За Крис всичко това бе средновековна абракадабра.

— Още ли ти е приятно да се занимаваш със средновековна история? — попита той.

— Имам добри и лоши дни. Харесвам преподаването, ако студентите се интересуват. И все още съм очарована от самата история. Но преди да получа докторската си степен трябва да завърша дисертацията. До такава степен се държи на оригиналността, че накрая започваш да изучаваш някакъв дребен предмет само защото е толкова неизвестен, че никой друг не пише за него.

— Никоя работа не е идеална — отбеляза Крис.

— Поне през тези шест месеца в Кеймбридж ще имам време да помисля както трябва. Очаквах ги с нетърпение.

Меган с удоволствие поглъщаше спагетите. Когато приключиха, Крис предложи кафе или още вино. Меган избра виното и Крис отвори друга бутилка.

— Обикновено не пия толкова много — призна тя. — Но сега имам нужда.

— Разбирам — каза Крис.

Когато започнаха втората бутилка, той почувства как част от напрежението от последните няколко дни го напуска. Това беше евтина утеха и щеше да си плати за нея на другия ден, но и той имаше нужда да се отпусне.

— Тя беше невероятна жена — отбеляза Меган.

— Да — потвърди Крис и отпи голяма глътка вино. — Тя ме спаси.

— Така ли?

Крис кимна.

— Какво искаш да кажеш?

Крис погледна виното си. Споменът за случилото се бе болезнен, но той искаше да говори. Искаше да говори за Ленка.

— Знаеш ли, че бях уволнен от „Блумфийлд Уайс“?

— Не.

— Очевидно не четеш финансовите страници на вестниците.

— Запълвам времето си с много по-приятни неща.

Крис се усмихна. Това беше вярно. Имаше милиони хора, които никога не бяха чували за него или за „Блумфийлд Уайс“. Бедата се състоеше в това, че те никога не бяха онези, при които той търсеше работа.

— Бях уволнен заради загубата на шестстотин милиона долара.

Меган премига.

— Олеле!

— Да. Точно така. Олеле. Пишеше го във всички вестници. Грешката не беше моя, но никой не ми повярва.

— Аз ти вярвам.

Крис се усмихна.

— Благодаря. Ще ми се тогава да бях познавал теб или хора като теб. Но не беше така. Всичките ми познати приеха, че грешката е моя. — Той пое дълбоко дъх. — Опитах се да намеря друга работа като брокер. Добър съм и мислех, че всички го знаят. Но те не го знаеха. После, две седмици след уволнението, Тамара ме напусна. Помниш ли Тамара?

Меган поклати отрицателно глава.

— Срегнахте се веднъж. На партито на Ерик. Всъщност, вероятно е добре, че не я помниш. Както и да е, навремето смятах, че тя е чудесна. Вярвах, че съм късметлия да излизам с нея. Когато тя ме

отхвърли, след като и лондонското Сити ме отхвърли, реших, че съм просто некадърен измамник. Предадох се.

Крис погледна Меган, за да види дали го слуша. Тя следеше думите му с внимание. Той мислеше, че ще говори за Ленка, но откри, че говори за себе си. Имаше нужда от това.

— Бях в депресия няколко седмици, не се срещах с никого, освен може би с Дънкан, четях вестници, гледах телевизия, спях. Спях много. После реших да обиколя света. Имах доста спестени пари и смятах, че трябва просто да се махна. И си купих еднопосочен билет до Индия...

— Винаги бях искал да пътувам до Индия, макар така и да не разбрах точно защо — продължи той след кратка пауза. — Надявах се, че пътуването до непозната страна може да ми помогне да намеря себе си. Щом наистина не бях млад и преуспяващ инвестиционен банкер, какво бях тогава?... Но Индия се оказа пълна катастрофа. Неподходящо място за човек, който е сам и нещастен. През цялото време, докато бях там, не разговарях почти с никого. Видях Тадж Махал в един облачен ден, помня само колко много хора имаше и колко трудно бе да се намери минерална вода. Заседнах в някакво забравено от бога градче в Раджастан, където, изглежда, бе невъзможно да получиш билет за влака, независимо колко дълго се редиш на опашка. Разболях се. Мисля, че помня кока-колата, която се оказа причина за болестта ми. Там не трябва да се пие нищо с лед, защото може да е направен от замърсена вода. Разболях се сериозно. Не можех да се храня, едва имаш сили да пия и прекарах много дни в един прашен разнебитен хотел. Накрая успях по някакъв начин да се добера до Делхи и отлетях за вкъщи.

Крис се усмихна криво.

— Когато се върнах в Англия, все още бях болен. Дойдох тук, отидох на лекар, направиха ми някои изследвания, взех лекарства и легнах на легло. Майка ми непрекъснато се обаждаше, тревожеше се за мен, но аз ѝ казвах, че съм добре. Тя не ми вярваше. Един ден направо се появи на прага ми. Скарахме се страшно. Искаше да ме отведе с нея в Халифакс, за да се грижела там за мен, но аз отказах. И тя разплакана си замина с колата.

— Защо не отиде с нея?

— От инат. От глупост. Нямам нищо срещу майка ми. Обикновено се разбираме добре. Тя е силна жена и аз съм й много задължен. Възпита ме да вярвам, че мога да постигна нещо в този свят. Предполагам, че това ми беше проблемът. Прекарах цялото си юношество в планове да избягам от Халифакс и тя ме окуражаваше. Връщането щеше да е признание, че съм се провалил, и това щеше да я разочарова. Макар да се намирах в лошо положение, все още не исках да го правя. Така че останах да гния сам... След това се обади Ленка. Каза, че ме познава като добър брокер. Попита защо съм уволнен от „Блумфийлд Уайс“ и когато й разказах, заяви, че е предполагала нещо подобно. Каза, че съм нейният избор за партньор в създаването на инвестиционен фонд. Не беше само любезна, а наистина имаше нужда от мен. Разбира се, аз направих всичко възможно, за да откажа и да се обрека на траен неуспех. Но ти познаваш Ленка. Получава каквото пожелае. — Крис спря и се поправи. — Искam да кажа, каквото пожелаеше...

— Ти не ми приличаш на неудачник — каза Меган.

— И не съм. Не и сега. При условие, че успея да задържа „Карпейтиън“.

— Проблеми ли има?

Крис пое дълбоко дъх.

— Да кажем, че смъртта на Ленка доведе до някои усложнения. Но нищо, с което да не мога да се справя. Бих предпочел да не мисля сега за това.

— Добре, тогава ти пожелавам късмет. — Меган се изправи. — А сега по-добре да си лягам, ако не искам съвсем да се напия.

— Това е добра идея — съгласи се Крис и също се изправи. — Виж, утре вечер трябва да отида в апартамента на Ленка и да отделя някои неща за родителите й. Искаш ли да дойдеш с мен? Можеш пак да останеш тук за през нощта.

— Мога да си намеря хотел.

— Сигурна ли си? Тук си добре дошла.

Тя го погледна и се усмихна.

— Добре. Съгласна съм. Но сега трябва да лягам.

[1] Решителна битка за завладяването на Англия от нормандците през 1066 г. — Б.пр. ↑

4.

В това нямаше смисъл. Крис отпиваше от кафето си, докато гледаше документите на „Юрика телеком“ върху бюрото. Първото нещо, което направи тази сутрин след пристигането си в офиса, беше да ги прегледа още веднъж, с надеждата да открие причината за тази покупка на Ленка. Но не успя. Бе му трудно да повярва, че изобщо ги е купила.

Но тя го беше направила. „Карпейтиън“ притежаваше тези ценни книжа. И той нямаше как да ги продаде.

Телефонът иззвъня. Беше Дънкан.

— Помниш ли, че онзи ден ми даде някои препоръки за високодоходните облигации? — започна той.

— Да.

— Е, добре, клиентът ми ги провери. Казва, че изглеждат по-разумни от всичко, което е получил от други места.

— Добре.

— Мислиш ли, че ще можеш да обядваш с него?

— Дънкан! Имам много работа. Откакто Ленка си отиде, тя чака само мен.

— Хайде, Крис. Този човек е най-добрият ми клиент. Остана с мен още от „Юнайтед араб интернешънъл“. Знам, че можеш да му обрисуваш точна картина за състоянието на пазара. Аз ще платя.

— Ох, добре — съгласи се Крис. — Но всъщност кой е той?

— Казва се Халид. От „Роял банк“ на Кувейт. Умен човек. Не го подценявай. Как си с времето другата седмица?

Крис с нежелание уговори дата за срещата. Затвори телефона, размишлявайки, че Дънкан не може да е толкова некадърен брокер — той, изглежда, притежаваше онази съществена способност да кара хората да вършат неща, които не биха искали.

И какво, по дяволите, щеше да прави с облигациите на „Юрика телеком“?

Погледна към бюрото на Ленка. Тина бе поставила свежи цветя във вазата — ралици или нещо подобно. Но те не знаеха отговора.

Ех, ако беше тук миналата седмица! Въпреки че си имаха доверие, двамата с Ленка обсъждаха големите инвестиционни решения. Тя със сигурност щеше да разгледа това с него. Остави ѝ телефонния си номер в Куршевел, преди да замине на ски, но тя отказа да го използва — заяви, че той се нуждаел от пълно откъсване от работата. Поне да бе чул разговора ѝ с Иън при покупката на облигациите.

В „Блумфийлд Уайс“ това щеше да е възможно. Там всички телефонни разговори се записваха за евентуално решаване на оспорвани сделки. Но те двамата не бяха инсталирали в „Карпейтиън“ записваща апаратура. Фирмата бе прекалено малка и нито той, нито Ленка харесваха „Големия брат“ да подслушва телефоните. Освен това, ако възникнеше проблем, винаги можеха да разчитат на записите на брокера.

Това беше!

Крис набра номера на „Блумфийлд Уайс“.

Иън отговори.

— Как вървят облигациите на „Юрика“ тази сутрин? — попита без предисловие Крис.

— Изчакай секунда.

Крис чакаше. Знаеше, че брокерът на „Блумфийлд Уайс“ трябва да помисли за тези облигации. Накрая Иън се върна.

— Дава деветдесет до деветдесет и две. Но това важи само за милион.

— Това е по-малко с пет пункта! — протестира Крис.

— Аз какво мога да кажа? Появил се е голям продавач.

— На този пазар не може да се има доверие!

— Казах ти, че това е различно от търговията с държавни облигации — отбеляза Иън; в тона му се прокрадна съчувствие.

Крис не си направи труда да попита колко ще предложат за неговия пакет от десет милиона. Знаеше, че отговорът ще е под вчерашната цена от седемдесет и не искаше да го чува. Нито имаше смисъл да се обръща към други финансови къщи на пазара. „Юрика телеком“ беше сделка на „Блумфийлд Уайс“ и щом те сваляха рязко цената, не съществуваше здравомислещ дилър, който би пожелал да купи облигациите. Можеха да претендират, че предлагат цена, но ако

Крис се опиташе да сключи наистина сделката, цената незабавно щеше да спадне. Не, той трябваше да измъкне истината от Иън.

— Иън, защо Ленка купи тези облигации?

— Миналата седмица изглеждаха много перспективни, преди да се разбере броят на абонатите на емисията.

— Това не е вярно. Аз разгледах проспекта. Били са безперспективни. Тя не би сключила такава сделка. И определено не за двайсет и пет милиона.

— Не знам. Лихвата им е с три процента по-висока от тези на „Бък телеком“.

— Да, но „Бък“ вече има изградена мрежа. И пазарно покритие от три милиарда лири. Това са съвсем различни облигации. Тя не каза ли защо ги е харесала?

Иън не отговори.

— Хайде, Иън. Помогни ми. За мен това е голямо главоболие. Ленка е мъртва и не мога да говоря с нея по въпроса. — Крис не се притесняваше да използва смъртта на Ленка като средство за получаване на информацията, от която се нуждаеше. Ставаше дума за оцеляването на нейната компания; сигурен беше, че тя не би имала нещо против.

— Съжалявам, Крис. Нямам представа.

Въпреки че Иън бе опитан търговски посредник, той не можа да скрие вината в гласа си. Крис го познаваше прекалено добре. И разбра, че лъже.

— Бих искал да чуя записите — заяви Крис.

— Какво?

— Бих искал да чуя записа, когато Ленка е купувала облигациите.

— Хайде, Крис. Това е излишно.

— Не, не е. Има нещо съмнително в тази работа и аз искам да разбера какво.

— Но ти не можеш да прослушаш записите, ако не оспорваш сделката.

— Тогава я оспорвам.

— Но тя вече е сключена.

— Иън, обстоятелствата са специални. Човекът, сключил сделката, е мъртъв и аз имам причина да вярвам, че тя не е валидна.

— Каква причина?

— Тя не е логична.

— Каква причина е това? Ако всеки, купил облигации, започне да оспорва сделката при падане на цената им, пазарът направо ще блокира.

Иън беше прав. Крис нямаше никакви доказателства. Но подозренията му се засилваха.

— Виж, Иън. — Той се опита да говори с по-примирителен тон.

— Щом няма нищо нередно с облигациите, значи няма да ти навреди, ако прослушам записа, нали така?

— Казах ти, това не е необходимо.

— Настоявам да го чуя.

— Не.

Иън криеше нещо. Крис вече беше сигурен в това.

— Свържи ме с Лари Стюарт — поиска Крис. Не бе съвсем сигурен в административната структура на „Блумфийлд Уайс“, но знаеше, че Лари трябва да е по-високо в йерархията от Иън.

— Мислиш ли, че той ще те изслуша? — попита Иън почти подигравателно.

За момент увереността на Крис почти го напусна. Иън познаваше репутацията на Крис. Ако се касаеше за неговата дума срещу тази на Крис, Иън бе сигурен, че щяха да повярват на него. После Крис се съвзе. Лари знаеше, че преди три години Крис не бе направил нищо лошо. Крис беше готов да се обзаложи, че у Лари все още има някакъв остатък на човечност.

— Да, Иън. Мисля, че Лари ще ме изслуша.

В другия край на линията настъпи мълчание. Иън се опитваше да реши какво да прави. Крис го бе хванал натясно!

— Крис, наистина не мисля, че е добра идея да чуеш този запис.

— Свържи ме с Лари или ще затворя и ще му се обадя директно.

— Мога да ти обясня.

— Давай.

— Не тук — прошепна Иън. — Нека поговорим за това по-късно. Извън офиса.

— Да поговорим сега.

Крис можа да чуе как Иън въздъхна по телефона.

— Добре. Има едно кафене в долния край на Ливърпул стрийт. „При Понти“. Да се срещнем там след половин час?

— Тръгвам — каза Крис.

Стигна до кафенето след двацет минути, но Иън вече го чакаше. Изминалите десет години след програмата му личаха. Вече имаше бръчки, най-добре изразени по средата на челото между веждите поради често мръщене. Все още беше строен — тренираше три пъти седмично в гимнастически салон. Костюмите му бяха по поръчка, ризите — ръчна изработка, а вратовръзките — последна мода от най-нашумялата дизайнерска къща. Подстригваше косата си стилно и често. Изглеждаше по-възрастен и по-зрял от трийсет и трите си години. Единственото нещо, което разваляше лустрото на елегантната му самоувереност, бяха ноктите, все още изгризани до кръв.

Крис си взе черно кафе и седна до него.

— Е?

Иън си играеше с лъжичката с пяната на капучиното. Накрая вдигна глава и погледна Крис право в очите.

— Ленка и аз се срещаме. Затова не искам да чуеш лентата.

— Срещали сте се? Какво, спали сте заедно?

— Назови го както искаш. Правехме го.

— Не мога да повярвам — каза Крис.

Иън сви рамене.

— Но защо Ленка би...

Иън се намръщи.

— Хайде, Крис. Има много жени, които не ме намират непривлекателен.

— Да, но Ленка?

— Знаеш, че винаги съм я харесвал. Излезе, че и тя ме харесва.

— Не.

— Спри да повтаряш това! — сопна му се Иън. — Двамата се срещаме, разбра ли? Сега не го правим, защото е мъртва. Ясно ли ти е?

— Съжалявам — каза Крис. — Колко време продължи това?

— Не много. Помниш ли когато бяхме на онази конференция за европейските високодоходни в Барселона миналия месец? И двамата

се понапихме. Тогава започна.

— Сериозно ли беше?

— Всъщност не. Но не беше и напълно несериозно. Просто бе приятно. Знаех, че няма смисъл да захващам стабилна връзка с Ленка.

— Така е — съгласи се Крис.

Ленка не поддържаше сериозни отношения с никого. Опита да си спомни нещо, с което Ленка да е показала, че има връзка с Иън. Нищо. През последните седмици Иън ѝ се обаждаше по-често, но Крис винаги мислеше, че става дума за бизнес. А очевидно е било нещо повече.

— И това се разбира на записа?

— Вероятно. Не съм слушал точно този разговор, но там сигурно има нещо, което да подсказва, че сме имали нещо повече от делови отношения.

— Добре. Нека го чуем тогава — каза Крис. — Само двамата.

— Не можем — отвърна Иън. — Трябва да присъства и човек от „Информационни технологии“. За да осигурява неприкосновеността на записа.

— Добре. Нека присъства и той.

— Моля те, Крис.

— Разбирам защо искаше да ме предупредиш. Разбирам и защо не искаш някой друг да го чуе. Но аз трябва да прослушам записа. Сега повече от всякога. Искam да разбера защо Ленка е купила тези облигации и фактът, че между вас е имало нещо, само засилва подозренията ми.

Иън въздъхна.

— Очаквах да кажеш това. Остани тук за двайсетина минути, докато намеря записа.

— Не — възрази Крис. — Обади се на когото трябва по мобилния си телефон. Ще тръгнем и ще слушаме заедно.

— Не ми ли вярваш? — попита Иън.

— Да, не ти вярвам — отговори Крис.

Крис последва Иън през Бродгейт Съркъл до входа на „Блумфийлд Уайс“. Отминаха шестметровия железен фалос на ъгъла — той вече ръждясваше. Изглеждаше съвсем подходящ за фирмата.

Крис усети тръпки, докато влизаше в невисоката, облицована с мрамор сграда; не беше стъпвал тук от онзи ужасен ден преди три години.

Взеха асансьора до третия етаж, минаха бързо през привидно спокойната приемна и влязоха в една от най-големите европейски брокерски зали. Крис се опитваше да гледа само напред, но не можа. Познатите викове, проклятията, екраните и документите. Документи навсякъде. Някои лица разпозна, но повечето бяха непознати. Текучеството в инвестиционните банки бе голямо — дилъри идваха и си отиваха непрекъснато. Той забеляза собственото си бюро, заето сега от някакъв младеж, който не изглеждаше на повече от двайсет години и се люлееше в креслото, стиснал телефона. До противоположната стена на залата зърна Хърби Екслър. Погледите им се срещнаха. Внезапно през Крис премина вълна на чисто отвращение и го обзе желание да прескочи бюрата, да сграбчи главата на дребния американец и да я натика в някой екран.

— Хайде — подкани го Иън. — Не прави циркове. Да свършим с това. — И го поведе към една зала за съвещания в далечния ъгъл.

— Това е Бари — каза Иън и представи на Крис един кльощав мъж с обръсната глава, който гледаше в екрана на компютър. — Откакто те няма, нещата се промениха. Сега всички ленти се активират с глас, а всъщност не са и ленти, записваме на дискове. Бари ще трябва да чуе целия разговор, но не се безпокой, той ще запази тайната, нали, Бари? — Иън успя да вложи в последните си думи солидна доза заплахата.

Бари изглеждаше невъзмутим.

— Точно така, Иън.

Бари връчи на Иън за подпис документа за достъп и после подаде команди на компютъра. Бари и Иън си сложиха слушалки и слушаха, въртейки записа напред-назад, докато не откриха разговора. Крис не можеше да протестира срещу това. Беше немислимо Иън да му позволи да чуе разговор с друг клиент.

След около пет минути, през които Крис се въртеше неудобно на стола, Иън вдигна ръка.

— Мисля, че го намерих.

— Окей — каза Крис. — Да го чуем. Но помни, че искам целия разговор.

— Добре, добре — каза Иън, свали слушалките и натисна един бутон. В стаята за съвещания прозвуча силно гласът на Ленка. Иън бързо намали силата на звука и провери дали вратата е заключена.

— Здравсти, бибчо, как си?

Бибчо! Тя го нарече „бибчо“. Крис за пръв път осъзна колко трудно щеше да е това. Ленка можеше да каже всичко на Иън, без да се страхува, че могат да я чуят. Крис беше на почивка, а Оли и Тина сигурно бяха достатъчно далеч и заети, за да могат да чуят нещо.

— Добре съм — изръмжа Иън. — Наистина се чувствам доста добре.

— Изненадана съм, че след снощи си успял да отидеш на работа — каза Ленка с порочния смях, който Крис така добре познаваше. Той погледна Иън.

Иън сви рамене. Бари гледаше компютърния екран. Макар че полагаше усилия да запази хладнокръвие, Иън очевидно бе смутен.

— Ти искаше да го чуеш.

Така беше. Крис пое дълбоко дъх и продължи да слуша.

— По-издръжлив съм, отколкото ме мислиш — каза Иън от високоговорителя.

— О! — възкликна Крис, въртейки очи в смесица от неудобство и гняв.

Иън не му обърна внимание. Но на записа каза:

— Помисли ли за облигациите на „Юрика телеком“?

— Да. Възнамерявам да купя двайсет и пет. Ще има ли някакъв проблем да ги получа?

— За теб съм готов на всичко — каза Иън.

— Сериозно. Има ли начин да получа отбивка в цената?

— Не. Тази емисия не върви много добре.

— Какво става с играта за придобиване на собственост? — Крис наостри уши. Иън забеляза реакцията му.

— Никой друг не знае за нея.

— Но това явно е уредено, нали?

— Така мисля — отговори Иън. — „Радафон“ иска да разшири централноевропейската си мрежа. „Юрика“ има всички необходими договори. „Радафон“ трябва само да ги купи.

— И тогава аз ще притежавам кредитен риск на „Радафон“ с доходност от дванайсет процента.

— Точно така.

— А ти сигурен ли си, че тази смяна на собственост ще се осъществи?

— Пътувах цяла седмица с тези хора. Те смятат, че това ще стане, и то скоро. Нямах ли ми доверие?

— Разбира се, че ти имам — отвърна Ленка. — И знаеш ли защо?
— Порочната нотка пак се промъкна в гласа ѝ.

— Защо?

— Защото ако ме лъжеш, лично ще се погрижа твоят малък Иън да не става вече за нищо.

Въпреки че това трябваше да бъде заплаха, Ленка го каза така, че прозвуча повече като покана.

— Е, това е нещо, което не бих искал да се случи — съгласи се Иън. — Мисля, че няма за какво да се безпокоиш.

— Добре — продължи Ленка, превръщайки се отново в бизнесдама. — Запиши ме за двацет и пет.

— Окей. Оценяваме ги утре следобед. Тогава ще потвърдя, че получаваш всичките двацет и пет. Някакъв шанс да те видя довечера?

— Ненаситнико — каза Ленка, — аз съм заета.

— Заета ли? Какво ще правиш? — попита Иън с нотка, която би могла да се приеме като ревност.

— Много ти се иска да знаеш — отговори Ленка и затвори телефона.

Крис и Иън се спогледаха. И за двамата беше неудобно да слушат Ленка да говори по този начин. Но Крис го интересуваха повече казаното от нея. Нищо чудно, че Иън не искаше той да чуе записа. Не ставаше дума за разкриването на тяхната връзка. Записът разкриваше и факта, че Иън снабдява Ленка с вътрешна информация.

„Радафон“ беше една от трите големи европейски мобилни телефонни мрежи. Ако те купеха „Юрика телеком“, цената на облигациите щеше да скочи. „Карпейтиън“ щеше да реализира хубава печалба от инвестицията от двацет и пет милиона евро. Както Ленка му бе съобщила, когато ѝ телефонира в Прага, имаше сериозна новина.

Крис погледна Бари. Ушите му прогресивно се зачервяваха в течение на прослушването. Крис смътно го помнеше. Той беше типичен служител от „Информационни технологии“. Можеше и да е помислил за възможността Иън да е снабдил Ленка с прекалено много

информация, но сигурно се бе впечатлил много повече от характера на връзката между тях. До края на деня машината за клюки в „Блумфийлд Уайс“ щеше да разполага с обилен нов материал.

— Е? — попита Крис, след като Бари напусна стаята.

— Какво мога да кажа? Чувствам се неудобно.

— Не за това. „Радафон“.

— Ох. „Радафон“.

— Ще купи ли „Радафон“ „Юрика телеком“?

Иън мълча дълго. Накрая, изглежда, се реши.

— Възможно е.

— Но още няма сигнали?

— Никакви.

— Разполагаш ли с някакви конкретни доказателства за такава придобивка?

— Ти чу записа — отвърна Иън. — Всичко е само предположения.

— Не си виждал мениджъри на „Радафон“ да разговарят с някого от „Юрика телеком“?

Иън поклати отрицателно глава.

— Ами някои от твоите момчета в корпоративните финанси?

— Няма как да знам.

— Тя просто се довери на предчувствието ти, така ли?

Иън се усмихна.

— Така изглежда.

На Крис му дойде много. Смъртта на Ленка, настояването на Руди да изтегли парите си, падането на цената на облигациите на „Юрика телеком“, брокерската зала на „Блумфийлд Уайс“ и сега откритието, че Иън и Ленка са имали интимна връзка — всичко това се смеси в някаква кухня дълбоко в него и той изпита прилив на отвращение.

— Ти си я излъгал, нали? — процеди той през стиснати зъби.

— Какво искаш да кажеш?

— Защото е спала с теб, ти си й продал куп боклуци и си си писал актив за продажбата. И сега, когато е мъртва, мислиш, че няма да има възмездие.

— Това просто не е вярно.

— Какво става тук? — излая един остър глас зад Крис. Беше Хърби Екслър.

Чувството на отвращение стана непоносимо.

Крис се обърна към стария си шеф.

— Ти вероятно си го подучил за това. Е, добре, можеш да вземеш облигациите на „Юрика телеком“ и да си ги завреш в задника. Това важи и за двама ви.

— Вън! — изсъска Екслър. — Махай се веднага! И не искам да те виждам никога повече в тази сграда.

— Тръгвам си — каза Крис, излезе от заседателната зала, мина под погледите на стотина брокери и дилъри и влезе в асансьора.

5.

Меган го чакаше в „Дрейтън Армс“ с халба горчива бира. На Крис му допаднаше това, че американките поръчват халби — те го смятаха за английски маниер и явно не се тревожеха, че може да изглежда неподходящо за дами.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той. — Отдавна ли чакаш?

— Десет минути.

— Само момент да си взема и аз една.

Крис се върна от бара с халба и отпи дълга глътка.

— Ммм!

— Вкусна е — каза Меган.

— Радвам се, че ти харесва. Как мина денят?

— Чудесно. Бях в галерията „Тейт“ за модерно изкуство. Посетих и „Уолъс“ и Международния съвет на архивите.

— Всичко това за един ден?

— Какво да кажа? Обичам изкуството. Вие го имате в изобилие в Лондон. А ти?

— Боже! — отвърна Крис и поклати глава. — Ужасен ден. Изгубих го с един човек и мисля, че пропилях единствения си шанс да се отърва от една катастрофална облигационна позиция.

— О! — възкликна Меган.

— Съжалявам — усмихна се Крис. — Не искам да те натоварвам с професионалните си проблеми. Но може да ти се стори интересно. Помниш ли Иън Даруент?

— Той беше с нас на яхтата, нали? Скочи в морето след Алекс. Англичанин. Тих. Доста привлекателен.

Крис се намръщи.

— Това не мога да кажа. Но изглежда, и мнението на Ленка е било такова. — Той обясни какво беше открил.

За голямо негово разочарование Меган не изглеждаше изненадана.

— Не ти ли се струва странно, че тя и Иън са спали заедно? — попита я той.

— Всъщност не. Ти познаваше Ленка — отговори Меган. — А аз помня Иън.

— Фактически не знам много за тази страна от живота ѝ. Тя не разговаряше с мен за тези неща. И аз не питах.

— Вероятно си постъпил умно.

Но сега Крис не можеше да сдържи любопитството си.

— Значи е спала с доста мъже, така ли?

— Ако кажа „да“, няма да е честно — отвърна Меган. — Разговаряхме понякога за мъже, особено когато бяхме на почивка в Бразилия. Тя каза, че често минават месеци без секс, а после се срещала с двама или трима мъже последователно. Обичаше мъжете, обичаше и секса, но ненавиждаше идеята да се обвързва. Вероятно може да се каже, че беше объркана. И понякога избираше най-странните типове. Сигурна съм, че Иън далеч не е толкова ужасяващ, колкото някои от тях.

Крис поклати глава.

— Щастлив съм, че не знаех нищо за всичко това.

Меган го изгледа внимателно над халбата си.

— Ами ти?

— Какво искаш да кажеш?

— Съжалявам — каза Меган. — Не исках да намеквам за нищо. Просто вие явно се харесвахте и...

— Няма нищо. Наистина се харесвахме. И не мога да отрека, че тя беше привлекателна жена. Но някак си никога не съм я приемал като такава. Предполагам, че просто ми бе твърде добра приятелка. Винаги съм смятал, че е неподходяща за мен. Ако бях опитал нещо и тя ме бе отблъснала, това щеше да е ужасно. Дори по-лошо — ако бяхме тръгнали заедно, това нямаше да трае дълго и тогава бих загубил добър приятел. Не, така се чувствахме много по-добре.

— Може би. — Меган го гледаше преценяващо.

— Ленка спомена ли ти нещо за връзката си с Иън? — попита той. Чувстваше се неудобно под погледа ѝ.

— Не. Проведохме само онзи единствен разговор миналата седмица. Не каза нищо. Но ми се стори малко притеснена.

— Притеснена ли?

— Каза, че се било случило нещо, за което искала да разговаряме, когато пристигна. Не каза обаче какво.

— Съвсем нищо ли? Беше ли нещо, свързано с работата?

— Не знам. Бях любопитна, разбира се, но помислих, че ще разбера, като пристигна.

— Хм. Тя спомена ли „Юрика телеком“?

— Не.

— Или някой си Маркърс?

— Маркърс? Не. Кой е той?

— Един висок слаб американец, дошъл да се срещне с нея в офиса ни миналата седмица. Явно доста я е разтревожил. Но нямам представа кой е.

— Аз също.

Крис гледаше замислено в халбата си.

— Нещо е ставало — отбеляза той. Погледна халбата на Меган. Тя беше почти празна. — Хайде. По-добре да отидем да прегледаме апартамента й.

Ленка бе живяла на първия етаж на елегантна сграда с бяла фасада и две колони на входа в квартала Онслоу Гардънс. Чешката полиция беше намерила ключа в чантата ѝ и родителите ѝ помолиха Крис да прегледа нещата ѝ и да им изпрати личните ѝ вещи. Имаше доста работа за вършене и Крис разчиташе на една услужлива съседка.

Двамата с Меган влязоха в сградата. Имаше купчина поща за Ленка, акуратно подредена на перваза на един прозорец във фоайето. Крис я взе. Вратата на апартамента се отключи лесно. Сякаш я нямаше само ден, а не цяла седмица. Отоплението още работеше. Апартаментът беше неподреден, но не в пълен безпорядък. Леглото ѝ бе оправено. Имаше една бележка от „Адриана“ до госпожица Ленка, в която се казваше, че ѝ дължат двайсет лири за сряда. Очевидно чистачката. Апартаментът бе обзаведен със смесица от различни мебели и предмети, които Ленка бе купувала по света. Някои от тях, като комплекта шейсетсантиметрови дървени слонове от Африка и голямата маса със сложна резба някъде от Азия, бяха твърде екзотични.

След това дрехите ѝ. Сякаш имаше километри дрехи в гардероби, скринове, стенни шкафове и ракли. Премиите от „Блумфийлд Уайс“ в продължение на много години бяха влагани в световната модна индустрия. И обувки. Сигурно имаше поне сто чифта. Гледката беше зашеметяваща.

— В сравнение с това моят гардероб изглежда като вехтошарски магазин — каза Меган.

Крис отиде до бюрото, което се намираше в нещо като ниша до всекидневната. Беше покрито с документи, натрупани до компютъра. Той пое дълбоко въздух. Налагаше се да сортира всичко това. Нямахше желание да го прави. Не чувстваше влизането в апартамента на Ленка и разглеждането на огромната ѝ колекция от дрехи като нахлуване без покана. Но разглеждането на документите ѝ? Щеше му се да ги остави недокоснати.

Обаче нещо трябваше да се направи с тях. Това можеше да бъде чешкият еквивалент на завещание. Някой трябваше да подреди личните ѝ вещи. Боже, може би наистина имаше завещание тук някъде. Трябваше да има и сметки, кредитни карти, банкови сметки. Крис се натъжи. Можеше просто да нахвърля всичко в един кашон и да го прати в Чешката република.

— Имаш ли нещо против да ми помогнеш? — попита Крис.

— Окей — отговори Меган. — Аз ще сортирам документите на купчини. Ти ги преглеждай.

Трудиха се два часа. Не откриха завещание, нито никакви доказателства за инвестиции, но имаше солидно салдо в текуща сметка на Търговска банка на САЩ. Като много инвестиционни банкери, Ленка можеше да се бори със зъби и нокти за една стотна лихвен процент в работата, но оставяше сто хиляди лири собствени пари в нисколихвена сметка.

В десет часа Крис се протегна.

— Виж какво, дали да не спрем? Не можем да свършим всичко това. Ще напиша писмо на родителите ѝ, че засега сме открили това, и ще им предложа да наемат адвокат, за да прегледа всичко.

— Не мислиш ли, че трябва да погледнем там? — попита Меган и кимна към компютъра.

— Но това са лични неща — възрази Крис.

— А какво мислиш, че е всичко това? — попита Меган и посочи купчините документи.

— Права си. Хайде тогава да погледнем.

Меган включи компютъра и експертно разгледа директориите. В тях имаше много малко неща. Няколко документа в текстообработващите програми, повечето на чешки. Никакъв друг софтуер, никакви игри, никакви лични финансови пакети, никакви програми за изработване на завещание. Но имаше електронна поща.

— Да погледнем.

Меган, изглежда, се оправяше лесно с интернет програмите и изкара списък на кореспонденцията с последните писма. Имената бяха интересни. Имаше няколко до Иън. И едно до „Маркър“.

— Ето! — извика Крис и го посочи. — Отвори това!

— Не, нека го направим в хронологичен ред. Така ще разберем повече.

Нетърпеливо прехвърлиха десетина писма — половината бяха на чешки, и стигнаха до едно от Ленка до Иън.

Иън,

Не можах да спя снощи. Мисля, че трябва да кажа на Маркър за Алекс. Той има право да знае. И трябва да говоря с Дънкан.

Отговорът на Иън беше кратък:

Не прави това! Трябва да поговорим. За бога, не прави глупости.

Иън

После, веднага след него, имаше писмо до тайнствения Маркър. В полето на темата пишеше просто *Алекс*.

Маркър,

Съжалявам, че вчера бях груба с теб. Както можеш да си представиш, тази тема е трудна за мен. Има нещо важно, което трябва да ти кажа за смъртта на Алекс. Сложно е и трябва да се обяснява, затова искам да ти го кажа лично. Пътувам до Ню Йорк в началото на следващия месец, така че може би можем да се срещнем тогава.

С най-добри пожелания

Ленка

Имаше отговор, кратък и ясен:

Ще ти се обадя.

Маркъс

— Дай да ги принтираме — каза Алекс.

Докато малкият принтер до компютъра на Ленка бръмчеше, Меган отвори последното писмо, получено от Ленка:

Ленка,

Да се срещнем в четвъртък в седем и половина.

Нямам търпение. Ще си прекараме весело!

Меган

— Написах го миналата неделя. Сега ми се струва, че е било преди цял един живот. — Тя премигна, сдържайки сълзите си.

— И аз се чувствам така — съгласи се Крис.

Меган подсмъркна и избърса очи.

— И така, кой може да бъде този Маркъс?

Крис поклати глава.

— От електронния адрес не може да се разбере много. Той може да е навсякъде. Питам се какво ли е искала да му каже Алекс?

— Истината, предполагам — каза Меган. — Че Дънкан го събори в морето. Но се чудя защо би поискала да направи това?

Всички се договорихме да го запазим в тайна и смятах, че всеки е постъпил така. — Тя изгледа Крис изпитателно.

— Доколкото знам, са го запазили в тайна — отговори той. — Мислех, че всичко това е погребано. Странно е, че тя е тази, която иска да каже, а Иън този, който държи да се запази в тайна. Бих помислил, че той не би имал нищо против да рискува, за да вкара Дънкан в беда.

— Всички ще изпаднем в беда — отбеляза Меган. — Излъгахме полицията. Това е противозаконно. — Тя се намръщи. — Голяма беда.

Крис въздъхна.

— Добре, който и да е този Маркърс, той иска да узнае за случилото се. — Той седна пред клавиатурата и започна да пише:

Маркърс,

Аз съм колега на Ленка. Имам много лоша новина.

Ленка беше убита в Прага миналия понеделник.

Може би мога да ти помогна за смъртта на Алекс.

Моля, свържи се с мен на адрес

chrissz@interserve.net

Поздрави

Крис Шчипьорски

Той погледна Меган, тя кимна и натисна клавиша за изпращане.

— Готово. Сега той ще трябва да се представи. — Крис се прозина и се протегна. — Да вървим. Мисля, че тук свършихме всичко, което можахме.

Изключи компютъра, взе малкия пакет документи, които подбраха, изключи термостата на отоплението и загаси осветлението. Напуснаха апартамента.

Крис погледна часовника си. Десет и двацет.

— По дяволите — изруга той. — Трябваше да говоря с една от съседките й. Но вече е твърде късно, за да я безпокоя.

Но извадиха късмет. Точно когато стигнаха до външната врата, тя се отвори и вътре влезе мъж с очила, облечен в хубаво палто и костюм. Заедно с него влезе и облак алкохолни пари. Той ги изгледа с любопитство.

— Здравейте — поздрави Крис.

— Здравсти.

— Тук ли живеете?

— Да. Мога ли да ви помогна?

Беше американец, около трийсет и пет годишен, малко пълен и с дружелюбна физиономия.

— Познавахте ли Ленка Немечкова?

— Разбира се. Живея в апартамента над нея. — После той присви очи. Схвана миналото време, използвано от Крис. — Какво е станало?

— Убиха я. В Прага. Ние сме нейни приятели. — Крис представи себе си и Меган.

Американецът беше изумен.

— Родителите ѝ ме помолиха да се погрижа за нещата ѝ — обясни Крис. — Те ми дадоха ключа. Можете ли да наглеждате апартамента ѝ? Обадете ми се, ако има нещо нередно.

Крис му връчи визитната си картичка. Американецът я взе и се загледа с неவிждащ поглед в нея.

— Не мога да повярвам — каза той.

— Може би ще ми дадете вашите координати? — попита Крис.

— О, разбира се. — Американецът му връчи своята визитна картичка. Ричард Х. Сторбранд, Вицепрезидент. Работеше за една от големите американски компании за управление на инвестициите.

— Благодаря. О, между другото, не сте ли забелязали нещо странно миналата седмица? Някакви непознати посетители, нещо от този род?

— Не — отговори той. После се замисли. — Имаше един човек, който се въртеше наоколо. Облягаше се на уличната лампа от другата страна на улицата. Беше малко зловещ. Както и да е, когато преди няколко седмици се прибирах, тъкмо се прибираше и тя. Той прекоси улицата и тръгна към нея. Тя го видя, блъсна ме в сградата и затвори вратата. Човекът позвъни на звънеца и викаше след нея. Тя ми каза да не му обръщам внимание и се качи по стълбите в апартамента си. Оттогава не съм го виждал.

— Тя изглеждаше ли уплашена? — попита Крис.

— Не. По-скоро ядосана. Но предполагам, че такова момиче свиква мъжете да се въртят около него.

— Мъжът американец ли беше?

— Не, не мисля. Но говореше с някакъв акцент. Ирландски или шотландски, струва ми се. Не мога да ги различа добре.

— Как изглеждаше?

— Едър мъж. Червена коса, доста рошава. С костюм. Изглеждаше прилично, не приличаше на скитник, но висеше отвън.

Дънкан.

— Благодаря — каза Крис с усмивка. — Да поддържаме връзка, става ли?

Мъжът кимна разсеяно и пак каза:

— Ленка! Не мога да повярвам!

И Крис и Меган оставиха Ричард Х. Сторбранд, вицепрезидент, да клати невярващо глава заради ужасите, които се случваха по света.

Когато се върнаха в апартамента на Крис, лампичката на телефонния секретар мигаше. Крис натисна копчето.

— Здравей, Крис, Ерик съм. Чух за Ленка. Съжалявам много. Ще бъда в Лондон за два дни в началото на другата седмица. Пристигам в неделя. Искаш ли да се срещнем на питие в хотела ми в неделя вечер? Да кажем в седем часа? Ще бъда в „Лейнсбъро“. Просто остави там съобщение, ако можеш да дойдеш. Надявам се да те видя.

Крис погледна Меган. Тя бе замръзнала, вперила очи в телефона.

— Глас от миналото — каза Крис.

— Да — отговори Меган почти шепнешком.

— Искаш ли да дойдеш и ти? Сигурен съм, че Ерик няма да има нищо против.

Меган помисли за момент.

— Не. По-добре да не идвам. И без това утре трябва да замина за Кеймбридж.

— Добре — съгласи се Крис.

— Съжалявам — извини се Меган. — Просто е странно да чуя отново гласа му. Виж, ъ-ъ... по-добре да си лягам.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ.

6.

— Ела тук, проклето куче!

Ядосаният побелял мъж пухтеше край тях в опит да настигне кучето си — ирландски сетер, който тичаше нагоре по хълма, преследвайки пъргав фокстериер.

— Алджи! — извика той. Кучето се скри от поглед.

Утринта беше хубава — студена, свежа и ясна. Северният склон на Парламент Хил все още бе побелял от скреж, но от южната страна слънцето го бе превърнало в блестяща роса. От дясната им страна се простираше Лондон в огромната сива долина на Темза и валма мъгла все още се задържаха сред високите сгради на лондонското Сити. Ниското зимно слънце се отразяваше в ярък оранжев триъгълник от покрива на Канари Уарф.

Стигнаха върха и спряха. Младият сетер се насочваше с пълна скорост към езерата с патиците на Хайгейт, стопанинът му бързаше надолу след него.

— Питам се кой кого води на разходка — отбеляза Меган.

— Кучето явно се чувства добре — каза Крис.

Сетерът рязко спря и се обърна към стопанина си, с изплезен език и махаща опашка, без да обръща внимание на сипещите се върху него ругатни.

— Това е истински кучешки рай — заяви Меган. Гледаше четирикраките създания с всякаква форма и размери, които вършеха кучешката си работа в събота сутрин.

— Имала ли си някога куче? — попита Крис.

— Да — усмихна се Меган. — Един много дебел басет, казваше се Карл. Не си падаше много по хълмовете. Най-много обичаше да яде и да лежи пред телевизора със затворени очи. Но аз го обичах. Умря, когато бях дванайсетгодишна. Изплаках си очите по него.

Тръгнаха надолу по северния склон на хълма към центъра на Хампстед Хийт, подметките им поскърцваха върху ледения прах.

— Чешката полиция имаше ли някаква идея кой може да е убил Ленка? — попита Меган.

— Странно, но и аз мислех точно за това — отвърна Крис. — Нямаха много улики, но това бе веднага след убийството. Оттогава изобщо не съм ги чувал.

— Мислиш ли, че този човек — Маркърс, може да е имал нещо общо с това?

— Възможно е. Трудно е да се каже, когато не знаем кой е той или какво е искала да му съобщи Ленка.

— Странно е, че Ленка е убита през седмицата, в която смъртта на Алекс отново напомни за себе си.

— Да — съгласи се Крис. — Така е. — Повървяха мълчаливо. — Нека приемем, че ти си права и Ленка е казала на този Маркърс какво се случи наистина. Той защо би искал да знае?

— Може би е ченге?

— Едва ли — каза Крис. — Ако беше ченге, щеше да размахва значката. И нямаше да използва малкото си име.

— Частен детектив? Може би е бил нает от „Блумфийлд Уайс“?

— Възможно е. Или е журналист?

Меган се намръщи.

— Това ще е лошо. Последното нещо, което ни трябва, е случаят да се разнищава във вестниците.

— Но може да се превърне в сензация. „Инвестиционни банкери прикриват убийство на яхта с десетгодишна давност.“

— Не беше убийство.

— Ще бъде, ако вестниците се доберат до истината.

— Мисля, че казаното от съседа на Ленка за Дънкан звучи доста зловещо — отбеляза Меган.

— Това не е нищо — възрази Крис. — Дънкан си е такъв.

— Дебненето около женски апартаменти не е нищо — отговори убедено Меган.

— Но Дънкан винаги е изпитвал нещо към Ленка.

— Да. И сега тя е мъртва.

— Какво намекваш?

— Просто го казвам. Звучи твърде зловещо.

Крис трябваше да признае, че тя има право.

— Добре. Да кажем, че е така. Но аз познавам Дънкан. Той може да следи Ленка, дори да я тормози, но тя е последният човек на света, когото той би убил. Беше съсипан, когато му казах за нея.

Меган въздъхна.

— Аз не го обвинявам, че я е убил. Но някой го е направил.

— Да, някой го направи.

— Не мислиш ли, че трябва да разкажем на полицията за това?

— попита Меган.

— За Дънкан?

— Може би.

— Не. Той е мой приятел и не искам ненужно да го вкарвам в беда.

— Ами за тайнствения Маркърс?

— Хм. — Крис помисли малко. — Проблемът е, че ако им разкажем за Маркърс, ще трябва да им кажем и за писмото, и за Алекс. Не мисля, че това е умно. Все още можем да имаме големи неприятности заради случилото се. Освен това може би чешката полиция е попаднала на следа в Прага. Кой знае, може и да са арестували някой.

— Аз се съмнявам. А ти?

— И аз — отвърна Крис. — Но смятах да се обадя на родителите на Ленка този следобед. Ще ги питам дали са научили нещо от полицията. Но мисля, че ако има шанс някой да разбере защо умря Ленка, това трябва да сме ние.

— Но какво можем да направим ние? — попита Меган.

— Да се опитаме да разберем кой е този Маркърс. Да говорим с него. Да разберем какво знае Иън.

— И да проверим Дънкан.

— И да проверим Дънкан — повтори Крис. — Мога да питам и Ерик дали има някакви идеи, когато утре вечер се срещна с него. Той обикновено схваща добре нещата.

— Така е — потвърди Меган.

Продължиха да вървят.

— Какво се случи между вас? — попита Крис.

Меган го погледна така, сякаш преценяваше дали да му каже. Накрая, изглежда, се реши.

— Разделихме се. Една година след вашата програма за обучение.

— Защо?

— Все още не знам — отговори тя. — Или може би знам, но не искам да повярвам. Отначало той каза, че просто не било практично да живеем толкова далеч един от друг и аз уредих преместването си в Ню Йорк. След това заяви, че се отдалечаваме — той имал свой живот, а аз мой. Това не го разбирах. Бях съсипана. Опитах да променя решението му, но знаех, че няма смисъл. Щом Ерик реши да направи нещо, той го прави и не можеш да го разубедиш.

— От типа на Ленка — отбеляза Крис.

— Предполагам. Но след два месеца той срещна друга жена. Каси.

— Тя е от висшето общество, нали?

— Да. Освен това е красива, интелигентна и много очарователна. Страшно го ревнувах от нея. Както сигурно знаеш, те се ожениха година по-късно.

— Чух за това.

— Мисля, че просто не бях достатъчно подходяща за Ерик.

— Това е малко жестоко, нали?

Меган му хвърли ядосан поглед. Очевидно бе мислила много по този въпрос.

— Баща ми държеше евтин магазин в град Онеонта, в северната част на щата Ню Йорк. Това е малко градче. Четиринайсет хиляди души и петдесет и четири църкви. Трябва да шофираш сто и петдесет километра до Олбъни, където има повече развлечения. Аз нямам пари, нито влиятелно семейство. Ерик не би имал полза от мен. Но Каси... Каси е различна.

— Сигурен съм, че Ерик не би се притеснил от нечий произход — заяви Крис. Ерик винаги го бе впечатлявал като твърде разумен, за да прекара остатъка от живота си с някоя само заради богатството ѝ. Освен това той бе напълно способен сам да изкарва парите си.

— О, така ли? — възкликна Меган. — Каси не само познава всички, но е и нещо повече от безупречна съпруга на banker. Знаеш ли кой е баща ѝ?

— Не — отговори Крис. Вече съжаляваше, че е зачекнал толкова чувствителна тема.

— Сенатор републиканец. Какъвто е бил и дядо ѝ. А чичо ѝ беше в администрацията на Рейгън.

— А-а.

— Така че когато Ерик навлезе в политиката, цялата фамилия ще е там, за да улесни пътя му.

— Разбирам. Но мислиш ли, че Ерик ще го направи? Имам предвид, че той се справя отлично в „Блумфийлд Уайс“. Защо ще поиска да остави работата си?

— О, сигурна съм, че иска да го направи. Искал го е през целия си живот. Това е амбиция, която не те напуска. Мога да се обзаложа за това. Един ден ще го направи и този ден сигурно не е далеч.

— Продължавахте ли да се виждате?

— През няколко месеца. Нали разбираш, просто като „добри приятели“. Той се постара да стане така, и това ме вбеси. Но не можех да понасям това положение. Мразех го. Мразех и нея. Тя винаги се държеше толкова дяволски любезно. Всеки път, когато го виждах на някое събиране, се прибирах побесняла и ми трябваше седмица, за да се възстановя. Затова спрях. Бях поканена на сватбата, но не отидох. Не съм го виждала от осем години.

Бяха стигнали една тиха част на Хийт сред възлести стари дъбове, чиито голи клони се сплитаха над главите им като хиляди пръсти на старици.

— Знаеш ли, той е постъпил глупаво — каза Крис. — Като те е оставил да си отидеш.

Меган го погледна и каза:

— Благодаря ти.

Крис чакаше в бара на „Лейнсбъро“ — беше си поръчал джин и тоник. Мястото не бе подходящо за халба бира. Стени, облицовани с книги до тавана, махагон, кожени кресла и дивани, кристални чаши, огън в камината — богатството и комфортът се усещаха навсякъде. Беше пълно с възрастни американски туристи, бизнесмени, които пушеха пури, и сервитьори с черни вратовръзки. Крис беше доволен, че е сменил джинсите си с панталони и спортно сако, но въпреки това се чувстваше неподходящо облечен.

Бе изпратил Меган на гара Кингс Крос. Обади се и на родителите на Ленка и по време на бавния и малко скован разговор предложи да наемат адвокат, за да уреди финансовите дела на Ленка в Лондон, тъй като наследството ѝ определено го позволява. Попита ги как върви

полицейското разследване. Те му обясниха, че полицията е разпитвала един местен престъпник, свързан с украинската мафия, но се наложило да го освободят. Или поне Крис смяташе, че е чул именно това от бащата на Ленка. Трудно беше да е сигурен. Бе сигурен само за това, че погребението на Ленка ще е в сряда. Възнамеряваше да отиде. Меган също. Той се обади на Дънкан, който обеща да дойде. Погребение в Чехия през февруари — сигурно щеше да се окаже много мрачна работа.

Сети се за Маркърс. Кой би могъл да бъде? Ленка бе казала, че има „право“ да знае истината за смъртта на Алекс. Кой можеше да има „право“ да знае? Това не подходеше на полицаи или частни детективи и особено не подходеше на журналисти. Трябваше да е някой, свързан по-близо с Алекс. Приятел? Роднина?

Внезапно Крис разбра отговора. Щеше да е лесно да се провери — Ерик можеше да го потвърди.

— Здравсти, Крис, как си?

Ерик беше облечен с блейзър, риза и вратовръзка и изглеждаше като риба във вода сред луксозната обстановка. Подобно на Иън, той създаваше впечатление за опит и авторитет, надхвърлящи възрастта му, но за разлика от Иън, го демонстрираше свободно и самоуверено.

— Добре съм. А ти?

Ерик кацна на стола до Крис.

— Лудница. Но винаги е така. Току-що си направих сметките за данъчната служба. Знаеш ли, че миналата година съм прекарал сто четиридесет и три дни извън страната?

— И всичките по работа?

— Всички, с изключение на четири. Трябваше да починем една седмица на Бермудските острови, но ме извикаха по-рано. Каси беше бясна и не я обвинявам. Но знаеш ли, работата ми харесва. — Той поръча на бармана бяло вино, подправено с касис. — Колко време не сме се виждали? Две години?

— Да. Последният път беше точно след като с Ленка създадохме „Карпейтиън“. Бяхме на вечеря в Челси.

— Помня — усмихна се Ерик, после усмивката му изчезна. — Съжалявам много за Ленка. Вярно ли е, че си бил там, когато се е случило?

Крис въздъхна.

— Да. Все още го сънувам. Мисля, че никога няма да мога да го забравя. — Той несъзнателно погледна ръцете си. Ерик забеляза.

— Било е ужасно, нали?

Крис кимна. И поради някаква причина рухна именно в този момент. Толкова време разказваше хладнокръвно на хората за Ленка, че почти бе успял да се убеди, че не е бил там в действителност. Но сега с Ерик чувството за жестоката реалност отново го връхлетя. Усети как очите му запариха.

— Успокой се — тихо каза Ерик. — Сигурно е било ужасно.

— Да — каза Крис. — Ти как научи?

— Всички в „Блумфийлд Уайс“ говорят. Хванаха ли убиеца?

— Явно не. Миналата седмица полицията в Прага разпитвала някого, но се наложило да го освободят. Не съм сигурен дали изобщо разполагат с някакви улики.

— Ленка беше изключителна жена — отбеляза Ерик. — Никога няма да я забравя. Тя имаше присъствие, разбираш ме. Красота. Спонтанност. Дух. Помниш ли как подхвана Уолдърн, когато той притискаше онази италианка, как ѝ беше името?

— Карла. Да, спомням си.

— Първо Алекс и сега Ленка. — Ерик потръпна.

— Като говорим за Алекс — каза Крис, — той имаше брат, нали? Помниш ли как се казваше?

— Да. Маркърс.

— Така си и мислех! — възкликна триумфално Крис.

— Той се опита да се свърже с мен в Ню Йорк преди няколко седмици. Каза, че искал да разговаряме за смъртта на Алекс. Отказах да се срещна с него. Според секретарката ми бил доста разстроен от това, но аз помислих, че ще е трудно да говорим, без да изпусна нещо.

— Постъпил си умно — одобри Крис.

— Ти разговаря ли с него?

— Не, но Ленка е разговаряла. — Крис разказа на Ерик всичко за срещата на Ленка с Маркърс и за последвалите ѝ писма до него.

— Боже! — възкликна Ерик. — Ти знаеш ли какво му е казала? Мислиш ли, че му е разказала какво се случи в действителност?

— Не знам — отвърна Крис. — Но и да не го е направила, от писмото ѝ се разбира, че е имала такова намерение.

— Може да стане неудобно, ако той отиде в полицията.

— Знам — съгласи се Крис. Хрумна му една неприятна мисъл.
— Боже, какво ще правим, ако полицията започне да задава въпроси?

Ерик за момент се замисли.

— Ако полицията разпитва, не казвай нищо. Това беше престъпление, извършено в САЩ, така че попада под щатска юрисдикция. Не знам как е тук, но в Щатите не могат да те заставят да свидетелстваш срещу себе си. Най-добре ми се обади и аз ще намеря добър американски адвокат. И предай това на Иън и на Дънкан.

— И на Меган — добави Крис.

— Меган ли? — попита изненадано Ерик. — Виждал си се с Меган?

— Да. Дойде в офиса миналата седмица. Трябваше да гостува на Ленка. Очевидно са били добри приятелки.

— Наистина ли? — попита Ерик. — Как е тя? Знаеш, че винаги съм я харесвал.

— Мисля, че и тя те харесваше — каза Крис.

— Да, добре. — За момент Ерик изглеждаше някак затруднен. — Всъщност не съм я виждал от години. С какво се занимава сега?

— Учи средновековна история в Чикагския университет. Ще прекара следващите шест месеца в Кеймбридж — прави докторска дисертация.

— Добре, поздрави я от мен, ако я видиш.

— Ще я поздравя.

Ерик се намръщи.

— Мисля, че постъпихме правилно за Алекс. Искам да кажа, че Дънкан щяха да го съдят. И това нямаше да е справедливо. Ако всички се държим заедно и не признаем нищо пред никого, нещата ще бъдат наред. Това беше много отдавна.

— И аз мисля, че постъпихме правилно, освен това не знаем какво е казала Ленка на Маркърс, нито пък как той би реагирал на истината. Другата седмица заминавам за Щатите и бих искал да се свържа с него. Имаш ли телефонния му номер, адрес или някакви други данни? Аз имам само електронния му адрес.

— Не знам — отговори Ерик. — Едва ли. Ако искаш, мога да проверя, когато се върна в Ню Йорк. Но подозирам, че секретарката ми е записала номера му на някое листче и го е изхвърлила, когато ѝ

казах, че не искам да разговарям с него. Но не би трябвало да е трудно да се открие. Маркърс Луброн не е често срещано име.

— Срещал ли си се някога с него, когато Алекс беше жив?

— Не. Ако помниш, той пътуваше. Мисля, че караше ски през зимата и яhti през лятото. Не се върна даже за погребението на Алекс. Между другото, знаеш ли, че майката на Алекс почина месец по-късно?

— Не, не знаех. Помня, че беше ужасно болна.

— Бедният Алекс.

И двамата отпиха мълчаливо.

— Такъв е животът — каза Ерик. — А как е твоят фонд?

— Първата година отчетохме много добри резултати. Двайсет и девет процента печалба.

Ерик вдигна вежди.

— Това е повече от солидно. Дяволски добро постижение.

Крис се усмихна. Стана му приятно от похвалата. Ерик беше един от малцината, които искаше да впечатли, и се гордееше с резултата, който бяха постигнали с Ленка.

— Но след смъртта на Ленка имам проблеми.

— О?

— Помниш ли Руди Мос?

— Руди Мос? Разбира се. Дебелакът с острия нос. Той не напусна ли „Блумфийлд Уайс“ преди няколко години?

— Да. Отиде в „Обединени ветерани“. Откъдето инвестира в нашия фонд. До миналата седмица. Каза, че сега, когато Ленка я няма, ще си изтегли парите.

— Така ли? Още тогава го мислех за идиот.

— Наистина е идиот — потвърди Крис. — Проблемът е, че пазарът е слаб, а Ленка купи от „Блумфийлд Уайс“ дълга позиция облигации, които се оказват боклук.

— Нека да позная... „Юрика телеком“?

— Същата. Ти нямаш нещо общо с тази сделка, нали?

— О, не. Но е в моя ресор. Занимавам се с международните телекоми в „Сливания и придобивания“. Това е перспективна област. „Юрика телеком“ е доста малка за мен.

— Наистина ли? — попита Крис. — Знаех, че си в „Сливания и придобивания“, но бях забравил в кой сектор. Може би можеш да

помогнеш.

Ерик се стегна.

— Не знам нищо по въпроса.

— Слушай, Иън казал на Ленка нещо много интересно преди тя да купи облигациите. Казал ѝ, че има голям шанс „Радафон“ да купи „Юрика Телеком“. Но оттогава не се чува нищо за сделката. Има ли някакъв шанс това да се окаже истина?

— Уф, Крис — въздъхна Ерик. — Този въпрос взривява около петнайсет вътрешни процедури и половин дузина правила.

— Ерик! Питам те като приятел. Наистина ми трябва помощ. Само намек.

— Не, Крис. Тези правила важат особено за приятели. И определено никакви намеци. Не съди по това, че знам нещо, разбираш ли? Освен това Иън е нарушил доста правила, като го е казал на Ленка, независимо дали е истина, или не.

— Съжалявам — извини се Крис. — Не трябваше да те питам. Забрави го. Просто това много ме тревожи.

— Забравено е — съгласи се Ерик. — Но предлагам да не засягаме темата за в бъдеще.

— Дадено. Как върви твоят бизнес?

— Доста добре — отговори Ерик. — Миналата година осъществихме сделката „Лукстел“ — „Морисън инфотейнмънт“. А също и „Дойче Мобилком“ — „Кейбълфранс“. Фактически ние сме номер едно в света в консултативната дейност на телекоми. Както казах, това е много перспективен отрасъл.

— Да разбирам ли, че ти си един от главните мениджъри?

— Поех групата в началото на миналата година.

— Ооо. — Крис се замисли. На трийсет и три Ерик ръководеше може би най-печелившата група за сливания и придобивания в света. Сигурно беше получил добра премия миналата година. Премия от десетки милиони долари. Крис много се изкушаваше да попита, но се въздържа.

Ерик го наблюдаваше. Отгатна мислите му и се усмихна.

— Винаги съм мислил, че ще се справиш добре — каза Крис. — Толкова добре, че можеш да си позволиш да ми поръчаш още едно питие.

— Бих искал, но след няколко минути трябва да отида на вечеря с едни клиенти. Но виж какво, нали каза, че ще идваш скоро в Щатите?

— Отивам в Хартфорд, за да се срещна с проклетия Руди Мос в понеделник другата седмица.

— Защо не дойдеш на вечеря? Сигурно ще съм в Ню Йорк тогава, макар че както вървят нещата, не мога да го гарантирам. Не познаваш Каси, нали?

— Не. Бих искал да дойда. Благодаря.

— Страхотно. Ще се видим.

Ерик се плъзна от стола и отиде до трима бизнесмени — приличаха на италианци. Още една голяма сделка.

7.

— „Блумфийлд Уайс“.

— Иън? Крис се обажда.

— О, здравей.

— На колко продавате „Юрика телеком“?

— Искаш да търгуваш ли?

— Не. Трябва ми само цената.

— Една секунда.

Крис чакаше. Очакваше лоши новини и ги получи.

— Осемдесет и осем до деветдесет. — Гласът на Иън бе напрегнат. Готов за спор.

Крис не му даде повод за това.

— Иън, трябва да поговорим.

Иън въздъхна.

— След това, което стана в петък, не мисля, че е необходимо.

— Става дума за Ленка.

— Разговаряхме за Ленка.

— Бях в апартамента ѝ в петък вечерта. Разгледах електронната ѝ поща. Включително едно писмо до теб. И едно до Маркърс.

— До Маркърс? Какво пишеше в него?

— Не мисля, че трябва заговорим за това по телефона, нали? Ще те чакам след половин час в „При Понти“.

— Крис, аз трябва да говоря с клиентите си!

— Не, Иън, трябва да говориш с мен.

Този път му отне цял половин час, за да стигне дотам. В девет и половина сутринта в понеделник кафето бе тихо. Тези, които работеха, вече бяха на работните си места, а за безделниците бе прекалено рано. Иън седеше на маса с капучино и цигара и флиртуваше с една фрапантна, висока метър и осемдесет келнерка. Когато видя Крис, усмивката му изчезна. Келнерката хвърли на Крис недоволен поглед, задето бе прекърснал свалката, и се оттегли. Той не ѝ обърна внимание и се настави срещу Иън.

— И така, разкажи ми за Маркърс.

Иън дръпна силно от цигарата си и внимателно изтръска пепелта в пепелника.

— Както знаеш, той е брат на Алекс. Дойде да се срещне с Ленка заради смъртта на Алекс.

— И тя какво му каза?

— Не знам. Ти си видял писмото ѝ до него. Какво пише вътре?

— Иън не можеше да скрие тревогата си.

— Ти какво мислиш, че пише?

— Не знам! Точно затова те питам! — Нетърпението на Иън нарастваше.

Крис замълча за момент — наслаждаваше се на нервността на Иън.

— Пише, че искала да му съобщи нещо важно за смъртта на Алекс.

— Но не казва ли какво е то?

— Не. Казва, че искала да се видят лично, за да му обясни. — Иън като че ли се успокои. Но само за момент. — Има и отговор от Маркърс. Пише, че щял да се свърже с нея.

— Но не знаеш дали го е направил?

— Не.

Иън отново се напрегна.

— Имаше и едно писмо от нея до теб, в което ти съобщава, че трябва да му каже нещо. Ти си я помолил да не го прави.

— Да, така е.

— Какво е това нещо?

Иън помисли за миг.

— Това, което се случи в действителност, разбира се. Дънкан удари Алекс и той падна в морето. Дънкан е отговорен за смъртта му.

— И защо това трябва да те притеснява? На теб не ти пука особено за Дънкан, нали?

— Не става дума за това. Всички ще загазим, нали? Глупаво бе от страна на Ленка дори да мисли за такова нещо.

— Смяташ ли, че затова я убиха?

Иън го погледна с подигравка.

— Разбира се, че не. Да не би да намекваш, че съм я убил? За бога, та аз спях с нея!

— Оли казва, че Ленка не искала да отговаря на обажданията ти два дни преди да умре.

— Вярно е. Бях ядосан заради Маркъс. Тя ми се сърдеше. Но в това няма нищо странно. Тя кипваше много бързо.

— Погребението ѝ е в сряда. Идваш ли?

Иън затвори очи и поклати отрицателно глава.

— Защо не?

— Не мога да се измъкна — отговори уморено Иън.

Крис се изправи и каза с презрение:

— Ти всъщност никога не си ѝ бил приятел, нали?

Иън присви устни и в очите му блесна гняв.

— Върви по дяволите, Крис!

Крис се върна в офиса. Все още беше ядосан. Имаше нещо в Иън, което всеки път го караше да губи самообладание. Знаеше, че това е глупаво — единственият му шанс да се измъкне от тази проклета позиция на „Юрика телеком“ бе да убеди „Блумфийлд Уайс“ да купи облигациите. И ако не го беше изпуснал в петък, то сега определено го направи.

Но какво всъщност му ставаше?

Очевидно откритието за връзката на Иън с Ленка го бе разтърсило много повече, отколкото смяташе. Можеше ли да ревнува, както намекна Меган? Не съжаляваше ли, че Иън е успял там, където той не бе посмял да опита?

Опита се да помисли обективно за това. Сигурен беше, че отговорът е не. Харесваше много Ленка, но никога не бе имал сексуални мисли за нея. От самото начало, когато все още ходеше с Тамара, той я бе поставил в забранена територия и оттогава я бе държал там. В това се състоеше тайната на тяхното приятелство. Ленка обичаше мъжете. Всичките ѝ други връзки с мъже се изразждаха в секс и след това в раздяла. Но не и с Крис. Те се чувстваха в безопасност един с друг, вярваха си и бяха много добри приятели.

В такъв случай какво у Иън го нервираше толкова? Винаги бе знаел, че Ленка има връзки с мъже, и макар никога да не узнава подробности, бе приел това като част от нея — ако не нещо друго, то я правеше по-колоритна. Но откритието, че Иън я третира само като

поредната временна връзка с гореща мадама, с която да спи няколко седмици, го влудяваше. Защо Иън не бе разбрал, че тя е нещо много повече от това? За бога, та той дори нямаше да отиде на погребението ѝ! Крис се отвращаваше от начина, по който Иън най-цинично беше използвал връзката им, за да ѝ продаде облигациите на „Юрика телеком“. Не вярваше и за миг, че има някаква истина в слуха за „Радафон“. Това бе просто продукт на въображението на Иън, целящ да се отърве от трудна позиция за двацет и пет милиона евро. И щеше да му се отрази добре под формата на няколко хиляди в премията му в края на годината.

Можеше ли Иън да я е убил, за да ѝ попречи да каже на Маркър за Дънкан?

Трябваше да признае, че отговорът вероятно беше не. В това не би имало смисъл. Наистина, полицията щеше да създаде неприятности, ако започнеше да задава въпроси. Но Ерик бе прав — докато всички свидетели на яхтата се държаха заедно, щяха да са в безопасност. Полицията не можеше да докаже нищо. Крис потръпна, като осъзна, че Иън дори е способен на сделка, ако се съгласи да разкаже на полицията за случилото се в действителност, в замяна на имунитет срещу съдебно преследване. Това щеше да е дяволски типично за него. При всички случаи Иън щеше да оцелее.

Не. Колкото и да му се искаше да вярва в обратното, Иън вероятно не бе отговорен за смъртта на Ленка.

Искаше му се да може да поговори с Меган за всичко това. Тя щеше да добави известна обективност към разсъжденията му. Запита се как ли я кара тя в Кеймбридж. Дали имаше телефон? Отчаяно искаше да ѝ се обади.

Ами Дънкан? Меган му бе предложила да разбере нещо повече за отношенията между Ленка и Дънкан напоследък. Но преди да се изправи пред него, той трябваше да говори с някой друг.

Намери номера на „Юнайтед араб интернешънъл банк“, набра го и поиска да говори с Филипа Джемъл.

— Търговия с ценни книжа — обади се ясен и весел глас.

— Пипа? Обажда се Крис Шчипърски.

— О, Крис. Как си? — Не беше груба, но не изглеждаше да е особено радостна от обаждането му.

— Виж, Пипа, мислиш ли, че можем да се срещнем за няколко минути след работа? Няма да ти отнема много време. Има нещо, за което искам да поговорим.

— Ако Дънкан иска да говори с мен, може сам да ми се обади — отговори Пипа.

— Всъщност искам да поговорим тъкмо за Дънкан. Но той не знае, че ти се обаждам. Моля те. Няма да ти отнема много време.

Пипа замълча за момент.

— Добре. Аз си тръгвам в пет и половина. Можеш ли да ме чакаш долу във фоайето?

— Добре. Значи в пет и половина.

Той затвори. После извади визитната картичка на говорещия английски чешки полицаи, който го бе разпитал след убийството. Поручик Пьотър Карашек. Поручик очевидно бе званието. Набра номера и успя да се свърже. Попита го дали има някакъв напредък в разследването.

— Имахме известни успехи — отговори полицаят. Английският му беше бавен и ясен. — Открихме една жена, която каза, че видяла мустакат мъж да бяга от улицата, където бе убита госпожица Немечкова. Показахме й снимки и тя идентифицира един известен тук престъпник, който използва нож. Той е чех, но работи за украинската мафия. Арестувахме го. Но има проблеми. Тя не беше сигурна, когато трябваше да го разпознае сред редица други мъже, а той има алиби.

— Разбирам — каза Крис.

— То може и да е фалшиво. Все още работим.

— Значи смятате, че убиецът е местен престъпник? — попита Крис.

— Ако се съди по начина на използването на ножа, преценяваме, че е професионалист. За нещастие, в Прага пребивават някои професионални убийци. Той вероятно е един от тях. Вие имате ли някаква идея за мотив?

Крис знаеше, че Карашек мисли за инвестициите на „Карпейтиън“.

— Не — отговори той.

— Сигурен сте, че госпожица Немечкова нямаше бизнес дела в Чешката република?

— Ние притежаваме два милиона евро в облигации на ЧЕЗ и доста облигации, тиражирани от вашето правителство. — ЧЕЗ беше националната електрическа компания, за която бе малко вероятно да е център на организиран престъпен заговор. — Освен това планирахме да отворим офис в Прага, но не виждам защо това би разтревожило някого. Вие говорихте ли с Ян Павлик?

— Да, разговаряхме, но без резултат. — Пауза. — Имате ли някакви други идеи за нас, господин Шчипьорски?

Маркърс и Алекс бяха като кутията на Пандора, която Крис не желаше да отваря в този момент.

— Не. Нищо.

Карашек не изглеждаше изненадан.

— Окей. Благодаря, че се обадохте. Дочуване.

Крис затвори. Доникъде. Не бяха стигнали доникъде. Крис не бе убеден от разпознаването на престъпника. Колкото повече мислеше за това, толкова повече подозираше, че ключът към убийството на Ленка е в Лондон или евентуално в Ню Йорк, а не в украинската мафия в Прага.

Погледна документите пред себе си. Инвестиционният портфейл му се подиграваше. Ако „Обединени ветерани“ пожелаеха да изтеглят парите си, какво щеше да ликвидира?

Щеше да е почти невъзможно да продаде позицията на „Юрика телеком“ на „Блумфийлд Уайс“ сега, след като бе обидил Иън. Провери цените при други брокери. Всички те се движеха около нивото на „Блумфийлд Уайс“, като се изключеше „Лайпцигер Гърни Крохайм“, които купуваха облигациите на цена деветдесет и едно до деветдесет и две. Но той знаеше, че никога няма да успее да им продаде всичките десет милиона. Истината беше, че „Блумфийлд Уайс“ държеше пазара на тези облигации, но не искаше да ги купи.

Имаше още четири относително малки позиции с високодоходни облигации, купени от Ленка, плюс две емисии с по-добро качество, като ЧЕЗ. Всички бяха на добри компании с добри перспективи. Той помисли за собствената си голяма позиция с държавни облигации. Цената им се движеше неблагоприятно за него след сътресението в Русия, но той бе сигурен, че пак ще се покачи. Сега не беше подходящо време за продажба. Щеше да наруши всичките си

принципи, ако се отървеше от добрите си позиции и останеше с лошата.

Съществувахе и проблемът с оценката. Фондът се преоценяваше веднъж месечно и февруарската оценка предстоеше само след два дни. Технически той можеше да успее да се измъкне с цена от осемдесет и осем за позицията от двайсет и пет милиона евро. Но знаеше, че истинската цена — цената, на която наистина можеше да продаде облигациите, отива повече към седемдесет. Това бе загуба от седем и половина милиона. Крис се намръщи. Изобщо нямаше да се хареса на инвеститорите.

Но се налагаше да използва тази цена. Знаеше какво може да се случи, ако не покриеш загубите си незабавно, и не искаше да се озовава отново в подобна ситуация. Освен това, ако допуснеше Руди да изтегли инвестицията си от фонда на по-висока цена, щеше да е нечестно спрямо другите инвеститори, които оставаха. Ако Руди бе решен на това, той просто трябваше да поеме загубата си и да я преглътне. А Крис щеше да се моли фондът да преживее последиците.

Облегна се в креслото си и въздъхна. Всичко му ставаше прекалено познато. Дълга позиция на пазара, която излиза от контрол и повлича надолу всичко останало. Разбира се, можеше да си каже, че грешката не е негова, точно както не беше и последния път. Но трябваше да е реалист. Не можеше да се справи с този проблем. Той някак си се изплъзваше от контрола му и той така и не разбираше защо.

Може би търговията с ценни книжа наистина приличаше на шах. Хората приемаха, че тайната на шаха се крие в способността да предвиждаш няколко хода напред, точно както приемаха, че добрите дилъри са онези, които могат да пресметнат точно какво ще се случи на пазарите. Но както шахът, така и търговията бяха много по-неясни. Добрите играчи на шах развиваха усет за позиция. Планираха много ходове напред, за да постигнат позиция, която чувстваха, че е силна — някой неуязвим кон, офицер, атакуващ центъра на противника, съкрушителна атака с пионка от фланга на царицата. За тях шахът бе колкото изкуство, толкова и наука.

Навремето Крис бе добър на шах. Баща му го учеше от малък и го научи добре. Никога не го принуждаваше да се упражнява дълго, но показваше безмълвно задоволство всеки път, когато Крис играеше

добре. А той играеше за училището си, за шахматния клуб, побеждаваше играчи с няколко години по-големи от него. След смъртта на баща си полагаше още по-големи усилия и имаше известен успех. На единайсет години можеше да победи средно добър възрастен клубен играч. Спечели един окръжен прогимназиален шампионат. Хората очакваха велики неща от него; сравняваха го навсякъде с баща му.

Но после, когато навърши тринайсет или четиринайсет години, нещата се промениха. В по-горните възрастови групи опонентите му станаха по-добри. Той губеше срещи. Веднъж дори загуби от едно талантливо дванайсетгодишно момче. Стана още по-усърден, четеше с часове шахматни книги, усъвършенстваше дебютите си, опитваше се да разбере по-дълбоките тънкости на стратегията, но сякаш нищо не помагаше. Губеше от по-добри играчи и не разбираше защо. Стигна до извода, че другите имат по-добър усет за заемане на позиция в сравнение с него, че той може да се лута най-безгрижно из играта, докато противникът му укрепва печеливша позиция, която той дори не е забелязал. Ако баща му все още бе жив, можеше да му обясни какво се случва. Но него го нямаше. Крис разбра, че никога няма да стане толкова добър играч, колкото баща си. Винаги щеше да има хиляди по-добри от него. Споменът за тихата, доволна усмивка на баща му при всеки негов добър ход, спомен, който го поддържаше през толкова много игри през годините след смъртта на баща му, започна да избледнява. Вече не му беше забавно да играе шах и той се отказа.

Беше се справял добре по подобен начин и като дилър. За няколко години, докато търгуваше толкова успешно в „Блумфийлд Уайс“, мислеше, че е успял. Разви чувство за печелившата и губещата позиция. Знаеше кога да заеме повече от една печеливша позиция, да има куража да бъде прасе, както би казал Джордж Сорос, и кога да се отърве от лоша позиция. Печалбите се трупаха до онова катастрофално лято, когато заради Хърби Екслър той загуби шестстотин милиона. Накрая с помощта на Ленка успя да се убеди, че това всъщност не е негова грешка и че никога няма да се случи отново.

А сега се случваше отново. Наистина, нямаше да загуби шестстотин милиона, но можеше да загуби репутацията на „Карпейтиън“, а с нея и инвеститорите си. Това имаше значение.

И отново той сякаш нямаше никаква вина. Но може би имаше нещо, което просто не можеше да забележи, нещо в неговия начин на работа с хората, на което се дължеше провалът му с тези катастрофални позиции на пазара. Ленка би му помогнала. Но тя, както и баща му, не беше до него.

Усети как ледените пръсти на паниката бавно сграбчват гръдния му кош. Страхуваше се. Страхуваше се, че не само ще загуби пари от позицията на „Юрика телеком“ или дори самия „Карпейтиън“, страхуваше се да не загуби останките от самоуважението си, за чието възстановяване се бе борил толкова упорито. Пазарът му нанасяше удари и това болеше.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката.

— „Карпейтиън“.

— Крис? Обаждат се Меган.

— О, здравей. Как си?

— Добре съм. А ти? Струваш ми се малко напрегнат. Или вие дилърите винаги говорите така по телефона?

— По принцип да — отговори Крис, макар да бе впечатлен и доволен, че Меган бе успяла да долови настроението му. — Но си права. Денят ми не е от най-страхотните.

— Пазарите вървят срещу теб ли? — попита тя.

— Може да се каже — отвърна Крис. — Няма значение. Как е Кеймбридж?

— Страхотно. Дадох ми много хубави стаи в една сграда, която е поне на триста години. Срегнах се с ръководителя си и посетих библиотеката.

— Това е добре.

— Обаждам се, защото резервирах полет до Прага с чешките авиолинии от летище „Станстед“ за сряда сутрин и обратно същата вечер. Помислих, че можем да пътуваме заедно.

— Чудесно. Дай ми данните на полета. Между другото, мисля, че Дънкан ще дойде с нас.

— Добре — отговори Меган без особен ентусиазъм.

— Виж, това ще ми даде шанс да разбера защо е висял пред жилището на Ленка.

— Бих казала, че причината е съвсем очевидна — заяви неодобрително Меган. Но даде на Крис информацията за полета.

— Между другото, разбрах кой е Маркър — каза Крис.
— И?
— Братът на Алекс.
— Разбира се! Как не се сетих!
— Проверих с Ерик и той го потвърди. Маркър се опитал да говори и с него, но Ерик не го приел. Поръча ми да ти предам „здравей“, каквото и да означава това.
— Добре — каза Меган. — Как е той?
— Справя се забележително добре. Сигурно печели милиони от премии.
— Това не ме изненадва — заяви Меган. — Добре, трябва да затварям.
— Дочуване. О, Меган?
— Да.
— Благодаря, че се обади. Денят наистина беше лош и ми стана много приятно да те чуя.
— Радвам се — каза Меган и затвори.

Крис почака десет минути в хладното остъклено фоайе на „Юнайтед араб интернешънъл банк“ в Бишопсгейт — наблюдаваше как влизат и излизат костюмирани банкери. Накрая Пипа излезе от асансьора — дребна жена с къдрава руса коса и ведре усмивка. Доста хубавичка.

Крис я целуна по бузата.
— Хайде да отидем в „Уилямс“. Близко е.
— Това не е ли мястото, където се срещате с Дънкан? — попита Пипа.
— Точно така.
— Е, надявам се, че той няма да е там.
— Не мисля, че ще е там — увери я Крис.
Стигнаха до тъмната кръчма след пет минути. Дънкан го нямаше. Крис взе за себе си халба бира, а за Пипа чаша бяло вино и седнаха в същия тъмен ъгъл, където бяха с Дънкан предишната седмица.
— Не разполагам с много време — заяви Пипа. — Трябва да се срещна с един човек в „Ковънт Гардън“.
— Добре — каза Крис. — Ще бъда кратък. Става дума за Ленка.

Лицето на Пипа помръкна.

— О, боже, не и тази жена! Какво е направил Дънкан пък сега?

Крис се изненада от отговора ѝ. Беше ясно, че тя не е чула. Щеше да е нечестно да ѝ задава още въпроси, преди да ѝ каже.

— Ленка е мъртва. Убиха я.

Пипа се смая.

— О, боже мой! Не е Дънкан, нали? — Сепна се. — Съжалявам, не биваше да го казвам. Но ти затова си тук, нали? Сигурно има нещо общо с Дънкан.

— Нямам причина да мисля, че има — отвърна Крис, въпреки че в действителност първата реакция на Пипа го разтревожи. — Това се случи в Прага. Чешката полиция смята, че го е извършил местен човек.

— Уф! — възкликна Пипа. — Дънкан сигурно е много зле.

— Така е. — Крис отпи от бирата си. — Да разбирам ли, че ти си знаела за чувствата му към Ленка?

Пипа изсумтя.

— Дали съм знаела? Разбира се, че знаех. Отначало тя просто имаше статут на стара приятелка, за която трябваше да внимавам. Но после, и то доста скоро след сватбата ни, разбрах, че е нещо много повече от това.

— Как разбра?

— От Дънкан. Той ми каза. Откачена работа. Започна от време на време да я споменава, а после все по-често и по-често. Знаеш колко откровен може да е Дънкан. И това ми харесваше. Сега мисля, че е направо глупаво. Веднъж се върна пьян и започна да ми обяснява надълго и нашироко как Ленка била единствената жена, която обичал истински през живота си. И това на жена си, за бога! Искаше да излезе и да се срещне с нея на обяд или на питие. Казах му да го прави, но съм сигурна, че не ме послуша. Не мисля, че е направил нещо. Струва ми се, че тя е имала повече здрав разум.

— И аз не мисля, че са „направили нещо“, ако това ти помага — каза Крис.

— Вече изобщо не ми пука — заяви Пипа. — Честно казано, сигурно щеше да е по-добре, ако го бяха направили.

— Затова ли се разделихте? — попита Крис. — Дънкан така и не ми каза защо.

Пипа въздъхна.

— Вероятно това е причината, но не бих искала да прехвърлям цялата вина на Дънкан. Отначало го мислех за страхотен. Мил е и изглежда смяташе, че аз съм най-чудесната жена, която е срещал. Знаеш го как гледа — с обожание, като кутре. — Тя се намръщи. — Наистина си паднах по него. След това се оженихме, нещата се промениха и се оказа, че не аз, а Ленка е най-чудесната жена в живота му.

— Трудна ситуация — каза Крис.

— Да. Но както казах, не само той бе виновен. Дънкан казвал ли ти е за Тони?

Крис поклати глава.

— Той е един колега от работата. Срещах се с него. Дънкан разбра. Всъщност се държа доста добре. Оттогава отношенията ни просто охладняха.

— Разбирам.

— Да. Целият ни брак беше една издънка. Слава богу, че нямаме деца.

— С Тони ли ще се срещнеш сега?

Пипа се изчерви.

— Не — отговори тя. — Онова свърши много бързо. Оказа се, че и аз не съм световен експерт по взаимоотношенията.

Крис трябваше да събере целия си кураж, за да зададе следващия въпрос.

— Мислиш ли, че Дънкан може да е убил Ленка?

— О, не. В никакъв случай. — Но Крис забеляза колебанието в гласа ѝ.

— Но нали си го помисли, когато ти казах, че Ленка е убита?

— Да. — Пипа гледаше чашата си. — Съжалявам. Казах го само защото предположих, че искаш да ме видиш, понеже Дънкан пак е изпаднал в някаква беда, и когато ти каза, че тя е убита, първо помислих за него. Но и в най-откачените си моменти Дънкан не би направил нещо подобно.

— Една съседка каза, че Дънкан се навъртал около апартамента на Ленка.

— Това не ме изненадва.

— Изглежда, че и Ленка го е избягвала.

— Това също. Тя явно не е изпитвала същите чувства към Дънкан, както той към нея. Очевидно е имала повече разум.

— Но ако тя го е отхвърлила, нямаше ли Дънкан да се разстрои?

— Да. Щеше да бъде съсипан. — Пипа допи виното си. — Виж, той направо ме подлуди, но за известно време аз го обичах този глупав педал. Той не е убиец. Знам това. — Тя погледна часовника си. — Трябва да вървя. Благодаря за питието. О, и аз съжалявам за Ленка. Знам, че е била и твоя добра приятелка.

И с тези думи Пипа изчезна, като остави Крис още по-объркан.

Щом влезе, чу звъна на телефона и вдигна слушалката. Беше майка му.

— Крис. Как си? Всичко наред ли е?

Как знаеше тя, по дяволите, че има някакъв проблем? Крис се бе въздържал да говори с нея за Ленка. Това беше преживяване, с което искаше да се справи сам; последното нещо, с което би искал да се занимава сега, бе паниката на майка му.

— Крис? Чуваш ли ме? Толкова се разтревожих...

— Защо, мамо?

— Защото не си се обаждал от две седмици, затова.

— Но аз не съм длъжен да ти се обаждам всяка седмица, нали?

— Не си длъжен, скъпи. Но винаги го правиш.

Крис затвори очи. Нямаше как да избяга от семейството си. И така беше с всички поляци в Халифакс. Даже когато вече си възрастен, не можеш да избягаш от родителите си. Той знаеше, че едно сплотено семейство би трябвало да е нещо добро, но понякога, не, през повечето време, просто искаше да порасне и да се махне от тях.

— Нещо не е наред, нали? — попита майка му вече наистина разтревожена, а не само досадна.

— Да, мамо. — Крис пое дълбоко дъх. — Убиха Ленка.

— О, не! Как се случи?

Крис обясни станалото с няколко думи. Изненада се, когато чу майка си да плаче — майка му бе твърда жена. Плачеше много рядко. Това го завари неподготвен.

— Мамо, не плачи.

— Тя беше прекрасно момиче — каза майка му. — Толкова много направи за теб.

— Да, така е.

— Получих великолепно писмо от нея, след като започнахте общия си бизнес. Отговорих ѝ с благодарности за помощта, която ти оказа...

— Какво си направила?

— Написах ѝ писмо. — Сърцето на Крис се сви. Той не за пръв път се ужасяваше от майка си. — И тя ми отговори. Писа ми, че си бил първият ѝ избор за партньор. Каза, че си изключително добър в работата си, но че не това било най-важното. Каза, че си бил напълно надежден и тя знаела, че винаги може да разчита на теб, ако нещата се влошат. Пазя писмото. Ако искаш, ще ти го покажа.

— Това е било мило от нейна страна — каза Крис.

— О, тя беше сериозна, скъпи. Знам, че наистина го е вярвала.

Крис се просълзи. Той също знаеше, че Ленка е вярвала в него.

— Как се справяш без нея? — попита майка му.

— Честно казано, трудно.

— Е, не се притеснявай. Сигурна съм, че ще се справиш. Знам, че няма да изложиш Ленка.

— Не, мамо, няма.

— Можеш ли да дойдеш да ни видиш следващия уикенд? Дядо ти ще се зарадва да те види.

Крис не бе сигурен за това. Като момче обожаваше стария своенравен герой от войната, но сега сякаш обитаваха различни светове. Дядо му се отнасяше с подозрение към международното банково дело — смяташе го подходяща професия за някой евреин или германец, а не за един добър полски католик, и Крис трудно понасяше все по-крайните политически възгледи на стареца. Можеше да мине и без среща с дядо си.

— Съжалявам, мамо, не мога. Разбираш, че сега тук има много работа.

— Добре, скъпи. Много съжалявам за Ленка.

Крис каза дочуване, затвори телефона и се замисли за майка си. Изтръпна, като си представи писмото ѝ за него до Ленка. Но Ленка не бе изтръпнала. Тя беше разбрала загрижеността на една майка за сина ѝ, както и гордостта ѝ от него. Крис се усмихна. Въпреки много

различните си стилове, Ленка и майка му вероятно щяха да се разбират много добре. Жалко, че така и не бяха успели да се срещнат.

Чувстваше се виновен. Това не бе обичайната вина заради опитите му да се дистанцира от семейството и страха да не ги разочарова. За пръв път му хрумна, че желанието му да се отдели от тях не бе признак на зрялост, а точно обратното. Майка му беше добра жена, която истински го обичаше и би направила всичко за него. Ако той наистина беше независим възрастен, в това не би трябвало да има нищо заплашително. Щом веднъж бе установил наистина собствената си идентичност далеч от семейството, не би трябвало да го е срам или страх от срещите с тях. Ленка беше силна, независима личност, която веднага бе забелязала добротата у майка му. Той се срамуваше, че не притежава силата, за да направи същото.

Ленка.

Погледна през стаята към компютъра си и се почуди дали мистериозният Маркърс има да каже нещо повече за нея. Включи машината и провери пощата си.

Имаше нещо. Между „Горещи руски мадами“ и „Как да спечелиш 2000 долара, докато си седиш у дома“ имаше съобщение, озаглавено просто „Ленка“. Беше от Маркърс.

Крис го отвори.

Бях ужасен да науча за убийството на Ленка. Това ме кара да се тревожа за собствената си безопасност. Знам, че си бил един от хората на яхтата, когато е умрял брат ми. Ще ми кажеш ли какво се случи наистина?

Маркърс

Крис гледаше съобщението. Беше обещал на Маркърс информация за смъртта на Алекс. Какво можеше да му каже?

Проблемът беше, че не можеше да е сигурен какво знае Маркърс. Меган бе предположила, че Ленка му е казала как Дънкан бе блъснал Алекс в морето, Иън пък потвърди намерението на Ленка да го направи, но Крис не можеше да е сигурен какво наистина му е казала. И дори ако бе казала на Маркърс за Дънкан, какво щеше да стане, ако Маркърс решише да отиде в полицията? Ленка бе мъртва, той нямаше

доказателства, освен ако Крис не му ги дадеше сега. Това не изглеждаше добра идея.

Той започна да чука по клавиатурата.

Маркърс,

Не мога да ти кажа точно какво се случи. Но мога да кажа, че смъртта на брат ти беше наистина случайна. Можеш ли да ми съобщиш какво ти каза Ленка преди да умре? Бих искал да разговарям лично с теб, ако мога, затова моля да ми дадеш телефонния си номер и адрес. Или можеш да се свържеш с мен на един от телефонните номера по-долу.

Крис се подписа и посочи няколко телефонни номера: домашен, в работата, факс, мобилен и адреса си, и изпрати писмото. Тревогата на Маркърс за собствената му безопасност го притесни. Трябваше да разбере какво бе открил Маркърс и какво възнамерява да прави с информацията.

8.

Срядата беше ужасна. Дънкан беше повече от нещастен. Удоволствието на Крис от новата среща с Меган бе помрачено от лошото ѝ настроение. Стана ясно, че присъствието на Дънкан не ѝ допада. И разбира се, тя също бе угнетена от случая. По-голямата част от пътуването в този дълъг ден премина в мълчание или безсмислени разговори.

Взеха такси от летище Ружине до Мелник на трийсет километра северно от Прага. Това беше средновековен град, разположен до кръстопътя на две големи реки — Висла и Елба, над който се извисяваше впечатляващ замък. Градът бе заобиколен от хълмове с лозя. Но крематориумът бе съвсем съвременен. Опечалените, повечето връстници на Ленка, говореха с приглушени гласове. Родителите ѝ бяха съсипани. Нямаше религиозна служба, а само музика и надгробно слово от една нейна приятелка. Въпреки че Крис не може да разбере нито дума от казаното, почувства мъката.

Изненада се от липсата си на чувства по време на церемонията. Трудно беше да си представи как Ленка израства в този красив малък град. Беше много по-трудно, отколкото да усети присъствието ѝ в лондонския офис или дори по улиците на Прага. Макар да знаеше, че тялото ѝ е в ковчега, той не чувстваше, че Ленка, която познаваше, е там. Не знаеше къде е, но знаеше, че не е там.

Церемонията приключи и след няколко тъжни думи с родителите на Ленка, когато Крис успя да им каже, че е инструктирал адвокатите на „Карпейтиън“ да се погрижат за делата ѝ в Лондон, тримата с облекчение се качиха в очакващото ги такси.

Меган се качи на влака за Кеймбридж, а Крис и Дънкан взеха друг в обратната посока до улица „Ливърпул“. Седяха един срещу друг, гледаха как навън профучава нощта на Есекс и отраженията им се накъсваха от проблясъците на гаровите лампи.

— Благодаря, че се согласи да обядваш утре с Халид — каза Дънкан.

— Няма нищо.

— Съжалявам, но аз няма да мога да дойда. Появи се нещо непредвидено.

— Добре — каза Крис, макар да бе малко обиден, че може да си направи труда да се срещне с клиента на Дънкан, а той не иска да дойде.

— Чувал ли си за някой си Маркърс? — попита той.

— Маркърс? Не. Да не е Маркърс Нийл, който работи за „Харисън Брадърс“?

— Не. Този е американец. Висок, слаб, дългокос.

Дънкан поклати глава.

— Не.

Крис забеляза, че Дънкан е нащрек. И имаше защо.

— Миналата седмица ходих в апартамента на Ленка — каза той.

Дънкан само изсумтя.

— Срегнах се с един от съседите й. Той каза, че те е виждал да се навърташ там.

— Аз?

— Описанието му доста приличаше на теб. Каза, че си заговорил Ленка, а тя побягнала.

Дънкан не отговори. Крис чакаше.

— Вярно е — каза Дънкан накрая. — Когато нещата с Пипа се влошиха, се опитах да се свържа с Ленка. Тя не искаше да ме вижда. Но аз не се отказвах. Беше твърде важна за мен, за да се откажа.

— Значи си я притеснявал?

— Не. Понякога я гледах от разстояние, но не мисля, че тя ме забеляза. Писах й. И няколко пъти я заговорих като в случая, за който споменавах. Но не съм я „притеснявал“. Не съм й се натрапвал, ако имаш предвид това. — Той се усмихна. — Това е смешно. През седмицата преди да умре тя ми се обади. Искаше да ме види. Каза, че трябвало да ми каже нещо важно. Срегнахме се в някакъв бар близо до офиса ви.

— И какво беше важното?

Дънкан въздъхна.

— Не знам. Мисля, че пак се издъних. Искях да й кажа толкова много неща... Тя се опита да ме спре, но аз имах нужда да ги кажа. Мисля, че прекалих. И тя си тръгна.

— Без да ти каже нищо?

— О, каза ми, че няма абсолютно никакъв шанс да се съберем — горчиво въздъхна Дънкан. — Това беше последният път, когато я видях, и това бяха последните й думи. — Очите му се напълниха със сълзи.

— По дяволите, Дънкан! Не разбираш ли, че е щяла да ти каже нещо много важно? Защо не си я изслушал, за бога?

За момент Дънкан изглеждаше изненадан от гнева на Крис. После изражението му пак стана примирено.

— Вече няма значение. Твърде късно е.

Крис се наведе напред.

— Чуй ме, Дънкан. Аз знам кой е Маркърс, макар ти да твърдиш, че не знаеш. Той е брат на Алекс Луброн. Ленка му е изпратила писмо по интернет, в което му казва, че иска да му съобщи нещо, а е искала да говори и с теб. — Крис внимаваше да не споменава за Иън. Ако Дънкан разбереше за връзката му с Ленка, това можеше сериозно да го разстрои. А Крис искаше Дънкан да е колкото е възможно по-спокоен. — Мисля, че е във връзка със смъртта на Алекс. Кажи ми сега, имаш ли някаква представа какво е щяла да каже Ленка на Маркърс?

Дънкан въздъхна и затвори очи.

— Знам кой е Маркърс. Всъщност той дойде да ме види. Току-що бе говорил с Ленка в офиса ви. Тя му казала, че аз съм ударил Алекс на яхтата и той паднал в морето. Маркърс ме чакаше пред офиса. Сгащи ме на път за вкъщи. Крещяхме си на улицата.

— Той какво каза?

— Каза, че знае какво се е случило. Попита дали е истина. Попита защо. Попита защо съм мълчал. След това ме засипа с куп обиди.

— И ти какво направи?

Дънкан въздъхна.

— Мълчах си. Знаеш, че никога не съм искал да го пазя в тайна. Искам да кажа, че беше много мило от ваша страна да постъпите така, и знам, че щях да свърша зад решетките, но Маркърс имаше право. Не беше честно той да не знае какво се случи.

— Може би — изръмжа Крис.

— После уж се успокои, но изведнъж замахна да ме удари. Обърнах се и побягнах. Не исках да се бия с него.

— И какво мислиш, че ще направи? — попита Крис. — Мислиш ли, че ще отиде в полицията?

Дънкан сви рамене.

— Може би. Не знам.

— Защо не ми каза? Защо се преструваше, че не го познаваш?

Дънкан въздъхна.

— След всичко, което направихте, за да запазите нещата в тайна, не исках да призная, че съм ви разочаровал. Просто се надявах Маркъс да си отиде.

— Но защо не го отрече?

— Беше прекалено късно. Ленка вече му бе казала. Освен това той имаше право да знае.

Да, той имаше право да знае. Беше го казала и Ленка. Добре, сега вече знаеше. И Крис нямаше представа какво щеше да направи с тези сведения.

Прекара целия следващ ден в офиса само с една почивка, за да обядва с Халид, клиента на Дънкан, в един ресторант на площад „Девъншър“. Халид закъсня с дващест минути, но когато пристигна, на лицето му се беше изписала усмивка. Беше на възрастта на Крис, хубаво облечен и с малки мустачки, топли кафяви очи и дежурна усмивка. Започнаха с типичните пазарни клюки. Оказа се, че Халид е приятел на Фейсал, саудитеца от програмата за обучение на Крис, който сега очевидно ръководеше голям инвестиционен фонд в Залива. Келнерката пристигна и Халид пофлиртува експертно с нея преди да поръча рибата си, приготвена по специален начин. Без вино.

Халид се поинтересува за централноевропейския пазар на високодоходни облигации и Крис му отговори толкова изчерпателно, колкото бе в състояние. Проблемът беше, че все още нямаше много емисии за избор — само три, които можеше горещо да препоръча.

Рибата пристигна, приготвена според предпочитанията на Халид.

— Но вие не инвестирате само във високодоходни, нали? — попита той.

Крис му разказа за държавните облигации: за форинтите, злотите, кроните и латите, с които работеше ежедневно. Халид се заинтересува и задаваше интелигентни въпроси. Той също се

занимаваше с търговия на континенталните облигационни пазари преди въвеждането на еврото и личеше, че е доста добър в това. Докато говореха, Крис осъзна, че след две години пълно потапяне в този бизнес също познава тези пазари много добре.

Приключиха с кафето и Халид настоя да плати сметката.

— Беше много интересно — каза той. — И благодаря, че ме разубедихте за „Юрика телеком“.

— Няма защо. Мисля, че за момента това е умно решение. Не бих се доверил на „Блумфийлд Уайс“ за тези облигации.

— Знам какво имате предвид — каза Халид. — Познавате ли Хърби Екслър?

— Работех за него.

— А, ясно — предпазливо каза Халид.

— Не се притеснявайте. Той ме прецака.

— Прецака и мен — каза Халид. — Няколко пъти. Мисля, че ме смята за тъп арабин, когото може да мами, когато си поиска. Какво направи с вас?

— Помните ли онази голяма конвергентна позиция на „Блумфийлд Уайс“ преди няколко години?

Халид кимна и каза:

— Как мога да я забравя?

— Е, добре, това бях аз. Но когато поисках да се отърва от нея, Хърби настоя да я удвоя. Направихме го, загубихме, бях обвинен и ме изхвърлиха на улицата.

Халид го гледаше внимателно, сякаш се опитваше да прецени дали Крис не му сервира удобна за самия него версия. Сигурно разбираше, че не е така. Но това не бе необходимо — Крис нямаше причина, поради която да се опитва да го впечатли.

— Той е голям задник — отбеляза направо Халид.

Крис се усмихна.

— Не бих оспорил това заключение.

Тази вечер Крис се прибра късно. Преди да си легне провери електронната поща. Имаше едно писмо от Маркърс.

Казваш, че удавянето на брат ми е било случайно, но имам само думата ти като доказателство. Ако не можеш да ми се довериш, като ми разкажеш какво се е случило на яхтата, тогава и аз не мога да ти кажа какво ми съобщи Ленка. Обезпокоен съм от смъртта ѝ. Не мисля, че мога да се доверя на някой от хората, които са били на яхтата през онази нощ. Затова няма да ти дам телефонния си номер, нито адреса.

Маркърс

По дяволите! Крис бързо написа отговор.

Маркърс,

В неделя летя за Щатите. Отивам в Ню Йорк и Хартфорд, Кънектикът. Много бих искал да се срещнем. Ти определи времето и мястото и аз ще бъда там.

Крис

Изпрати писмото и си легна. На другата сутрин го очакваше лаконичен отговор.

Не.

Крис въздърна. Все пак Ерик беше прав. Не можеше да е кой знае колко трудно да се открие човек на име Маркърс Луброн. Никога не бе чувал фамилията „Луброн“ преди да срещне Алекс. Щеше да отдели малко време в Ню Йорк, за да го намери. Може би Ерик можеше да помогне.

Крис стоеше до портиерската будка и гледаше децата. Спомни си колко се бе ядосал навремето в Оксфорд, когато бе прочел една статия от дипломиран висшист за това колко млади му се стрували всички

студенти. Но сега, след дванайсет години, знаеше, че това е вярно. Възможно ли бе да е изглеждал някога като тези деца?

После я видя да крачи през двора — с джинси, вълнена блуза и дънково яке. С облекчение забеляза, че изглежда с няколко години по-възрастна от пъпчивите обитатели на колежа. Меган грейна, когато го видя. Той я целуна по бузата, студена в мартенския въздух.

— Здравей. Много се радвам да те видя — каза тя.

— И аз. Благодаря за поканата.

— Това бе най-малкото, което можех да направя след гостоприемството ти миналата седмица. Имаш ли нещо против да се поразходим?

— Не — каза Крис.

— Познаваш ли Кеймбридж? — попита Меган. — Не си идвал тук, нали?

— Учих другаде — отговори Крис. — Преди десет години прекарах тук две пиански вечери на гости на колеги. Срам ме е, но нямам ясен спомен.

Тръгнаха да се разхождат. Крис се изненада колко различен от университетските му спомени е Кеймбридж. По това време на годината имаше малко туристи. Макар студентите да си имаха свои собствени проблеми, тревоги и грижи, навсякъде цареше атмосфера на безоблачно спокойствие. Тук автомобилите бяха забранени и най-силните звуци бяха стъпки зад гърба им или звънецът на стар велосипед. Крис се чувстваше като презрян натрапник от материалистичната суетня на друг свят — свят на чекове, пътуване до работата с метрото, костюми и ипотеки.

— Какъв е Чикагският университет? — попита той Меган.

— Съвсем различен е — отговори тя. — Поне външно. Там най-старите сгради са на около сто години. Но е добро учебно заведение. И има неколцина много начетени историци — хора, които са уважавани дори тук.

— Сигурен съм, че си една от тях — заяви Крис.

Меган се усмихна.

— Ще видим. В Кеймбридж най-много ми харесва това, че прилича на място, където историята се случва. Моят тип история.

— Имаш предвид старите сгради ли?

— Да, но и нещо повече от това. Можеш да си представиш как хората са учили тук векове наред, чели са и са писали на латински, спорели са за теология. Това прави в някаква степен по-реално изучаването на, да кажем, украшения и рисунки в някой ръкопис. В Чикаго се чувствах като на друга планета. Разбираш ли, даже Марс изглеждаше по-близо и по-реален от свети Дънстан^[1] и неговите приятели.

— За мен това време е твърде отдавна.

— Но не и за мен — каза Меган. — Помня първия път, когато се заинтересувах от всички тези неща. Бях ученичка на обменни начала в Орлеан, Франция. Момичето, с което живеях, не се интересуваше от нищо случило се преди XIX век, но баща ѝ обичаше историята. И ме заведе в една малка църква наблизо. Викарият беше сляп и ни описваше разкошните фрески по памет. Не можех да повярвам, че нещо толкова красиво е създадено преди хиляда години в така наречените „тъмни времена“. И оттогава се опитвам да разбера как са живели хората по онова време, колко загадъчен и опасен трябва да е изглеждал светът и как хората са се опитвали да го проумеят.

— А аз мислех, че в Чикаго се занимават само с търговия на свински пържоли.

Меган се усмихна.

— Знам. Сигурно ти се струвам доста странна.

— Не — отговори Крис. — Нищо подобно. Трябва да ми покажеш някои от тези неща.

— Ще те заведа да видиш молитвеника на свети Едълуолд в Британската библиотека. Невероятен е.

— Ами хайде.

— Добре — усмихна се Меган. — Тръгваме. — Тя посочи една тясна уличка. — Да минем ли оттук?

Тръгнаха по тясната уличка. От едната страна се редуваха малки къщи, боядисани в различни оттенъци на розово и сиво, а другата страна бе задната стена на един от колежаите — Крис нямаше представа точно кой.

— Погребението беше доста потискащо — каза той.

Меган потръпна.

— Да. Но съм доволна, че отидох.

— Не можахме да поговорим.

— Заради Дънкан. Ти успя ли да говориш с него?

— Да.

— И?

— Отначало не искаше да признае, но все пак каза, че се е срещнал с Маркър. Ти беше права — Ленка е разказала на Маркър какво се случи на яхтата. Маркър попитал Дънкан дали всичко това е истина и го заплашвал.

— Заплашвал го? — разтревожено попита Меган.

— Да. И това явно е стреснало Дънкан.

— И защо не ти е казал?

— Каза ми, че след всичко, което направихме, за да запазим случая в тайна, не искал да признае истината.

— Да бе — усъмни се Меган.

— Аз му вярвам — каза Крис.

— Попита ли го къде е бил в деня на убийството на Ленка?

— Не.

— Защо?

— Това беше в деня на нейното погребение. Той бе разстроен. Сигурен съм, че чувствата му са искрени. Мисля, че щеше да се разсърди страшно, ако бях намекнал, че може да е замесен.

Меган го погледна неодобрително.

— Той е мой приятел. Познавам го — продължи Крис. — И съм сигурен, че не я е убил.

Стигнаха до реката, пълноводна след неотдавнашните проливни дъждове. Валмата мъгла все още бяха надвиснали над полята към Грантчестър. Самотен премръзнал студент караше лодка, отблъсквайки се с прът от дъното.

— Какъв глупав начин да се кара лодка — отбеляза Меган. — Ти можеш ли да го правиш?

— Не и през март — отговори Крис и потрепери от студ.

Продължиха напред.

— Сега поне знаем какво е казала Ленка на Маркър — отбеляза Меган.

— Да — съгласи се Крис. После изведнъж спря. — Чакай малко!

— Какво има?

— Не знаем какво е възнамерявала да каже на Маркър. Изобщо не знаем.

— Какво искаш да кажеш?

— Добре — знаем, че в понеделник Маркърс е дошъл при Ленка. Също знаем, защото Дънкан ни каза, че тогава Ленка му е казала как Дънкан е блъснал Алекс в морето. Маркърс веднага отишъл да чака Дънкан пред работата му същия следобед.

— И?

— Но писмото, изпратено от Ленка на Маркърс, е написано два дни по-късно.

— Сигурен ли си?

— Да. Чакай, ще проверя. — Крис измъкна писмото от джоба на коженото си яке. — Да, ето го. Изпратено е в сряда на четиринайсети февруари.

— Но в това няма никакъв смисъл — каза Меган.

— Има. То означава, че е имало нещо друго, което Маркърс е имал право да узнае.

— Нещо друго ли?

— Да, друго.

— Но какво?

— Нямам представа.

Минаха по моста и тръгнаха към Бекс.

— Сетих се нещо — каза Меган. — Знаеш ли, че Алекс взимаше наркотици?

— Не — отговори Крис и смръщи вежди.

— Взимаше. И го хванали. На някакви тестове след изпитите открили следи от кокаин в пробата му.

— Тест за наркотици ли? О, да! Имаше някакъв медицински тест за американските курсисти след последния изпит. Значи тогава е било!

— Да. Ерик ми каза.

— Не знаех, че Алекс е вземал наркотици.

— Много хора го правят — каза Меган.

Крис изсумтя.

— Не разбирам нищо от наркотици. Четеш в пресата, че това се случва навсякъде около теб, но аз не съм се сблъсквал с това. Въпреки че веднъж хванах Иън. — Той си спомни как Тамара влезе в спалнята на Иън и смущението му, сетне се сети и за собственото си притеснение, когато и Тамара взе наркотик. — Иън имаше голям късмет, че не го тестваха.

— Може би Ленка е знаела за това — предположи Меган. — Може би е искала да каже на Маркърс точно това.

— Но защо? Не ми се вярва това да е нещото, което Маркърс имал „право да знае“.

Меган поклати глава.

— Сигурно не. Но това е още една причина да го потърсим. Чувал ли си се пак с него?

— Той е уплашен — каза Крис. — Не иска да ми даде адреса си. Не иска да го открия.

Меган го погледна и каза:

— Това е доста странно.

И Крис за пръв път се запита дали Маркърс наистина няма основание да се страхува. И ако да, дали самият той не трябва също да е уплашен.

Продължиха да се разхождат край реката, докато не се спусна мракът. В тъмното стигнаха до една кръчма — „Форт свети Джордж“, самотно заведение до речния бряг, и вечеряха на светлината на огъня в камината.

После той я изпрати и тя го покани да пият кафе. В стаята ѝ беше топло и уютно, а навън нощта бе студена и влажна. Разговаряха до късно и Крис не искаше вечерта да свършва. Меган също.

И той остана при нея.

[1] Английски абат, архиепископ на Кентърбъри и главен съветник на кралете на Есекс, известен най-вече с извършените от него големи монашески реформи. — Б.пр. ↑

9.

Крис се опита да намести лакътя си на облегалката на креслото, но едрият мъж до него — четеше компютърно списание — не се трогна от това. От другата страна на Крис едно дребно слабо момче трескаво играеше на карти с брат си. Крис не успяваше да вникне в монографията върху макроикономическото регулиране на балтийските страни, която лежеше в скута му. Наруга се за опитите си да чете икономика по време на пътуване. Ленка отказваше да го прави и дори се ядосваше от опитите на Крис да пътува по този начин. Но след като „Карпейтиън“ беше в такова бедствено положение, той изпитваше вина заради скъпия си билет в бизнес класата. Глупаво. Хиляда лири тук или там нямаха никакво значение за оцеляването на „Карпейтиън“. Така и така му се бе наложило да купи скъп отворен билет. Пътуването до Хартфорд за срещата с Руди Мос щеше да е лесно, но не се знаеше колко време ще му отнеме откриването на Маркърс Луброн или научаването на нещо повече за наркотичния проблем на Алекс.

Крис се отказа от балтийските страни, облегна се назад, затвори очи и се замисли за Меган. Бяха прекарвали страхотен ден и страхотна нощ. Помнеше уханието ѝ, меката ѝ кожа, косата ѝ до лицето си. Тя събуди в него нещо, което не бе преживявал от дълго време. От дните с Тамара. Не, беше различно от начина, по който се бе чувствал с Тамара. Бе нещо ново и много по-хубаво. Имаше още толкова неща, които искаше да узнае за нея, макар вече да знаеше, че я познава много добре. Да е с нея изглеждаше съвсем естествено. Той се надяваше да я вижда много по-често; не — бе решен да я вижда по-често.

Помисли за нея и Ерик и за момент се запита дали може да се сравнява с него. Но само за момент. Съперничеството с Ерик беше безсмислено — Ерик винаги побеждаваше във всичко и най-добре беше да приеме това като факт. Намръщи се заради единствената си глупава забележка през нощта. По някое време в малките часове, когато се любиха за втори път, той спомена Ерик. Тя се стегна и после го попита дали никой не му е казвал да не обсъжда стари любовници с нови. Той помисли за Дънкан и Пипа и се почувства като идиот.

Простъпката му скоро бе забравена, но стана ясно, че темата Ерик е табу за Меган.

Крис се усмихна при мисълта, че ще я види отново. После момчето отдясно го сръга в ребрата с острия си лакът.

Арогантността на Руди Мос беше вече зряла. Преди той бе наперен или подлизурко, в зависимост от компанията. Изминалите десет години му бяха придали определен авторитет. Неговата закръгленост бе трансформирана в преждевременна тлъстина на човек на средна възраст. Използваше ефектно дългия си нос, като държеше глава под нужния ъгъл, за да може да гледа надолу към събеседника си. Беше експерт и в многозначителното мълчание — пауза, която даваше да се разбере, че само той знае правилния отговор и се колебае дали да го разгласи. Крис не можеше да го понася.

Но се налагаше да седи срещу него и да се моли — процес, който му се струваше много труден и на който Руди, изглежда, се наслаждаваше неимоверно.

Срещата започна обещаващо.

— Миналата седмица ми се обади Ерик Асл — започна Руди. — Каза доста похвални неща за теб.

— Радвам се — отвърна Крис.

— Да. Той се е справил добре — каза Руди. — Видя ли онази статия в „Бизнес уик“ преди два месеца? „Бизнесмените на двайсет и първи век.“

— Не, не съм.

— Изглежда, Ерик е голяма звезда в „Сливания и придобивания“.

— Така е.

— Жалко, че не можа да се справи толкова добре като мен на програмата — заяви усмихнат Руди.

Крис помнеше, че накрая Ерик бе успял да победи Руди за първото място, но се въздържа от коментар. Огледа офиса на Руди. Имаше хубав изглед към други високи сгради, приютили застрахователни компании. „Обединен живот на ветераните“ бе уважавана институция и Руди явно имаше принос за това. Но трудно можеше да се нарече „бизнесмен на двайсет и първи век“. Крис се усмихна.

Грешка. Руди го забеляза и се намръщи. Вероятно съзнаваше прекалено добре, че не е осъществил амбициите си от програмата за обучение.

— Впечатлен съм от думите на Ерик, но трябва сам да взема решение. Казах ти за резервите, които имам сега, след загубата на Ленка. Защо да оставя инвестициите си при вас?

Крис се впусна в обяснения за възможностите в Централна Европа, за бързото интегриране на страните там в европейската икономика и как трудностите по този път предлагат възможности за фонда да си пробие път до по-висока печалба. Фокусира се върху намерението си да наеме експерт по високоликвидни облигации, който да замести Ленка. Дори убеди себе си. Виж, за Руди не знаеше.

— Какво мислиш за Латвия? — попита Руди. — Смяташ ли, че ще влезе във втората вълна кандидати за Европейския съюз?

За Руди беше типично да зададе технически въпрос като гръм от ясно небе, макар вероятно да си ги намисляше предварително. Но Крис познаваше занаята си и добави от прочетеното в самолета, така че даде убедителен отговор.

Това, изглежда, задоволи Руди.

— Имаш ли актуална оценка на фонда? — попита той.

Това беше моментът, от който Крис се опасяваше, но който не можеше да избегне. Връчи на Руди февруарската преоценка и той я прегледа.

— Но тук пише, че цената е сто двайсет и четири евро. Не беше ли сто трийсет и осем миналия месец? Какво се е случило?

— Това е позицията на „Юрика телеком“, която купихме този месец. Беше нова емисия, но ако искаме да я продадем днес, бихме постигнали цена от седемдесет.

Руди се намръщи.

— Кошмар. Значи фондът е олекнал с колко, с десет процента за един месец? — попита той с намек за подигравателна усмивка. — Това не е много добре.

— Да. Това е най-лошият ни месец до днес — призна Крис. — Но помни, че ти инвестира на сто. Все още правиш добри пари.

— Може и да сме правили в миналото, но сега ги губим, нали?

— „Юрика телеком“ беше позиция на Ленка. — Крис не искаше да го казва, но си беше истина.

Руди вдигна вежди.

— Това не е много джентълменско, нали? Да обвиняваш партньорката си, след като нея вече я няма, за да се защити.

Крис се ядоса, но пое дълбоко дъх, преброи до три и отговори:

— Ленка направи някои много добри инвестиции. Нейни са половината заслуги за общата добра работа на фонда. Но последната ѝ инвестиция, изглежда, не се оправдава.

— Знаеш ли защо ги е купила? — попита Руди.

Добър въпрос, проверяващ нивото на комуникация между тях и косвено колко е осведомен Крис за работата на Ленка. Добър въпрос, на който той не можеше да отговори.

— Тя ги купи, докато бях на почивка.

— Значи може да се каже, че не знаеш нищо за най-голямата позиция на фонда. Позицията, която те тревожи най-много.

— Проучвам я — отговори Крис.

Руди поклати глава.

— Проучваш я. Не съм сигурен, че „Обединените ветерани“ трябва да финансират твоето обучение.

— Повярвай ми, Руди. Ще ти осигуря пари — увери го Крис.

Руди се закиска.

— Както направи пари на „Блумфийлд Уайс“ ли?

Внезапно всичко му се изясни. Той беше тук, за да може Руди да му натрие носа с факта, че бъдещето му е в негови ръце. Руди щеше да си поиграе с него и след това щеше да му забие ножа. Но щеше да се наслади на процеса достатъчно дълго, преди да каже „не“. Добре, Крис бе поискал срещата, така че в известен смисъл грешката си беше негова. Но гордостта му не можеше да остави Руди да се измъкне по такъв начин.

Той се изправи и подаде ръка.

— Благодаря ти за инвестирането при нас, Руди. Но мисля, че отсега нататък фонд „Карпейтиън“ ще бъде по-добре без теб.

Руди — изглеждаше разочарован — стисна протегнатата му ръка.

— Не ме изпрацдай — каза Крис и излезе.

Загуба на време.

Крис пътуваше с влака от Хартфорд за Ню Йорк. Кипеше от яд. Беше прелетял хиляди километри, за да се срещне с Руди, само за да го обиждат и унижават. Трябваше да се сети. В края на краищата Руди бе показал ясно нежеланието си да го види. Но пък той бе длъжен да опита. Само след лична среща с Руди можеше да е абсолютно сигурен, че няма надежда да го накара да промени решението си.

И сега какво? Да продаде облигациите на дъното на пазара? Да се откаже? Да ликвидира „Карпейтиън“? Може би този път пазарът щеше да го измъкне. Може би, когато се върнеше в Лондон, щеше да има бум на пазара на високодоходни книжа, някой голям купувач на облигациите на „Юрика телеком“ или обявяване на разширяването на Европейския съюз.

Отново разчиташе на капризите на пазара за оцеляването си и ненавиждаше този факт.

Отново се чувстваше безпомощен. Но този път съзнанието му не се върна към катастрофата в „Блумфийлд Уайс“, а към друго време седемнайсет години по-рано.

Беше единайсетгодишен. Баща му бе умрял преди девет месеца. Животът на майка му, по-малката му сестра и неговият собствен се промени драматично. Смениха жилището от къща близнак в приятна затворена уличка с апартамент на седмия етаж в грозен блок. Майка му отиваше да работи през деня в местните магазини за видеоигри и вземаше нощни смени в един склад три пъти седмично. Макар да се гордееше с него, че е влязъл в гимназията, това ѝ носеше допълнителни разходи. Но въпреки безсънието, тревогата за пари, зачервените, с тъмни кръгове от умора очи, той никога не я видя да плаче. Винаги отделяше време за него и Анна, за да изслуша страховете им и да ги утеши. На единайсет години Крис откри, че отново се нуждае от топлината на майчините ръце и че те неизменно са край него.

До една вечер, когато си тръгна късно от училище и се срещна с нея пред магазина. Анна играеше в дома на своя приятелка. Стигнаха бързо до вкъщи и се качиха на вонящия асансьор, изподраскан с графити. Апартаментът им бе в дъното на коридора. Когато приближиха, майка му внезапно ускори крачка и след това затича. Крис я последва. Вратата зееше. Вътре всичко бе наопаки. Майка му изтича до скрина, където той знаеше, че държи много от нещата на баща му.

Чекмеджетата бяха отворени. Тя стоеше мълчаливо и гледаше хаоса вътре. Крис колебливо отиде при нея. Часовника на баща му го нямаше. Също и венчалната му халка. Също и няколко медала по шах, които нямаша стойност за никого, освен за майка му. Сватбената им фотография лежеше на пода със счупено стъкло, скъсана.

Тя се разтрепери, нададе някакъв животински вой и след това се разрида. Уплашен, без да знае какво да прави, Крис я прегърна и я отведе до леглото. Тя се разрева като дете. Очите на Крис пареха, но той бе решен да сдържи сълзите си и да ѝ бъде утеха. Прегръщаше я с надеждата да я успокои. Тя притискаше лицето си в гърдите му и плачеше.

Накрая тя спря да плаче. Полежа неподвижно няколко минути, след това седна на леглото и се обърна към него с подпухнало и мокро от сълзите лице. Тъмната ѝ къдрава коса, обикновено толкова внимателно сресана, бе разчорлена.

— Знаеш ли какво, Крис? — попита тя.

— Да, мамо?

— Нещата не могат да станат по-лоши, отколкото са сега, нали? Това просто не е възможно. — Тя подсмръкна и успя да извади отнякъде колеблива усмивка. — Докато ти, аз и Анна сме заедно и си помагаме, нещата могат само да се подобрят. Затова хайде. Да подредим тази бъркотия.

И беше права. Накрая нещата се подобриха. Апартаментът бе почистен. Болката от загубата на баща му се превърна в постоянна тежест. Тя намери по-добре платена работа в една туристическа агенция и успя да купи малка къща. Анна се омъжи и роди две деца. Крис отиде в университета. Майка му беше успяла.

Той също щеше да успее.

Влакът спря на гара „Пенсилвания“ и Крис взе такси към центъра до „Блумфийлд Уайс“. Спомни си вълнението на очакването, което изпитваше в онази сутрин преди десет години, когато за пръв път влезе в сградата с Дънкан и Иън. Взе асансьора до четирийсет и петия етаж. И точно както през онзи първи ден, Аби Холис го очакваше.

Беше почти същата. Носеше бяла блуза и косата ѝ бе здраво вързана отзад. Но дъвчеше дъвка и се усмихна, когато го видя.

— Как си? Радвам се да те видя. — Тя подаде ръка и Крис я стисна. — Ела в дилърската зала. В момента е спокойно. Там можем да

поговорим.

Поведе го през бъркотията от бюра, столове, кошчета за боклук, сака, документи и хора към другия край на залата.

Крис се огледа и отбеляза:

— Тук не се е променило много.

— Ръководството непрекъснато говори, че ще ни даде нова зала, но в това няма смисъл. Все още точно това е мястото, където се случва всичко на Уолстрийт.

Ако това беше истина, тогава в този момент не се случваше много нещо на Уолстрийт — което не бе много учудващо за четири часа в понеделник следобед. Стаята беше претъпкана, но хората изглеждаха небрежни и спокойни, повечето гледаха в екраните си, четяха вестници или просто зяпаха. Няколко младежи в бели ризи се майтапеха за нещо. Всичко изглеждаше по-малко заплашително, отколкото преди десет години. Крис вече не очакваше някой да му изкрещи всеки момент да отиде за пица. Всъщност видя двама уплашени курсисти, наведени над бюрата си — сам би могъл да им изкрещи, ако решеше. Не го направи.

Аби работеше в „Общински продажби“ — не бе най-приятният отдел в „Блумфийлд Уайс“. Когато стигнаха до бюрото ѝ, Крис видя Латаша Джеймс, облечена в хубав черен костюм.

— Здравсти, Крис! Как си? — Тя го прегърна. — Много се радвам да те видя. Съжалявам за Ленка.

— Да, ужасно е — каза Крис. — Виждам, че още те държат в „Общински финанси“.

Латаша завъртя очи.

— Работя на горния етаж в ипотечните заеми. Не е толкова лошо. Някои градове наистина се нуждаят от парите, които можем да им осигурим, ако разбираш какво искам да кажа. Всъщност тук правя повече добро, отколкото щях да върша в много други места.

— Да правиш добро в „Блумфийлд Уайс“? Страхотна идея!

— Не е ли справедливо? Сега трябва да бягам — каза Латаша. — Ще се видим пак.

— Тя наистина е добра — отбеляза Аби и седна зад бюрото си. — Печели повече от сделки в сравнение с всички останали мъже на горния етаж, взети заедно. Общинските власти я обичат. И не само чернокожите.

— Много се радвам да го чуя — каза Крис, придърпа един стол и погледна познатите екрани върху бюрото на Аби. — От колко време си на това място?

— От девет години — отговори Аби. — Накрая се измъкнах от лапите на Джордж Калхун. Работата ми е окей. Държа си главата наведена, любезна съм с клиентите, понасям глупостите на шефа и ме държат на работа.

— Това е постижение в днешно време — отбеляза Крис.

Аби се усмихна.

— Чух, че Хърби Екслър те прецакал с конвергентната позиция. Трябваше да се отърват от него, а не от теб.

Крис вдигна вежди.

— Не мислех, че и други го знаят.

— О, всички го знаят — каза Аби. — Но няма да го признаят. Хърби не е човек, когото можеш да поискаш за враг. Нито пък Саймън Биби. Сега той е шеф на „Фиксирани доходи“ в Ню Йорк.

— Е, щастлив съм, че се измъкнах.

Аби дъвчеше замислено дъвката си.

— Извинявай, че бях такава кучка на програмата.

Крис се стресна.

— Ти не беше кучка.

Аби се усмихна.

— О, разбира се, че бях. Искях да съм най-злобната курсова администраторка, която Калхун е виждал. Знам, че той го искаше, и помислих, че това е единственият начин да постъпя на работа в инвестиционна банка. Бях толкова заблудена!

— И те приеха тук — каза Крис.

— Да. Отначало бях точно толкова лоша и тук. После постепенно осъзнах, че е възможно да водиш тих живот и да работиш в „Блумфийлд Уайс“. Просто трябва да знаеш как. Извини ме.

Върху един от панелите се появи светлина и Аби отговори на повикването — поговори приятелски с някого от другата страна на линията и приключи, като му продаде облигации на автострада в Ню Джърси за три милиона долара.

После затвори телефона и попита:

— Докъде бях стигнала?

— До доброто старо време.

— О, да — разсмя се Аби. — Кажй сега с какво мога да ти помогна?

— Искях да те питам нещо за програмата. Мисля, че може да е свързано със смъртта на Ленка.

— Кажй.

— Става дума за Алекс Луброн.

Аби вдигна вежди.

— Алекс Луброн? Мислех, че по тази тема всички отговори знаеш ти, а не аз.

Крис игнорира намека. Знаеше, че трябва да внимава.

— Всъщност исках да говоря с теб за случилото се малко преди той да умре.

— Да видим дали мога да си спомня.

— Разбрах, че тестът му за наркотици е бил положителен.

Аби кимна.

— Да. От нас се очакваше да изкореним злоупотребата с наркотици във фирмата. Може би си спомняш, че двама дилъри бяха хванати да снабдяват клиенти. Добре, идеята бе да се уволнят един или двама служители публично, за да се покаже, че фирмата се е заела здраво с въпроса. Но не искаха да уволняват истински служители, които правеха истински пари. Затова им хрумна идеята да изгонят двама курсисти. Те нямаше да липсват на никого, нали?

Крис се усмихна.

— Както можеш да си представиш, идеята много допадна на Калхун. Затова той организира фалшив медицински тест, който щеше да бъде проведен без предупреждение веднага след финалния изпит. Офисите от Франкфурт и Лондон възразиха, че техните курсисти също могат да станат жертви, така че Калхун бе принуден да ограничи нещата до американците. Но когато взеха пробите, за голяма изненада само един курсист беше положителен.

— Алекс?

— Точно така. Алекс. Нещо повече, той имаше гръб в търговията с ипотечи, който вдигна голям скандал. Калхун говори с Алекс цял следобед. Не съм сигурна какво споразумение се постигна. Във всеки случай след смъртта на Алекс всичко това се забрави. „Блумфийлд Уайс“ се нуждаеше от бързо и лесно уволнение на някой,

за когото никога нямаше да се чуе отново. Щом Алекс се удави, той се превърна в лошия човек, хванат с наркотици.

— Полицията разбра ли? — попита Крис.

— Не съм сигурна — отвърна Аби. — Душиха около седмица, а след това изоставиха цялото разследване. Но съм сигурна, че ти помниш всичко това.

— Да — каза Крис. — И то много добре.

— Но дали „Блумфийлд Уайс“ ги притисна по някакъв начин, това не мога да знам.

— Какво?!

Аби се огледа.

— Ти какво мислиш, че правим тук? Ние сме една от трите най-големи фирми, които осигуряват общински финанси. Познаваме мнозина общественици.

— Хм.

Аби се наведе напред и прошепна:

— Хайде, кажи ми. Какво все пак стана на яхтата?

Крис въздъхна.

— Алекс се напи. Яхтата се носеше бързо. Морето беше бурно и той падна зад борда. Иън, Ерик и Дънкан скочиха в морето, за да се опитат да го намерят. Не успяха. Честно казано, имахме късмет да намерим и тях. Алекс се удави. — Крис рецитира всичко това с монотонен глас. Всичко бе истина, макар и не цялата.

— Съжалявам — каза Аби. Любопитството ѝ бе изчезнало. — Човек понякога забравя, че при нещастията загиват истински хора.

— Да — потвърди Крис. — Така е.

— След това се носеха слухове. Че не е било инцидент.

— Сигурен съм.

— Стана голям въпрос в личен състав. Разбираш ли, от няколко години те опитваха нов подход при наемането на служители. Помниш ли, че си правил психометрични тестове при постъпване на работа?

— Смътно.

— Добре, едно от нещата, които търсеха, беше крайна конкурентност, агресия и дори безскрупулност. Теорията твърдеше, че инвестиционните банкери трябва да са царе на джунглата — някакви такива глупости.

— Звучи точно като Джордж Калхун — каза Крис.

— Точно. Всъщност мисля, че тази идея може да е била и негова. Добре, много хора, рожба на тази система, бяха средностатистическите пълнокръвни инвестиционни банкери. Но един или двама бяха на границата на психозата.

— И въпреки това „Блумфийлд Уайс“ ги нае?

— Точно така. С отворени обятия. Един от психолозите направи проблем от това. И накрая ние ги спряхме.

— Ти знаеш ли кои бяха тези „гранични психари“?

— Разбрах по-късно кой е бил единият. Стив Мацли. Беше осъден за изнасилване няколко месеца след като напусна „Блумфийлд Уайс“. Не мисля, че беше в твоята програма. Но го наеха горе-долу по това време. Говори се, че докладът на психолога го характеризирал като опасна личност.

— И въпреки това го наеха?

— Точно така. Беше страхотен дилър на държавни облигации. Чист късмет беше, че не работеше тук, когато е извършил изнасилването.

— Боже! Искаш да кажеш, че някой от нас на яхтата е имал същия профил?

— Такава беше клюката. И след Стив Мацли в това имаше някакъв смисъл. Но беше чиста спекулация. Досиетата бяха заключени и конфиденциални. Освен това ти току-що ми каза, че е било нещастен случай, нали?

Крис не отговори на въпроса й.

— Знаеш ли името на психолога, който се е оплакал заради тестовете?

— Не. Съжалявам. Трябва да питаш Джордж Калхун. Той ще може да ти разкаже повече.

— Той още ли е в „Личен състав“?

— Уволниха го преди година.

— О, какъв срам! Нямаше да се случи на някой по-приятен човек.

— Особено след всичко, което направи за нас — ухили се Аби.

— И в случай, че си решил да ме питаш, нямам домашния му телефон.

— Няма значение. Ще го открия. Благодаря ти за помощта.

— Няма нищо — отвърна Аби и пак вдигна телефона.

10.

Крис взе асансьора, за да се качи два етажа по-нагоре. Вратите се отвориха в голяма притихнала приемна, пазена от прекрасно поддържана млада жена, която го помоли да седне, предложи му чаша чай и обеща, че господин Асл ще дойде скоро.

Разбира се, това не стана, но Крис нямаше нищо против да почака. Наблюдаваше как десетки хора влизат и излизат през тежката врата с матово стъкло, като всеки път махат с пропуските си към мигащото зелено око върху черния панел. Мислеше за разследването на полицията.

Първите въпроси бяха бързи и лесни. Всички се бяха съгласили да опишат случилото се, включително спора на Дънкан с Алекс, но да пропуснат боя. Само Ленка и Дънкан трябваше да признаят, че наистина са видели падането на Алекс зад борда. Но два дни след първоначалния разпит дойдоха двама детективи, които бяха много по-подозрителни. Изглежда, смятаха, че в историята им има нещо нередно, но не знаеха точно какво. Единият попита Крис дали се е стигало до сбиване и Крис му отговори, че дори да е имало, той не е видял нищо. След това нервите на всички бяха опънати, но чувстваха, че са успели да се придържат към историите си. Дънкан се поколеба и заяви, че ще каже истината, но Ерик и Крис го убедиха, че понеже са лъгали досега, могат да се измъкнат. Накрая Дънкан се съгласи.

Помолиха Иън, Дънкан и Крис да останат в Ню Йорк за още седмица, за да са на разположение за допълнителни въпроси. Това им даде и възможност да присъстват на погребението на Алекс. Прекарваха много време заедно с Ленка и Ерик. Както Ленка, така и Дънкан бяха обезумели и се обвиняваха за случилото се. Иън беше унил и говореше малко. Ленка се напи страшно на два пъти през тази седмица. Двамата с Дънкан не си говореха и винаги бе неловко, когато се намираха в една и съща стая.

Ерик и в по-малка степен самият Крис успокояваха всички, въпреки че Алекс бе по-близък приятел на Ерик, отколкото на

останалите. После полицията прекрати случая и тримата британци отлетяха за вкъщи с голямо облекчение.

— Здравей, Крис. Извинявай, че те накарах да чакаш. — Беше Ерик. — Надявах се да се измъкна рано тази вечер и все още го вярвам, но изникна нещо спешно. Ще се забавя още двайсетина минути.

— Мога ли да почакам в офиса ти?

— Съжалявам — отговори Ерик. — Нямах достъп зад тези врати. В днешно време сигурността в „Сливания и придобивания“ е всичко.

— Разбирам — каза Крис. — Но се питам дали мога да те помоля за една бърза услуга. Мисля утре да се опитам да открия Джордж Калхун. Знам, че е изритан отгук преди година, но не знам къде е сега. Кого мога да попитам?

— Джордж Калхун ли? — повтори Ерик. — Няма проблем. Ще наредя някой да разбере. — И изчезна зад стъклената врата.

Крис забеляза телефон в един тих ъгъл на приемната и попита секретарката дали може да го използва. Нямаше проблем. Той се обади в офиса на „Карпейтиън“. Оли беше там и първите му думи бяха:

— Лоши новини.

Сърцето на Крис се сви.

— Какво има пък сега?

— От „Мелвил кепитал мениджмънт“. Искат да изтеглят инвестициите си.

Крис затвори очи. „Мелвил“ беше малка фирма със седалище в Принстън — управляваше средствата за стипендии на няколко частни колежа в Съединените щати. Те бяха относително малък инвеститор във фонда, с три милиона евро. Но след катастрофалната му среща с Руди изтеглянето на още три милиона бе последното нещо, от което се нуждаеше фондът. Двама инвеститори, напускащи кораба, щяха да са достатъчни, за да подплашат останалите.

— Посочиха ли някаква причина?

— Не. Само, че искат да спазят трийсетдневния предупредителен срок.

Въпреки че предимно Ленка осъществяваше контактите с инвеститорите, Крис се бе срещал с повечето от тях. Но не и с „Мелвил“. Беше им се обадил, за да им съобщи за смъртта ѝ.

— Кой е човекът там?
— Доктор Мартин Жижка.
— Дай ми номера му.
Оли му ги издиктува.
— Благодаря.
— Какво ще правиш? — попита Оли.
— Ще му кажа, че остава във фонда.
— Успех. — И после попита колебливо: — Как мина с „Обединени ветерани“?
— Няма да искаш да разбереш.
Крис затвори и набра номера, който му даде Оли.
— Жижка — отговори един глас толкова тихо, че Крис едва го чу.
— Доктор Жижка?
— Да?
— Обажда се Крис Шчипьорски от фонд „Карпейтиън“.
— А, да. — Не можеше да се каже, че Жижка е доволен от обаждането му.
— Разбрах, че мислите да изтеглите инвестициите си.
— Да.
— За нас „Мелвил кепитал“ е много важен инвеститор и ще съжаляваме за загубата ви. Питам се дали ще е възможно да се срещнем, за да обсъдим въпроса по-подробно?
Както очакваше, Жижка не беше ентусиазиран от това предложение.
— Седалището ви не е ли в Лондон?
— В момента съм в Ню Йорк. Мога да дойда да се видим утре.
— О, разбирам. Утре съм много зает през целия ден.
— Доктор Жижка. Трябва ми само половин час. Както казах, вие сте важен инвеститор за мен. И знам, че бяхте важен и за Ленка. — Крис се намръщи, докато го казваше, но знаеше, че трябва да използва името на Ленка колкото може по-често, ако иска да запази „Карпейтиън“ непокътнат.
Жижка въздъхна.
— Добре. В четири часа. Но наистина само за половин час. Имам среща в четири и половина.
— Това е достатъчно, доктор Жижка. Ще се видим.
Крис тъкмо затваряше телефона, когато Ерик дойде.

— Какво става? — попита той, като забеляза изражението на Крис.

— Не питай. Така ми се пада, щом се обаждам в офиса.

Ерик се усмихна съчувствено.

— Това винаги е грешка. Дай сега да се измъкнем оттук преди да ме хване някой друг.

Излязоха от сградата и точно когато Крис се питаше дали Ерик ще поиска да вземат такси до гарата, вместо метрото, се появи една черна лимузина. Шофьорът изскочи и отвори вратата първо на Крис, а после и на Ерик.

— Това е Тери — представи го Ерик. — Той ще те вземе, за да те откара при Джордж Калхун утре сутринта. Ще останеш да пренощуваш, нали?

— Ако нямаш нещо против.

— Страхотно. Не си струва да пътуваш през нощта.

— И така, къде живееш? — попита Крис, докато лимузината потегляше.

— На Лонг Айланд. В Мил Нек. Намира се точно до Ойстър Бей.

Трябваше им повече от час, за да се промъкнат през трафика. Ерик прекара повечето време на телефона. И това не бе демонстрация. Изглежда, осъществяваше две сделки едновременно. Крис се преструваше, че не слуша, но го правеше, разбира се. Ерик бе отчайващо неясен и непрекъснато повтаряше на хората, че „не мога да говоря сега“, макар и да спомена многократно думите Рим, Милано и Далас. Разговаряше с някой си Серджо за някакъв Джим. Някаква голяма италианска сделка, вероятно с американска компания със седалище в Тексас.

След един особено неясен разговор Ерик се обърна към Крис и каза:

— Направи ми една услуга. Не се опитвай да отгатнеш какво става.

— Разбира се, че не — отговори Крис.

Ерик въздъхна.

— Човек си въобразява, че поне една вечер ще може да си тръгне в пет часа, нали? — След това телефонът му отново изсвири мелодията си.

Накрая излязоха на тесен селски път, извиващ през горите, покрай имения, заобиколени с високи стени. От време на време се виждаше морето, проблясващо на лунната светлина. След няколко километра направиха завой, Тери натисна дистанционното, за да отвори една желязна врата, и колата спря пред бяла къща, окъпана в меката светлина на лампите, разположени стратегически около нея.

— Е, стигнахме — обяви Ерик.

— Това ли е къщата, която ми показва от яхтата? Която каза, че винаги си искал да купиш? Проектът не беше ли на някакъв прочут архитект?

— Майер. Точно така. Бях забравил, че ти я показах. Имаш добра памет.

— Поне онази нощ помня.

— Знам. Хайде, заповядай.

Слязоха от колата и Тери замина. Крис почти очакваше да се появи някой лакей, но Ерик си отключи сам и щом влязоха в огромен вестибюл с широко стълбище, водещо нагоре, викна:

— Привет!

Появи се стройна жена в джинси и по чорапи, с вързана отзад светла коса, и целуна нежно Ерик.

— Крис, това е Каси.

— Здравей — поздрави го тя с приятелска усмивка и подаде ръка. Чу се вик „Татко!“ и във вестибюла се втурна момче със светла къдрава коса, копие на майка си, и прегърна крака на баща си.

— А това е Уилсън.

— Здравсти — поздрави момчето отдолу, между краката на Ерик.

— Здравей — отвърна Крис.

Ерик вдигна момчето на ръце.

— Ще имаш ли нещо против, ако се кача горе и му прочета приказката?

— Не, давай — каза Крис и последва Каси в огромната кухня. Отмина една латиноамериканка, която тъкмо обличаше палтото си.

— Лека нощ, госпожо Каси.

— Лека нощ, Хуанита. Благодаря ти.

Каси наля на Крис бяло вино и отиде до печката, поставена върху нещо като мраморен остров по средата на огромната стая.

— Уилсън е щастлив, че баща му се е прибрал навреме, за да го сложи да спи — каза тя. — Той няма да се забави.

— Работите ли в момента? — попита Крис.

— По няколко часа дневно. Откакто се роди Уилсън и купихме тази къща, изглежда направо срамно да прекарвам цялото си време в града. Имам компания за връзки с обществеността. За щастие, партньорите ми са изключително добри, но все пак има много вечерни събития, на които трябва да присъствам, и това е известно бreme.

— Къщата е много хубава.

— И ние я харесваме. Семейството на Ерик е от околността.

— Знам. Ами вие?

— Аз съм от Филаделфия. Близко до Вашингтон, където, изглежда, се озовава накрая цялото ми семейство.

— Включително Ерик?

Каси се усмихна.

— Вероятно. Той сам може да ви разкаже за това. Кажете ми сега откъде се познавате? Той ми спомена, но ми е трудно да запомня всичките му приятели.

— Бяхме заедно на програмата за обучение в „Блумфийлд Уайс“ преди десет години.

— Все още ли работите там?

Крис се усмихна.

— Не, слава богу.

Каси се разсмя.

— Всички казват това. Просто не знам как Ерик оцелява.

— Той, изглежда, се справя доста добре.

— Не го вярвам — каза Каси. — Убедена съм, че той работи в стаята за разпределяне на писмата. Виждали ли сте офиса му?

— Не.

— Именно. Никой не го е виждал. А той се обажда по клетъчния си телефон на всеки няколко минути за хороскопа си. Прави го, за да мисля, че води важни разговори.

— И после от линията с хороскопа му звънят обратно?

— Е, не знам. Ерик ги разбира тези неща. Той, изглежда, знае всичко за телефоните.

Крис се разсмя. Меган беше права — Каси бе приятна. А също и привлекателна.

— Той казва, че прекарва много време извън страната — отбеляза Крис.

— Не ми се говори за това. — Каси завъртя очи. — Но мисля, че искрено полага усилия да се връща тук винаги, когато може. Налейте си още вино, ако искате.

След двайсетина минути Ерик се присъедини към тях и заедно пренесоха вечерята до трапезарията. Масата, столовете и приборите бяха модерна супердизайнерска изработка, сякаш изобщо не бяха предназначени за употреба на истинска вечеря. Една картина на стената привлече вниманието на Крис — беше картината на рафинерията в пустинята на Саудитска Арабия, която помнеше толкова добре.

— Познах я! — възкликна той.

— Да — потвърди Ерик. — Мисля, че това е най-добрата работа на Алекс. Майка му ми я даде.

— Радвам се, че си я задържал.

Седнаха на масата. Едната стена беше изцяло от стъкло и позволяваше страхотен изглед към залива и мигащите светлини в далечината.

— Това Ойстър Бей ли е? — попита Крис.

— Да — отговори Ерик.

— Родителите ти още ли живеят тук?

— Вече не. Преди пет години баща ми избяга в Калифорния с някаква ужасна жена, по-млада от него с двайсет години. Майка ми така се засрами, че и тя се изсели.

— Съжалявам — каза Крис.

Ерик въздъхна.

— В днешно време тези неща се случват. Но наистина беше голям шок. Татко не изглеждаше такъв тип мъж.

Крис реши да смени темата.

— Това изглежда много вкусно — отбеляза той и си взе от екзотичната салата, приготвена от Каси. И наистина беше. Такова бе и основното ястие — пържоли от риба тон в сос от ананас, а за десерт имаше крем карамел. Вечерта мина много приятно. Накрая Каси обяви, че отива да си ляга.

— Ще пиеш ли един коняк, Крис? — попита Ерик.

— Нека ти помогна първо за чиниите — отговори Крис.

— О, не се тревожи за това — каза Ерик. — Хуанита ще се оправи с тях сутринта.

Крис си помисли колко приятно щеше да е никога да не се занимава с миене на чинии след вечерни събирания, след това последва Ерик в голяма всекидневна с много малко мебели и десетки квадратни метри свободно пространство. В голяма отворена камина проблясваха въглени. Всичко изглеждаше прекрасно, но Крис подозираше, че Уилсън прекарва много малко време тук. Ерик наля две брендите от една шлифована гарафа.

— Благодаря ти за добрата дума пред Руди Мос.

— Няма защо. Как мина?

— Загуба на време — отвърна Крис. — Трябваше да опитам и мислех, че ще мога да го убедя, но той беше неумолим. Предполагам, че просто искаше да демонстрира силата си пред мен. Сигурно изпитва някакво удоволствие от това. Гаден дребосък.

Ерик се усмихна.

— Жалко, че някой толкова умен може да бъде такъв идиот.

— Сега фондът изпадна в истинска беда. Ще трябва да продам някои облигации, за да набавя пари, с които да платя на Руди, а моментът на пазара е неподходящ. „Блумфийлд Уайс“ не иска да ми даде добра цена за онази глупава позиция на „Юрика телеком“, на която ни насади Иън Даруент. А сега и още един инвеститор иска да излезе от фонда. Не знам какво да правя.

— Ти ще прецениш — каза Ерик.

— Ще ми се да имах твоята увереност. Не искам да разочаровам Ленка.

— Не го приемай толкова лично. Тя щеше да разбере.

Не, нямаше, помисли Крис. Щеше да се бори със зъби и нокти за спасяването на „Карпейтиън“. Така трябваше да постъпи и той.

— Откри ли вече Маркърс Луброн? — попита Ерик.

— Не още. Това е утрешната ми задача. След като се видя с Джордж Калхун.

— О, да. За какъв дявол искаш да се срещнеш с него? Той наистина е лош спомен, който бих предпочел да оставя в миналото.

Крис разказа на Ерик всичко за разговора си с Аби Холис. Ерик слушаше внимателно. Когато свърши, Крис го попита за наркомания проблем на Алекс.

— Знаех, че понякога взема наркотици — отговори Ерик. — Но това не беше нещо сериозно и не представляваше проблем за него. Не разговаряхме много по въпроса.

— Докато не го хванаха?

— Дори и тогава. Разбира се, той наистина се тревожеше за това и когато го попитах, ми каза какво не е наред. Но не искаше да го обсъждаме.

— Аби твърди, че Калхун го заплашвал.

— Сигурно. Нещо ставаше. Но както казах, той не поиска помощ от мен. Уважавах решението му. Бяхме добри приятели и го познавах добре. Проблемът с Алекс бе в това, че понякога просто искаше да го оставят на мира. И това бе един от тези случаи.

— Значи ти не знаеше какво точно става?

Ерик поклати глава.

— И след това не ни каза нищо?

— Нямаше начин — отвърна Ерик. — Просто не беше подходящо. Особено след случилото се с него. Каквито и да бяха проблемите му, те умряха с него.

— Аз се опитвам да разбера как това може да е свързано със смъртта на Ленка — заяви Крис.

Ерик изглеждаше озадачен.

— Не виждам как. Защо трябва да има връзка?

— Знам, че Ленка е искала да каже нещо на Маркъс. Сега съм почти сигурен, че това е било нещо повече от факта, че Дънкан блъсна Алекс в морето. Мислех, че може да има нещо общо с уличаването на Алекс за наркотиците.

Ерик се намръщи.

— Не мога да видя някаква връзка.

Крис въздъхна.

— Може би Маркъс ще може да ми каже. Ако успея да го намеря.

— Може би — каза Ерик. — Обади ми се какво си направил.

Крис се облегна на стола си до пращящия огън и отпи от брандита. Погледна Ерик. Макар да имаше блестящо бъдеще и всъщност да живееше вече в него, в много отношения той бе най-прямо от всички приятели на Крис от програмата. Дънкан бе емоционална развалина, Иън бе станал циничен и егоистичен с напредването си, но Ерик все още си оставаше приятел. Той нямаше какво да доказва на

Крис и нямаше смисъл Крис да се опитва да се конкурира с него. Радваше се, че именно Ерик, а не Иън, се справя толкова добре в живота.

— Какво има? — попита Ерик.

— О, нищо — отговори Крис. — Още ли възнамеряваш да влезеш в политиката?

Ерик се усмихна.

— Така мисля.

— Изглежда, засега всичко върви по план.

— Отчасти. В „Блумфийлд Уайс“ правя добри пари, но направих и някои успешни инвестиции. Можеш да си създадеш превъзходни контакти в този бизнес; удивително е колко благодарен може да бъде някой шеф на компания, ако му помогнеш да направи най-голямата придобивка в кариерата си. Проблемът е, че нямам достатъчно време за всички глупости. Ще трябва да преценя как да си осигуря повече време. Но да, все още се интересувам от политиката.

— И ще следваш семейната традиция?

Ерик го погледна остро.

— Имаш предвид семейството на Каси? Уилсън е добър човек. Уважавам го. Мога да науча много от него.

На Крис му потрябва един момент, за да осъзнае, че той говори за тъста си. Всъщност Ерик дори бе кръстил сина си на бащата на Каси! Но може би Крис беше прекалено циничен — доста американски семейства правеха така. Крис усети, че Ерик е чувствителен към цялата тази тема.

— Пожелавам ти успех — каза той. — Заслужавах да стигнеш далеч.

— Ще видим — каза Ерик. Но не се усмихна. Тонът му беше изненадващо сериозен. Очевидно това бе нещо повече от празна приумица. Внезапно лъсна острието на амбицията му, която той държеше добре скрита, но за която бе споменала Меган. И какво лошо имаше в това? Всички бяха амбициозни, включително Крис. В края на краищата нали именно затова бяха наети от „Блумфийлд Уайс“.

11.

Тери отвори вратата на лимузината и Крис се качи. Беше девет часът — Тери вече отдавна бе откарал Ерик в Манхатън, а Каси бе тръгнала в осем, като бе оставила Хуанита да се грижи за къщата и за Уилсън.

— Надявам се, че знаеш къде отиваме — каза Крис на ниско подстриганата руса коса по врата на шофьора.

— В Уестчестър — отговори Тери. — При господин Джордж Калхун. Не се тревожете. Знам пътя.

— Много любезно от твоя страна да ме вземеш — каза Крис.

— Каквото нареди шефът.

— Не знаех, че „Блумфийлд Уайс“ е преминал на лимузини за управляващите директори.

Тери се разсмя.

— А, не. Това е частна уговорка. Шофирам за господин Асл, когато нямам друга работа.

— Разбирам. И каква е тази работа?

— Личен бодигард. Така се срещнахме. Измъкнах господин Асл от сложна ситуация в Казахстан преди две години. И оттогава съм свършил доста неща за него.

Това изненада и заинтригува Крис.

— Не знаех, че Ерик има бодигард. Какво се е случило?

— Опит за отвлечане. Измъкнахме се.

— Боже! Инвестиционното банково дело май става по-опасно, отколкото по мое време.

— Всъщност не. Аз просто придружавам клиенти до някои особено размирни части на света. Или при срещи с опасни хора. Дори тогава деветдесет и пет процента от работата ми е просто да наблюдавам и да чакам. Но понякога се налага да използвам подготовката си в действие. Още не съм загубил клиент.

— Значи ще стигна до Уестчестър?

Тери се разсмя.

— Да, ще стигнете до Уестчестър, сър.

Навлязоха в платната на трафика по магистралата на Лонг Айланд.

— Извинете ме за въпроса, но не сте ли роднина на Станислав Шчипьорски? — попита Тери.

— Да. Аз съм негов син. Но ти си първият човек, когото срещам, който е чувал за него. Играеш ли шах?

— Разбира се. Обичам да чета шахматни книги и да преглеждам стари срещи. Имам една книга за царската индийска защита, в която са представени много от неговите игри. Дори има един вариант, който е наречен на него.

— Точно така. Това беше любимият му дебют с черните.

— Вие играете ли?

— Вече не — отговори Крис. — Играех много като момче, но разбрах, че никога няма да стана толкова добър, колкото баща ми.

Разговаряха за шах, докато не стигнаха Уестчестър. Джордж Калхун живееше в класическа американска извънградска къща — дървена, боядисана в бяло, с дълга ивица трева отпред, спускаща се до пощенската кутия и тротоара. Тери чакаше в колата, докато Крис натискаше звънеца.

Отвори Калхун. Беше по-побелял, по-плешив и по-напълнял, с няколко допълнителни бръчки. Изражението на продълговатото му лице с остри черти изглеждаше по-меко и по-горчиво. Не позна Крис.

— Крис Шчипьорски — представи се Крис. — От програмата за обучение в „Блумфийлд Уайс“.

— А, да, спомням си — каза Калхун. — Помня доста добре. Какво искаш?

— Искам да поговорим за Алекс Луброн.

— Алекс Луброн, а? Още един. Добре, влез. — Той въведе Крис във всекидневната. Телевизорът работеше. Даваха реклами за очистителни или нещо подобно. — Седни. Да не си дошъл да ми разкажеш какво се случи наистина?

— Не — отвърна Крис. — Дойдох да разбера какво се е случило в действителност.

— Ти си бил там — изсумтя Калхун. — Трябва да знаеш. Определено ще е интересно, ако можеш да осветлиш и останалите по въпроса.

— Знам какво се случи на яхтата — каза Крис. — Алекс падна и се удави. Интересува ме какво се е случило преди това.

— Преди това ли?

— Да. Алекс не беше ли загазил с наркотици?

Калхун го погледна подозрително.

— Всичко това е много конфиденциално.

Крис издържа погледа му.

— Сигурен съм, че е така — отговори той след моментен размисъл. — И съм сигурен, че след всичките ви години лоялна служба в „Блумфийлд Уайс“, последното нещо, което може да искате, е да обсъждате нещо конфиденциално, което се е случило преди десет години на човек, който отдавна е мъртъв.

Това се оказа подходящата реплика. Калхун се разсмя. Или поне Крис го прие като смях. Всъщност приличаше повече на лай.

— Все още не мога да го повярвам. Двайсет и шест години. Шест месеца преди петдесетия ми рожден ден и те ми връчват уволнението. Какъв шанс имам на моите години да си намеря друга работа?

Крис се усмихна, надявайки се това да бъде прието като съчувствие. Наслаждаваше се на иронията на съдбата. Калхун обичаше да уволнява хора. Бе го превърнал в лична бизнес философия. Ако нечие его се нуждаеше от смаляване, това бе неговото.

— Добре, ще ти кажа. Тестувахме всички американски курсисти след последния изпит. Алекс Луброн беше единственият, който се оказа положителен. Искях го във фирмата на другия ден, но шефът на търговията с ипотeki Том Ризман не искаше да го освободим без битка. Затова реших да го накарам да посочи човека, който го е снабдявал. Дадох му време да помисли над това през уикенда. И мисля, че щеше да ни каже. Майка му бе много болна и той имаше да плаща заеми и големи медицински сметки. Освен това, изглежда, се тревожеше какъв ефект можеше да има върху нея неговото публично уволнение и разобличаване. Помоли ни да го запазим в тайна. — Калхун се усмихна. — Голяма грешка. Казах му, че ще го направя толкова публично, колкото мога. Съобщение за пресата, в работата. Той ми беше вързан в кърпа. Сигурен съм, че щеше да говори.

— Но това нямаше ли да е лоша реклама за „Блумфийлд Уайс“?

— Не. В това бе цялата работа. Наехме няколко консултанти по връзки с обществеността, след като онези дилъри бяха осъдени за

разпространяване на наркотици. Консултантите казаха, че за „Блумфийлд Уайс“ е жизненоважно публично да демонстрира прочистването си от такива хора.

— И кой се оказа човекът, снабдявал Алекс?

Калхун въздъхна.

— Така и не разбрахме. Той умря преди да успее да ни каже.

— Знаете ли дали е бил някой от фирмата?

— Това не беше сигурно. Можеше да е всеки от портиера до Сидни Стол. Но все си мисля, че ако е бил портиерът, Алекс щеше бързо да ни разкаже всичко.

Крис кимна и попита:

— Продължихте ли разследването след смъртта му?

— Разбира се, че не — отговори Калхун. — След като умря, ние искахме всичко да затихне колкото може по-бързо. Особено когато полицията започна да става подозрителна.

— Помня, че ни задаваха много въпроси.

Калхун се усмихна.

— Истината е, че не ви вярвах. В това беше проблемът. Наложих се да упражним натиск.

— Как го направихте?

— Не знам — отвърна Калхун. — Направиха го на много високо ниво. Единия ден задаваха куп въпроси, а на следващия млъкнаха.

„И слава богу“ — помисли Крис.

— А дали можете да ми разкажете нещо за програмата с психометрични тестове?

Калхун изглеждаше изненадан от смяната на темата, но отговори на въпроса.

— Тя беше много успешна. Психометричните тестове се използват често за преценка на качествата за екипна работа, за лидерските качества и други подобни неща. Аз осъзнах, че всъщност „Блумфийлд Уайс“ не се нуждае точно от това. Наистина, твърдахме, че е така, точно както всяка друга корпорация в Щатите, но само се заблуждавахме. Трябваша ни победители. Хора, които бяха решени да се изкачат на върха, независимо от цената. Не че използвахме само психометричните тестове при наемането на хора, но те бяха полезен индикатор.

— Тестовите не показаха ли някои хора като гранични психари?

— Не. Искам да кажа, не наистина. Всеки има психически проблеми. Има мнение, че истински успяващите ги имат в повече. Повечето обсебени от амбиция хора са подтиквани от нещо, ако разбираш какво искам да кажа. И това нещо може да се окаже грозно. Но ние не се интересувахме от личните им проблеми. Интересуваше ни само тяхната работа.

— А какво ще кажете за Стив Мацли?

— Подходящ пример. Преди да се премести, той вършеше превъзходна работа за нас.

— Но след това изнасили някого?

Очите на Калхун светнаха.

— Аз не съм виновен за това! Отговорността си е негова.

— Но психологическата оценка не посочи ли висок риск?

— Кой ти каза това? — сопна му се Калхун.

Крис сви рамене.

— Само слух.

Калхун въздъхна.

— Ако четеш доклада пост фактум, е възможно да откриеш индикации за случилото се. Но пост фактум можеш да направиш така с всичко.

— Така е — каза Крис и кимна. Не искаше да отблъсква Калхун. Трябваше да научи още неща от него. — Имаше ли други, за които се изказваше подобна загриженост?

— Не помня — отговори Калхун.

— Хората на яхтата през нощта, когато Алекс умря? Самият Алекс може би?

— Казах ти, че не помня.

— След смъртта на Алекс сте проверили досиетата, нали?

— Нямам представа.

— Какво искате да кажете с това, че нямате представа? Тук не става дума за някоя рутинна процедура с персонала. Това беше голям въпрос. Трябва да помните дали сте проверили досиетата, или не.

— Не си спомням — изръмжа Калхун. — А и да помнех, нямаше да ти кажа. Тези досиета са лични и много конфиденциални.

Крис беше сигурен, че в докладите е имало нещо, което е било от голям интерес за Джордж Калхун. Също така бе сигурен, че Калхун няма да му каже. Нямаше смисъл да настоява.

— Окей, разбирам — каза той. — Ами психолозите, които правиха теста? Нямахте ли между тях един недоволен от процедурите?

— Марша Хорват — изсумтя Калхун. — Помня я. Тя беше тази, която убеди фирмата да изостави програмата.

— Тя ли тества Стив Мацли?

— Да.

— Имаше ли някой друг, за когото да се е тревожила?

— Не помня.

Крис разбра, че е стигнал до тавана на възможната информация.

— Благодаря ви много, господин Калхун.

— Значи няма да ми кажеш какво се случи наистина? — цинично попита Калхун.

— Вече ви казах. — По неизвестна причина Крис не изпитваше затруднение да го излъже.

— Хайде де. Всички тези въпроси дали някои от приятелчетата ти на яхтата не били куку. Нещо трябва да се е случило.

— Алекс Луброн падна във водата и се удави — каза Крис.

— Окей — съгласи се Калхун — Така да бъде.

Крис стана да си върви, после спря и се обърна:

— Когато влязох, казахте: „още един“. Някой друг ли е питал за Алекс?

— Да. Брат му. Или поне се представи за негов брат.

— Маркърс Луброн. Висок слаб човек?

— Същият. Мърляв. Сигурно не се беше къпал от седмица. Искал да разкрие истината за смъртта на брат си.

— Вие какво му казахте?

— Не много. Такъв човек, нали разбираш... — Той сбърчи нос, за да изрази нещо близко до презрение.

— Не ви ли остави адреса си или други координати?

— Не. Мисля, че и той не ме хареса особено. Но колата му имаше табели от щата Върмонт.

— Табели от Върмонт? Благодаря ви. — Това можеше да улесни откриването му. — Добре, довиждане. — Крис протегна ръка и Калхун я стисна. Щом излезе от къщата и тръгна по алеята, Крис избърса ръката си в панталоните. Надяваше се Джордж Калхун никога да не намери друга работа.

Тери го откара до един скучен бизнес хотел в центъра на града. След като се регистрира, Крис включи преносимия си компютър, влезе в интернет и започна да търси Маркърс Луброн.

Не се оказа толкова лесно, колкото се надяваше. Маркърс Луброн не фигурираше никъде в телефонните указатели на Америка. Имаше двама М. Луброн — един в щата Вашингтон и един в Тексас. Крис им позвъни. Оказаха се Матю и Майк. Маркърс сигурно не бе записан в указателите.

Той потърси „Луброн“ в една от търсачките и откри, че това е име на един текстилен разтвор против гънки. И нещо по-обещаващо — споменаваха се мебели, изработени от някой си Маркърс Луброн в апартамента на богато семейство от Манхатън — семейство Фармилоу. Техният номер бе по-лесен за откриване. Госпожа Фармилоу беше очарована, че Крис е прочел за апартамента ѝ, но не била контактувала пряко с Маркърс Луброн, макар да знаеше, че е дошъл от Върмонт. Тя даде на Крис номера на вътрешния дизайнер, която отначало не искаше да му помогне, но когато Крис я убеди, че е стар приятел от Англия, който много иска да се свърже с Маркърс след десетгодишна раздяла, склони и му даде адреса. Крис потърси мястото на картата. Маркърс живееше в малък град сред планините на щата Върмонт.

Реши да не му се обажда по телефона. Шансовете Маркърс да говори с него по телефона или да се съгласи да се срещнат бяха малки и нямаше смисъл да му показва, че го търси. Много по-добре беше да го изненада. Затова се обади в една пътническа агенция и си запази място в самолета за Бърлингтън на другия ден.

Много по-лесно беше да открие доктор Марша Хорват. Тя имаше офис в Уест Сайд и каза, че можела да отдели на Крис петнайсет минути в девет без петнайсет на другата сутрин. Доволен, че най-после като че ли е постигнал някакъв напредък, той взе такси до гара Пенсилвания и влака за Принстън.

„Мелвил капитал“ заемаше първия етаж на акуратно боядисана дървена постройка, която приличаше повече на жилищна сграда, отколкото на блок с офиси. Приземният етаж се заемаше от някакъв борсов посредник. Крис пристигна две минути преди четири и бе

въведен в офиса на доктор Жижка от една прекалено пълна жена на средна възраст. Помещението беше голямо, с много въздух, два удобни дивана, приятни литографии на колежански сгради по стените, рафтове, пълни с книги и списания, и само един компютър. Изглеждаше много приятно за прекарване на деня далеч от суматохата на пазарите. Късното следобедно слънце светеше през прозореца и хвърляше меки отблясъци върху полираното дърво на бюрото и плешивата глава на мъжа зад него — той четеше някакво списание през очила с форма на полумесец.

Изминаха няколко секунди преди мъжът да остави четивото си настрана и да вдигне поглед. Усмихна се, стана, бързо заобиколи бюрото и протегна ръка.

— Мартин Жижка.

— Крис Шчипьорски.

— Заповядайте, седнете — покани го Жижка и посочи единия диван. Бе дребен мъж към петдесетте, със светлосини очи, които блестяха върху кръглото му лице. — Съжалявам много, че разполагаме само с трийсет минути, но тук е истинска лудница — извини се той и махна неопределено към спокойния си офис.

— Разбирам — отвърна Крис. — Пазарите никога не се успокояват.

— Никога — повтори Жижка и поклати глава.

— Вие управлявате парите на известен брой колежи, нали?

— Точно така — потвърди Жижка. — Бях професор по икономика в колежа „Мелвил“ в Охайо. Те бяха много разочаровани от отношението на фирмите, които ги съветваха за управлението на техния фонд за стипендии. Конфликти на интереси, слаби постижения, липса на персонално внимание. Затова предложих да управлявам парите им. Имах две добри години, разполагам с много контакти в академичния свят и сега съм съветник по средствата на още пет подобни институции.

— И вършите това оттук? — попита Крис, като огледа офиса.

Жижка се усмихна.

— О, самият аз вече не търгувам. Правех го в началото, но сега смятам, че не е необходимо. Раздавам парите на други да го правят, на такива като вас. Аз вземам големите стратегически решения. Смятам, че ако те са правилни, печалбите сами се грижат за себе си. Но това,

което, изглежда, никога не успявам да получа в достатъчно количество, е спокойствие и тишина, за да чета и да размишлявам.

Крис помисли, че в това има резон. Осъзна, че има опасност да подцени доктор Жижка.

— И вероятно затова инвестирахте в „Карпейтиън“. Изглеждаше правилно стратегическо решение, нали?

— Отчасти...

— Отчасти?

— Отчасти. Най-вече заради Ленка.

— Познавахте я отдавна?

— Да. Когато започнах в този бизнес, навлязох в пазара на високодоходните облигации. Това беше когато още купувах лично някои ценни книжа. Работех с всички големи брокери, включително с „Блумфийлд Уайс“. Докато останалите бяха доволни да ми продадат всякаква емисия, стига да е една от техните, Ленка ми продаваше само облигации, които вършеха работа. Въпреки че бях само дребен клиент, тя се грижеше за мен. И накрая й възложих целия си бизнес. Печалбите бяха добри и тя никога не злоупотреби с доверието ми. Разбрахме се добре — родителите ми бяха от едно малко градче до Прага. Затова, когато ми каза, че създава „Карпейтиън“, си помислих: „защо да не я подкрепя?“. Тя го заслужаваше. И досега фондът работеше чудесно. Проблемът е, че някои от надзорниците непрекъснато задават въпроси за него. Той някак си изпъква в нашия списък с инвестиции.

Жижка направи пауза и свали очилата си.

— Бях шокиран от новината за убийството й. Ужасно! — Той поклати глава и разтърка очите си. После вдигна поглед към Крис. — Но сега, когато я няма, моментът ми се струва подходящ да изляза от фонда, като се имат предвид всички останали фактори. Сигурен съм, че разбирате.

Крис наистина го разбираше. Но не можеше да си позволи да се съгласи.

— Все още ли мислите, че стратегическият аргумент е най-важен? И че когато централноевропейските икономики бъдат интегрирани в Европа, ще има възможности за печелене на пари?

— Да, мисля, но... — Жижка сви рамене.

Крис се впусна в сладкодумните си обяснения за възможностите в Централна Европа, изложи възгледите си за икономическите възможности там, положителната история на фонда от създаването му и как сегашната паника на пазара осигурява шанс за правене на повече пари. Жижка слушаше учтиво, но Крис забеляза, че не постига нищо. Жижка беше инвестирал, за да подкрепи Ленка. Сега Ленка си бе отишла и той нямаше причина да остане ангажиран с фонда. Решението му бе взето.

Минутите отминаваха. Неговият половин час почти изтичаше. Крис се изправи, за да си върви.

— Благодаря ви, че ме изслушахте, доктор Жижка.

— Това е най-малкото, което можех да направя — отговори той. — В края на краищата вие бяхте партньор на Ленка.

— Бях. — Крис се ръкува с Жижка. Почтен човек. Честен човек. Напълно различен от Руди Мос. — Знаете ли, все още се чувствам неин партньор. Сякаш тя все още е тук и наблюдава над рамото ми. „Карпейтиън“ все още е нейна фирма. Тя ми вярваше и аз няма да я разочаровам.

Очите на Жижка бързо фиксираха Крис.

— Сигурен съм в това.

— Ще размислите ли? — попита Крис. — Ако не заради мен, то заради нея?

Жижка се колебаеше. Изглеждаше така, сякаш щеше да каже нещо, но после отиде до вратата и я отвори.

— Довиждане — каза той. — И успех.

Крис се върна в хотела. Беше потиснат. Жижка наистина не бе казал, че все още държи да изтегли парите си. Но не бе споменал и че ще си промени решението. Крис се обади на Оли у тях. В Англия беше почти полунощ, но Оли не се разсърди. Пазарът се беше сринал още повече; цените бяха паднали. Нямаше никакво вълшебно предложение за облигациите на „Юрика телеком“. Но Оли беше ентусиазиран. Смяташе, че последните новини за словашката икономика са окуражаващи и че инвеститорите все още не са реагирали на тях. Първата реакция на Крис бе да му нареди да изчака завръщането му. Но Оли наистина бе убедителен и сега, без Ленка, Крис трябваше да

започне в най-скоро време да му се доверява. Защо не сега? И каза на Оли да купи словашки облигации на сутринта. Оли не попита за „Мелвил“, така че Крис не му каза нищо по въпроса.

Затвори телефона и огледа стерилната си хотелска стая. Нямаше да понесе да се измъчва цяла вечер в нея и затова свали костюма, преоблече се в други дрехи и излезе. Беше гладен. Запъти се към Ийст Сайд, към старите места. Намери едно заведение на Седемдесет и първа улица и Второ авеню, което той, Дънкан и Иън посещаваха често, и прекара един приятен час, като изпи две бири и погълна обемист бургер със сирене. Мислеше си за добрите времена на онова лято в Ню Йорк преди десет години.

Щеше му се да бе познавал по-добре Меган тогава. Сега, от дистанцията на годините, знаеше, че цялото прекарано време с Тамара е било пълна загуба. Разбира се, това никога не можеше да се случи — той никога нямаше да успее да я отнеме от Ерик. Но мисълта бе приятна. Скоро щеше да я види пак. Тази мисъл също бе приятна.

Тръгна бавно към хотела. През март в Ню Йорк беше студено, започна и да вали. Температурата сигурно бе малко над нулата и студените тежки капки шибаха лицето му. Беше добре, че тогава го изпратиха на втората годишна програма — ако беше преживял пет месеца в мрака, студа и дъжда, сигурно нямаше да прекара толкова добре. Сега бе трудно да си представи жестоката жегата и влага в Ню Йорк през онова лято. Дъждът се засили. Той гледаше надолу към тротоара и ускори крачка, пхнал ръце дълбоко в джобовете на палтото. Единственото му желание бе да се прибере в топлия хотел.

Внезапно силен удар в гърба го запрати към един вход и той се стовари върху някаква метална врата. Опита да се обърне и усети до бузата си студена стомана. Опита се да обърне глава, за да види нападателя си, но ножът се врязва в бузата му. Успя да зърне черен шал, мустаци, тъмни очила, вълнена шапка и дълга тъмна коса под нея. Мъжът беше по-нисък от него, но бе силен и решителен.

— Не мърдай — изсъска дрезгав глас. — И слушай.

Бузата на Крис пареше. Той почувства как кръвта се стича към челюстта му. Остана неподвижен.

— Ще ти го кажа само веднъж — прошепна гласът с добра имитация на Марлон Брандо. — Няма да задаваш повече никакви

въпроси. Ще се качиш на следващия самолет за вкъщи. Ще забравиш всичко за Ленка. Разбра ли?

— Да — успя да каже Крис.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Окей. Аз ще те наблюдавам. — След това ножът се отдръпна, мъжът го удари в ребрата и Крис се преви на две. Успя да си поеме дъх, изправи се и видя бягаща фигура. Огледа се. Забеляза една жена, която бе наблюдавала с отворена уста цялата сцена от другата страна на улицата. Тя хукна и изчезна в противоположната посока. Други свидетели нямаше.

Крис пипна бузата си. Беше цялата в кръв. Той затича към хотела.

Портиерът бързо намери пакет за първа помощ и предложи да повика полицията, но Крис каза, че няма смисъл, тъй като не е ранен зле и нищо не му липсва. Взе пакета и се качи в стаята си. Дишаше тежко и трепереше.

Тръгна направо към банята, като притискаше носната си кърпа до бузата.

Погледна огледалото и замръзна. На него с кръв бе написано: „Аз убих Ленка“.

Запрепъва се към спалнята, отпусна се тежко на леглото и покри лице с ръце. Сега трепереше целият. Кой беше този човек? Къде се намираше? Да не би пък да беше в стаята?

Скочи и провери зад завесите, в гардероба и в банята зад завесата на душа. Разбира се, нямаше никого. Седна отново на леглото и опита да се стегне. След пет минути, когато спря да трепери, повика управителя на хотела.

Управителят пристигна, последван бързо от двама униформени полицаи. Бяха едри мъже и изглеждаха едновременно заплашителни и успокояващи. Водеха си бележки. Интересът им нарасна значително, когато чуха, че Ленка е жертва на убийство, а след това спадна при информацията, че престъплението се е случило в Чешката република, която Крис трябваше да произнесе по букви. Попитаха го дали мъжът, убил Ленка, е същият, който го е нападнал тази вечер.

Крис се замисли. Дрехите, макар и подобни, бяха различни. Мустаците можеше да са същите. Не си спомняше да е видял дълга

къдрава коса в Прага. Но тичането бе същото.

Полицайте не бяха убедени, че това може да послужи като сигурна идентификация, но все пак го записаха. След това радиостанцията им изпука — викаха ги на някакво място, където се стреляше, и те си тръгнаха.

Управителят се суетеше около Крис. Каза, че нямам представа как някой е могъл да мине покрай рецепцията и да влезе в стаята му. Крис подозираше, че това е лесно. Управителят му даде друга стая и Крис настоя персоналът на хотела да бъде особено внимателен и да не дава на никого номера на новата му стая. Управителят изсипа куп уверения и после го остави сам.

Крис се изкъпа и си легна. Не можа да заспи. Предупреждението беше съвсем ясно. Някой искаше той да спре да задава въпроси. Ако не го направеше, сигурно щяха да го убият. И човекът, изрекъл заплахата, изглеждаше напълно способен да я осъществи. Как трябваше да постъпи той?

Очевидният отговор беше да се откаже и да си върви у дома. Крис реши да прекрати резервацията си за Върмонт и да отлети за Лондон на следващия ден.

След като взе това решение, си помисли, че облекченият му мозък ще му позволи да заспи. Но това не стана. Един глас запротестира някъде дълбоко в него. Нарече го страхливец. Безгръбначно. Прошепна името на Ленка. Крис се опита да не го слуша, но гласът не го оставяше на мира — изтъкна, че ако някой толкова много иска да го спре, значи той сигурно се намира на ръба на важно откритие. Нещо за убийството на Ленка. Ако постоянстваше, щеше да открие кой я е убил.

Но защо трябваше да го прави? Той не беше герой. Не бе негова работа да разкрива престъпления. Ленка беше мъртва; не можеше да я върне.

Той знаеше как би постъпил дядо му. Би рискувал живота си, за да открие какво се е случило с Ленка, точно както го бе рискувал многократно преди петдесет години.

Но дядо му беше фанатик. Непоправим досадник.

„Ами баща ти?“ — попита гласът. Този тих човек с твърди принципи също нямаше да се откаже. Той бе имал куража да избяга от комунистите. И да се придържа към идеалите си сред по-

консервативните си сънародници в Халифакс. А майка му? Жената, която се бе борила с толкова много лишения, за да даде на него и на сестра му всяко предимство, което бе в състояние да осигури? Тя никога нямаше да се откаже и да отлети за вкъщи.

Той бе обърнал гръб на тези хора, когато бе постъпил в университета, и по-късно, когато бе навлязъл в инвестиционното банково дело. Бе искал да стане различен, по-добър, по-успял, по-богат, и да, по-добър англичанин. Но не се бе получило точно така. Беше стигнал близо: поне доказа на себе си, че е добър дилър, можеше да печели добри пари, можеше да не обръща внимание на ежедневните измами на хора като Иън Даруент или Хърби Екслър. Но после системата го отхвърли, несправедливо го изстреля върху купчината с боклук от изгорели, токсични дилъри, игнорирани и оставени да гният.

Разбра, че има избор. Можеше да остане в света на „Блумфийлд Уайс“ и Джордж Калхун, или можеше да постъпи като родителите си, дядо си и Ленка.

Ако искаше да живее в мир със себе си, колкото и кратък да беше този живот, изборът бе само един. Той го направи и бързо заспа.

12.

Събуди се уплашен. Знаеше, че е направил правилният избор, но се страхуваше от последиците. Гордееше се със способността си да преценява риска и съзнаваше, че има защо да се страхува.

Но разполагаше с малка отсрочка. Беше в безопасност, докато преследвачът му не научеше, че е решил да не се поддава на заплахите. Колкото по-дълго този непознат мислеше, че може да се е отказал, с толкова по-дълга отсрочка разполагаше.

Закуси в убежището на стаята и опакова багажа си. Хвана такси пред хотела и то запълзя през града към тунела „Линкълн“. После, докато колата се намираше пред един червен светофар, каза на шофьора да потегли на север. Погледна през рамо. Улиците бяха пълни с коли, пътуващи във всички посоки. Ако някой го следваше, можеше да го е изгубил. Но можеше и да не е така. Той насочи таксито наляво и надясно по няколко пресечки, преди то да поеме с висока скорост по Десето авеню към Горен Уест Сайд. Невъзможно бе да се разбере дали го следят. Шофьорът индиец го помисли за луд, но не каза нищо.

Офисът на доктор Марша Хорват се намираше в пететажна сграда в тиха пресечка. Крис изскочи от таксито, даде на шофьора голям бакшиш и бързо огледа празната улица, преди да се шмугне в сградата. Беше девет без десет и доктор Хорват го очакваше.

Тя бе на около петдесет години, с къса прошарена коса и авторитетен вид. Офисът ѝ бе истински — не стая за консултации. Нямаше кожена кушетка, нито растения в саксии. Картотеки, таблици по стените, компютър и скъпо, но работно бюро. Приличаше повече на работното място на някой управленски консултант, отколкото на психолог.

Тя не разполагаше с много време и му даде да го разбере.

— Как мога да ви помогна, господин, ъ-ъ...?

— Шчипьорски. Бих искал да поговоря с вас за „Блумфийлд Уайс“.

— Разбирам. „Блумфийлд Уайс“ бяха мои клиенти. Въпреки че отношенията ни се прекратиха преди много години, моето задължение

за конфиденциалност все още е в сила.

— Разбирам — каза Крис. — Тогава може би ще е добре аз да говоря, а вие след това да решите какво можете да ми кажете.

— Продължавайте.

— „Блумфийлд Уайс“ ме наеха като дипломиран курсист преди десет години. Бях подложен на психометрични тестове като част от процеса за набиране на персонал. Така и не научих резултатите и честно казано съм забравил всичко за тези тестове. Но разбирам, че фирмата ги е използвала, за да подбере, така да се каже, агресивни индивиди.

— Това е вярно.

— И вие сте били един от психолозите, които са правели тестовете?

— Това също е вярно.

— Какво мислите за техния подход?

Доктор Хорват най-после се усмихна и част от предпазливостта ѝ я напусна.

— Отначало бях заинтригувана. Струваше ми се, че винаги има известно лицемерие в начина, по който компаниите твърдят, че търсят у служителите си всички благородни добродетели. Една от силните страни на психометричното тестване е, че то не показва непременно хората като добри или лоши. Там не минаваш и не се проваляш. Различните хора имат различни силни и слаби страни, което означава, че са повече или по-малко подходящи за различни роли. „Блумфийлд Уайс“ съзнаваше, че много от успяващите хора в тяхната организация имат черти, на които ние психолозите гледаме с лошо око.

— Като например?

— Ако сте работили там, съм сигурна, че сте ги видели. Агресия. Желание да се победи на всяка цена. Способност да се лъже и мами. Способност да се манипулират други хора. Определено безразсъдство. Дори склонност към насилие.

— Насилие?

— Много дилъри са агресивни хора, не мислите ли?

— Някои от тях — каза Крис.

— Цивилизованото общество сублимира тенденцията към насилие по различни начини. Най-очевидният е занимание със спорт или наблюдаването му. Но търговията на финансовите пазари,

изглежда, е друг такъв начин. Не ми казвайте, че не сте забелязали грубия език, перченето, желанието да се доминира в брокерската зала?

— Забелязал съм го — призна Крис.

— Добре, ние търсехме такива неща.

— И какво не беше наред?

— Страхувам се, че не мога да кажа.

Доктор Хорват го гледаше безизразно.

— Разбрах, че като един от психолозите, отговорни за тестването, вие сте изразили загриженост за някои от курсистите. Опасявали сте се, че те могат да се окажат опасни. Предупрежденията ви са били игнорирани и кандидатите са били наети въпреки тях. Един от тези хора, Стив Мацли, впоследствие е бил осъден за изнасилване. Интересува ме дали там е имало и други, които са ви разтревожили.

— Може и да е имало — каза доктор Хорват. — Дори да е така, аз не бих могла да ги обсъждам с вас. И не съм сигурна какъв е вашият интерес в цялата тази работа. Не работите вече за „Блумфийлд Уайс“, нали?

— Не, напуснах преди три години. Но бях свидетел на смъртта на един от курсистите в моята програма. Алекс Луброн. Той падна от една яхта и се удави. Знаете ли за това?

— Да — отговори доктор Хорват. — Обстоятелствата не бяха ли подозрителни?

Крис трябваше да внимава. Доктор Хорват не бе задължена да запази разговора им в тайна и затова той трябваше да внимава да не каже нещо, което можеше да бъде използвано срещу него, срещу Дънкан или който и да било от тях по-късно.

— Навремето смятах, че обстоятелствата са ясни — отвърна той. — Но сега не съм толкова сигурен. Една от другите курсисти на лодката — Ленка Немечкова — беше убита в Прага преди две седмици. — При тези думи веждите на доктор Хорват подскочиха. — Вярвам, че може да има някаква връзка със случилото се на яхтата.

— Каква връзка?

Крис въздъхна.

— Не знам.

— И какво искате от мен?

— Ако ви дам имената на хората на яхтата, ще може ли да ми кажете дали сте били разтревожена за някой от тях?

— Краткият отговор, господин, ъ-ъ... е „не“. По причини, които вече обясних.

Независимо от това Крис продължи:

— Бяхме седем души. Аз, Ленка, Алекс, Дънкан Джемъл, Иън Даруент, Ерик Асл и една друга жена, която не беше в програмата. — Той изброи бавно имената, като наблюдаваше внимателно лицето на доктор Хорват. Нищо. Тя дори не мигна. — Напомня ли ви нещо някое от тези имена?

— Ние с колегите ми пазим личните данни на всички тези хора в най-строга тайна. Същото се отнася и за самия вас. Въпреки че не одобрявах подхода на „Блумфийлд Уайс“ в тази програма, трябва да уважавам тази конфиденциалност.

— Но, доктор Хорват! Вече убиха моя приятелка. Самият аз бях нападнат снощи от някакъв мъж с нож. — Крис посочи порязаната си буза. — Моля ви. Поне ми кажете, ако е нямало нищо в тестовите на всеки от нас.

Доктор Хорват погледна към тавана в продължение на един дълъг момент, после решително върна погледа си върху Крис. И не каза нищо.

— Не можете да ми кажете това, нали?

Пак нищо.

Крис се наведе напред. Изгаряше от желание да я убеди.

— Имало е нещо нередно с един от тези хора. Кой именно? Не е необходимо да търсите имената в картотека. Едно от тях ви говори нещо, нали? Помнете го и след десет години.

Доктор Хорват погледна часовника си.

— Оценявам сериозността на вашето разследване. Но не мога да ви помогна. Абсолютно не мога. А сега имам уговорена среща за девет часа.

Крис разбра, че няма да научи нищо повече. Но бе сигурен, че все пак е научил нещо.

— Благодаря ви, доктор Хорват. Ако промените решението си, това е визитната ми картичка. И... — Той спря. Това, което искаше да каже, беше драматично, но трябваше да се каже. — Ако по някое време през следващите две седмици научите, че нещо се е случило с мен, моля спомнете си този разговор и предайте информацията където трябва.

Очите на доктор Хорват се присвиха. Той знаеше, че прилича на параноик, но се надяваше тя да е разбрала, че не е луд.

— Ще го направя.

Крис излезе. Докато си обличаше палтото, видя как доктор Хорват търси нещо в едно чекмедже на картотеката.

* * *

Наетата кола с двойно предаване изкачваше хълма и гумите някак успяваха да зацепят по утъпкания сняг. Крис знаеше, че не го следят. За да се увери, просто трябваше да погледне назад и надолу към магистралата на няколко километра отзад и на стотина метра под пътя си. Бе взел такси до летище „Нюарк“, беше се повъртял в залата за заминаващи международни линии и се бе качил на висящия еднорелсов вагон към терминала за Бърлингтън. Засега никой не знаеше къде се намира.

Във Върмонт имаше сняг. Долината сигурно щеше да е красива в някой слънчев ден, но сега небето бе оловно, тъмните облаци обгръщаха планината само на шейсет метра над него и Крис гонеше машината с двойно предаване доста над възможностите на обикновена кола. Засега нямаше поднасяния. Което си бе чист късмет, тъй като от лявата му страна зееше трийсетметрова пропаст.

Окуражаваха го ясните следи от друга кола по пътя пред него. Някой друг беше минал оттук след последния навалял сняг. Щом те се бяха справили, щеше да изпъпли и той.

На около осем километра от магистралата взе един завой и излезе на планинска поляна. На полегатия склон имаше боядисана в бяло къща, а до нея голяма червена постройка — обор или плевник, а от комина на къщата се издигаше дим. Кола с двойно предаване, подобна на неговата, стоеше отвън. С чувство на облекчение от благополучното си пристигане, Крис паркира до нея и слезе. След топлината в колата студът го обгърна и почти спря дъха му. Той погледна към небето. Май пак щеше да завали сняг.

Запъти се към входната врата и още преди да изкачи стъпалата тя се отвори. Една висока жена с дълга посивяла коса го изглежда подозрително.

— Добър ден — каза той. — Мога ли да вляза? Навън е ужасно студено.

— Какво искаш?

— Да видя Маркъс.

Жената се поколеба, но накрая го пусна да влезе. Въведе го в топла всекидневна и го покани да седне. Той се настани върху странно изглеждащ тумбест дървен стол, който се оказа изненадващо удобен. Жената седна на пода до печката. Стаята беше украсена с тъкани в индиански стил. Имаше и други мебели в стил, подобен на стола, на който седеше Крис, десетина делви, боядисани в примитивни кафяви и зелени цветове. Телевизор нямаше.

— Произведение на Маркъс ли? — попита Крис и потупа стола.

Жената кимна. Имаше гладко и спокойно лице. Въпреки че косата ѝ бе прошарена, не изглеждаше много по-възрастна от Крис.

— Той тук ли е?

— Излезе. Ще се върне всеки момент.

Крис чу щракване на метал и вдигна поглед. На прага стоеше висок мъж с дълго палто. Държеше пушка, насочена право към него.

Крис бавно се изправи и вдигна ръце. Знаеше, че ще е трудно да говори с Маркъс. А дулото на пушката не правеше задачата му полесна.

— Няма нужда от това — каза тихо той.

— Аз пък мисля, че има — изръмжа Маркъс.

Говореше като Алекс и приличаше на него, само че беше по-висок. Имаше същото слабо лице и тъмни вежди. Четината по бузите му напомни на Крис за Алекс в една неделна вечер. Разбира се, Маркъс изглеждаше по-възрастен с повече от десет години и му липсваше чувството за хумор на Алекс. Поне сега, докато държеше пушката.

— Маркъс, моля те — обади се жената.

— Мълчи, Анджи. Нямам доверие на този човек.

— Свали пушката — настоя тя.

— Не. Ще си я държа. Кажи сега как се казваш.

— Крис. Крис Шчипьорски.

— Така си и мислех. Не ти ли казах, че не искам да говоря с теб?

— Да, каза ми. Но аз искам да говоря с теб. И затова съм тук.

— Добре. Сега се обърни и излез оттам, откъдето си влязъл.

Крис пое дълбоко дъх.

— Моля те, Маркър. Изминах дълъг път, за да се срещна с теб. Дай ми десет минути.

Маркър се намръщи и веждите му се сключиха.

— Е, щом вече си тук... Говори.

Крис седна. Маркър седна срещу него. Анджи гледаше внимателно от мястото си на пода. Пушката лежеше върху коленете на Маркър и сочеше към Крис.

— Разкажи ми какво се случи на яхтата.

— Добре. — Крис не можеше да отмести поглед от пушката и му бе много трудно да подреди мислите си. Но щом бе стигнал дотук, нямаше смисъл да лъже. Разказа на Маркър доста подробно за вечерта на яхтата. Напрегнатият поглед на Маркър ловеше всяка дума.

— И това е всичко? — попита Маркър накрая.

— Да, това е всичко.

— Нищо ли не пропусна?

Крис поклати глава.

— Ако е станало така, защо не казахте на полицията?

— Не искахме Дънкан да попадне в беда.

— Защо не? Той е убил брат ми, нали?

— Беше случайна злополука. Той не събори нарочно Алекс в морето. Беше пиян.

— Значи ти си го прикрил. Мислех, че Алекс ти е бил приятел.

— В гласа на Маркър кипяха гняв и презрение.

— Така беше — потвърди Крис. — Затова трима от нас, включително Дънкан, рискуваха живота си в опит да го спасят. Имаха голям късмет, че не се удавиха всички. Накрая мислех, че няма да успеем да открием Иън.

— За съжаление сте го открили — измърмори Маркър.

Крис не обърна внимание на забележката.

— Бедата е — каза бавно Маркър, — че не се е случило това.

Крис сви рамене. Беше казал на Маркър истината. Не можеше да направи нищо повече.

— Вие, инвестиционните банкери, никога не преставате да лъжете, нали?

— Аз не лъжа, Маркър.

— Как мога да ти повярвам? Нали си излъгал полицията. — По лицето му премина презрителна усмивка. — Знам за полицейското

разследване. Преди няколко месеца преглеждах някои стари неща на майка ми и там имаше писмо до нея от леля ми, в което пишеше как полицията подозирала, че смъртта на Алекс е убийство. Обадох се на леля и тя каза, че веднага след смъртта имало подозрения, но после те не се потвърдили. От време на време ходя до Ню Йорк, за да продавам мебелите си, така че следващия път, когато бях там, открих един детектив, работил по случая. Той каза, че изпитвал подозрения. Върху челюстта на Алекс имало синина от удар. Той мислел, че всички вие лъжете. После шефът му внезапно наредил да забрави всичко по случая. И той го забравил. Но не и аз.

— Затова ли отиде да търсиш Ленка?

— Да. Отначало опитах с Ерик Асл, но той дори не пожела да ме приеме. Човекът, който е ръководел програмата за обучение, също не можа да ми помогне много. Твърде скоро разбрах, че повечето хора от онази яхта са в Лондон, така че отидох да ги намеря. Ти беше някъде извън страната, но говорих с чехкинята. Ленка.

— Която ти е разказала същото като мен — отбеляза Крис.

— Повече или по-малко.

— А после откри Дънкан и го навика?

— Да.

— Какъв е проблемът тогава?

— Не съм сигурен — отвърна Маркърс. — Но има проблем.

— Да не е нещо, което ти е казала Ленка?

Маркърс не отговори.

— Знам, че Ленка ти е изпратила писмо по интернет с думите, че има да ти казва нещо важно. Ти си отговорил, че ще ѝ се обадиш. Направи ли го?

Маркърс кимна.

— Тя какво каза?

— Каза, че планира пътуване до Америка след две седмици и искаше да дойде тук да ме види. Уговорихме се за дата.

— Тя каза ли за какво иска да говори с теб?

— Попитах я. Каза, че е във връзка със смъртта на Алекс. И че може да ми каже подробностите само на четири очи.

— Каза ли защо?

— И това я попитах. Отговори, че имала да ми казва нещо, което имам право да знам, но се тревожела за това какво мога да направя с

информацията. Каза, че щяло да е по-добре да го обсъдим при лична среща.

— Значи нямаш представа какво е било това „нещо“?

— Тя обясни само, че каквото ми е разказала за случилото се, всъщност не се е случило. Попитах я Дънкан ли е блъснал Алекс в морето, или не. Имам предвид, че човек не може да сгреши за толкова важно нещо. Ленка отговори, че го е направил, но че Алекс не е умрял така.

Крис го погледна изумено.

— Какво е искала да...

— Не знам. Попитах я, но тя не искаше да ми каже нищо повече.

Кажи ми ти.

— Какво? — попита Крис.

— Как умря брат ми?

— Нямам представа.

— Ти си бил там. Какво се случи? Всички заедно ли го хвърлихте в морето? Набихте го до безсъзнание и го изхвърлихте в морето? — Маркъс повиши глас. — Кажи ми, за бога!

— Не знам — отговори Крис. — Наистина не знам.

— Но как е възможно? — попита Маркъс. — Нали си бил там.

Крис сви рамене.

— Всички вие ще прикриете случилото се, нали? И после един от вас ще дойде тук и ще убие и мен. — Очите му светнаха. — Затова ли си дошъл тук? Стани!

Крис не помръдна.

— Казах: стани! — Дулото на пушката затрепери.

Този път Крис се подчини.

— Претърси го, Анджи.

— Какво? — Анджи го погледна така, сякаш е луд.

— Може да има пистолет.

— Нямам пистолет — каза Крис.

— Претърси го. Аз не мога. Трябва да го държа на мушка.

— Добре. — Анджи леко прекара ръце по краката на Крис, после претърси палтото му. — Няма нищо.

— Провери колата!

Анджи погледна Маркъс, после Крис.

— Ключовете?

— Отключена е — каза Крис.

Той седна отново. Дватамата с Маркърс чакаха Анджи. Кафявите очи на Маркърс светеха от гняв.

— Знаеш ли, ти приличаш на него — отбеляза Крис.

— Не е вярно.

— Мисля, че приличаш.

— Той е мъртъв.

— О, стига вече — каза Крис. — Знаеш какво имам предвид.

— Не знам как сте могли да постъпите така — заяви Маркърс. — Да излъжете. Всички твърдите, че е бил ваш приятел. Защо не постъпихте като приятели?

Крис усети как в гърдите му се надига гняв.

— Какво искаш да кажеш с това „защо не сме постъпили като приятели?“ Нямах представа как се чувствахме заради смъртта на Алекс. Всички бяхме станали добри приятели през онова лято. Всички харесвахме Алекс, и с основание. Той беше добър човек в място, където добрите хора не бяха много. Огриваше цялото място. Беше забавен.

Маркърс слушаше с неохота. Анджи се върна и поклати отрицателно глава.

— Това почти унищожи Дънкан — продължи Крис по-тихо. — Също и Ленка, макар тя да го преодоляваше по-добре. Дори сега онази вечер е непрекъснато пред очите ми. И особено сега. Сигурен съм, че е ужасно да загубиш брат си. Но не е много забавно да загубиш и приятел, особено когато се случва пред очите ти и не можеш да направиш нищо.

— Знаеш ли — каза Маркърс, — бях много разочарован, когато той стана инвестиционен banker. Беше добър художник. Виждаш ли онази картина там? — Той посочи над рамото на Крис към една картина с рафинерия през нощта — метални дъги, оранжеви отблясъци и ярки халогенни светлини. Тя не се виждаше от прага, така че Крис не я бе забелязал на влизане. Изглеждаше напълно не на място в тази стая, но очевидно бе окачена с гордост.

— Той я нарисова. Спечели с нея награда в колежа. Бе започнал да продава някои от работите си, а после се отказа от всичко това, за да отиде на Уолстрийт. Добра е, нали?

Крис кимна и се изненада от нахлулите в очите му сълзи пред тази осезаема следа от Алекс. Премигна и погледна Маркърс право в очите.

— Ти прости ли му някога?

— Какво искаш да кажеш?

— Съжалявам. Не трябваше да го казвам. — Но Крис можеше да съди по подозрителния поглед на Маркърс, че е отгатнал правилно.

— Прав си. Не му простих. Бях с две години по-голям. Тогава, в края на осемдесетте, всички искаха само да получат хубава работа и да печелят пари. Повръщаше ми се от това. Аз исках да пътувам. Да видя света. Да остана със себе си. Да се развия като съзидателно човешко същество. Алекс бе малкото ми братче и мислеше по същия начин.

Крис усети, че в Маркърс се е насъбрало силно желание да говори за брат си и сега, когато имаше възможността да го освободи, то преодоляваше недоверието му. Опитва се да го окуражи.

— Ами майка ви?

— Тя не разбираше тези неща. След смъртта на татко мислеше единствено как двамата с брат ми да получим добра работа. Нищо вълнуващо, просто нещо, което да ни гарантира заплата през целия ни останал живот. А когато напуснах колежа, стана по-лошо. Разбираш ли, дори не кандидатствах за някаква работа; просто обикалях Карибско море като матрос на яхтите. Мама не можеше да понася това. Затова се откъснах напълно. Заминах за Европа. За Австралия. Във Филипините.

— И загуби връзка с Алекс?

— Отначало не. Понякога се връщах и прекарвах известно време с тях двамата. Но това беше неприятен период, особено за майка ми. Помня, че се върнах у дома за една Коледа и тя каза, че има капсулиран рак на гърдата. Разбира се, това ме потресе, но после се оказа, че тя го е превъзмогнала. Или поне така смяташе. След това Алекс започна работа в „Блумфийлд Уайс“, аз си помислих „да вървят по дяволите“ и заминах за почти цяла година.

Той въздъхна.

— Ракът се върна. И по-късно открих причината, поради която Алекс прие тази работа.

— Каква беше тя?

Маркърс дишаше тежко. Крис забеляза, че Анджи го гледа загрижено.

— Мама нямаше сваятна здравна застраховка. След смъртта на Алекс открих, че е взел големи заеми. Намерих и медицинските сметки на мама. Бяха огромни.

— Алекс прекарваше много време с нея — каза Крис. — Даже получи няколко предупреждения заради това. Грижеше се за нея.

— Да. Благодарен съм му. Въпреки че понякога това много ме ядосва. Сърдя се и на двамата, че не ми казаха какво става. Разбира се, съзнавам, че всъщност се сърдя на себе си. Бях глупав и егоистичен. — Маркърс поклати глава. — Разбираш ли, научих чак два месеца след смъртта на мама. Непрекъснато й се обаждах, никой не отговаряше и тогава позвъних на леля ми и научих за случилото се с двамата. Пропуснах погребенията и всичко останало.

— Върнах се веднага въщи — продължи той вече малко по-спокойно. — Подредих всичките им вещи, разчистих ги и се преместих във Вермонт. — Той огледа малката хижа. — Тук ми харесва. Тихо е. Тук понякога мога да почувствам спокойствие. И най-после започвам да правя малко пари от мебелите. Но Алекс ми липсва. Мама също понякога, но най-вече Алекс. — Той въздъхна дълбоко. — И вярвай ми, ако откроя, че този някой, един от приятелите ти, го е убил умишлено, ще, ще...

Крис го гледаше безмълвно. Не искаше да узнае какво щеше да направи Маркърс. Но той все пак му каза.

— Ще го убия.

13.

Крис не беше подготвен за това, което го очакваше в офиса. Отиде там направо от летището след отвратителна безсънна нощ. Германският фондов пазар се бе разклатил предишната нощ и сега се намираше в пълно отстъпление. Имаше съмнения за силата на германското икономическо оживление, което означаваше силни съмнения за перспективите на Източна Европа, което пък означаваше, че повечето правителствени облигационни активи на „Карпейтиън“ са понижили стойността си. По ирония на съдбата цените на германските облигации, както и тези на други страни от еврозоната, всъщност се бяха покачили поради очакването за по-ниски лихвени нива. Това беше най-лошата възможна комбинация за позициите на Крис. И разбира се, „Блумфийлд Уайс“ бе използвал възможността да понижи облигациите на „Юрика Телеком“ с още пет пункта.

Оли беше отчаян. Купените от него словашки облигации бяха спаднали заедно с цените на останалите ценни книжа и той се обвиняваше за германските икономически проблеми. Крис се опита да го окуражи. Даваше си сметка, че е длъжен да го направи, но бе трудно. Знаеше, че след месец или два обстановката ще се промени, но не разполагаше с това време. Руди Мос щеше да поиска парите си след две седмици и тогава Крис или трябваше да продаде облигациите на „Юрика телеком“ с голяма загуба, или да посегне на силните си позиции от държавни облигации в най-неподходящия момент. И в двата случая работата на „Карпейтиън“ щеше да бъде сериозно възпрепятствана и може би прекратена завинаги.

Нямаше никакво съобщение от „Мелвил кепитал“. Крис почти се надяваше, че доктор Жижка ще промени решението си. Но той не го направи.

Прекара деня с Оли и в безполезна борба с пазарите. Наистина нямаше какво да предприемат. Все още не искаха да продават, ако можеха да си го позволят. Въпреки че имаше облигации, които си заслужаваха да купят, не разполагаха с оборотен капитал. Можеха

само да наблюдават лошата прогноза на един сринащ се пазар в студения, сив петъчен следобед.

Определено нямаше шанс да върнат Руди във фонда. Но Крис все още таеше надежди за доктор Жижка. В самия край на срещата им бе усетил, че е осъществил контакт с него. Нямаше какво да се спечели от чакане Жижка да промени решението си. Или щеше да го направи, или нямаше. Крис трябваше да разбере окончателното му решение. Той вдигна телефона.

— Жижка. — Гласът бе малко по-силен от шепот.

— Доктор Жижка? Обажда се Крис Шчипьорски, партньорът на Ленка. — За момент помисли, че Жижка затваря, но после чу тихото му дишане.

— Доктор Жижка?

— Да, да — отговори накрая той. — Как сте?

— Добре. Вижте, питах се дали решихте да промените мнението си за излизането от „Карпейтиън“.

— А.

— Променихте ли го?

— Трудно е — отговори Жижка. — Следващата седмица имам събрание с някои от надзорниците. Бих искал да мога да им кажа, че сме се отървали от тази инвестиция.

— Пазарите в момента са нестабилни. Убеден съм, че ще получите по-добра цена, ако изчакате два месеца. Ленка ви взе във фонда с обещанието за добри печалби и не бих искал да излезете без тях.

Отново мълчание. Крис чуваше как бие собственото му сърце. Искаше му се да скочи в този вакуум, да запълни тишината с убедителни приказки, но запази мълчание. Жижка размишляваше. И Крис знаеше за кого мисли. За Ленка.

— Добре — съгласи се накрая Жижка. — Защо не? Лично аз вярвам, че всички тези тревоги за Германия са преувеличени. Няма да ни навреди да изчакаме два месеца. Ще остана. Но ще преоценим ситуацията през май, нали?

— Превъзходно. Ще говорим тогава. Благодаря ви много, доктор Жижка.

Крис затвори телефона и извика от радост. Щяха да загубят парите на „Обединени ветерани“, но оставането на „Мелвил капитал“

във фонда беше психологическият тласък, от който двамата с Оли се нуждаеха.

След тази малка победа нямаше какво повече да правят в офиса в късния петъчен следобед и затова Крис нареди на Оли да си върви у дома. Самият той взе метрото до Кингс Крос и оттам влака за Кеймбридж. Оглеждаше се през рамо, за да види дали не го следят. За свое облекчение не забеляза никого.

Във влака отново се замисли за разговора си с Маркъс. Ако Ленка бе казала истината и не се бе опитвала просто да обърка Маркъс, неговите заключения бяха неизбежни. Тя беше казала, че Дънкан е блъснал Алекс в морето, но че Алекс не бил загинал по този начин. Алекс бе добре преди Дънкан да го удари. Значи трябваше да е загинал в резултат на нещо случило се след това.

Някой го беше удавил. И този някой трябваше да е един от тримата, хвърлили се в морето след него. Ерик, Иън или Дънкан. Един от приятелите на Крис. Някой, когото познаваше от десет години.

Но кой именно?

Дънкан бе прекалено разстроен тогава, за да направи нещо. Ерик беше едната възможност. Но Иън изглеждаше най-вероятният извършител. Първо, той бе стоял най-дълго във водата. Освен това бе най-пряко свързан със смъртта на Ленка. От писмото му по интернет до нея ставаше ясно, че е имал проблеми с Ленка точно преди да бъде убита. Или по-скоро тя бе имала проблеми с него. Иън бе знаел, че Ленка е била в контакт с Маркъс, знаел беше за намерението ѝ да му съобщи нещо и беше искал да я спре.

Може би се беше страхувал Ленка да не каже на Маркъс, че той е удавил Алекс преди десет години. И затова е отишъл в Прага да ѝ затвори устата. Или е платил на някой друг да го направи.

Крис потръпна от отвращение. Но от която и страна да погледнеше, това бе единственото логично заключение.

Влакът спря на гарата в Кеймбридж по тъмно. Крис взе такси до колежа на Меган. Настроението му се подобри, когато мина през древните врати, влезе в тихия двор и стигна до разперилия клони чинар пред нейната сграда. Погледна нагоре — прозорците на стаите ѝ светеха.

— Толкова се радвам да те видя! — възкликна Меган, щом отвори вратата. И преди той да успее да каже нещо, го дари с дълга

целувка. Той я прегърна и също помисли, че се радва да я види.

— Изглеждаш съсипан — отбеляза тя. — Спа ли в самолета?

— Не. В момента спането е почти невъзможно.

— Ела. — Меган го заведе до дивана и се сгуши под ръката му.

Крис харесваше стаята ѝ. Беше с бели стени и големи прозорци, които гледаха към двора. Под тавана минаваха боядисани в черно дървени греди. Тя се бе постарала да подреди малкото си вещи, донесени в Англия. На полицата имаше две снимки — една на родителите на Меган, седнали на верандата на жълта дървена къща, и друга — с малката Меган, легнала на тревата до баба си и прегърнала един дебел басет. Плакати в рамки на отдавна състояли се изложби украсяваха стените. Съседната стая бе малка спалня с единично легло. Тесничко, но Крис не се оплакваше.

— Разкажи ми какво стана — настоя Меган. — Намери ли Маркърс?

Крис ѝ разказа всичко за разговорите си с Аби Холис, Джордж Калхун и доктор Марша Хорват. Разказа ѝ подробно за пътуването си до Върмонт и срещата с Маркърс. Но спомена съвсем накратко посещението си в дома на Ерик и не каза нищо за двойната заплаха, която бе получил в Ню Йорк. Не искаше да я плаши. Вече бе решил да продължи да търси убиеца на Ленка и не искаше Меган да го разубеди.

Тя слушаше внимателно и го прекъсна само веднъж или два пъти за допълнителни разяснения. Когато Крис свърши, тя зададе очевидния въпрос.

— Какво е искала Ленка да каже на Маркърс?

И Крис ѝ каза какво мисли.

Няколко секунди Меган не каза нищо. Лицето ѝ беше бледо.

— Това е ужасно! Просто не мога да го повярвам. Наистина ли мислиш, че Иън е могъл да направи нещо такова?

— Бил е или той, или Ерик — отговори Крис. — Не вярвам да е Дънкан.

— Сигурна съм, че не е бил Ерик — заяви Меган. — Познавам го прекалено добре. Трябва да е бил Иън. Господи! — Тя се сви. — И ти мислиш, че е убил и Ленка?

Крис кимна.

— О, господи! — Тя поклати глава. — Но защо? Защо Иън ще поиска да удави Алекс? Те не бяха врагове.

— Вярно, не бяха — отвърна Крис. — Сещам се само за една причина. Казах ли ти, че хванах Иън да взема кокаин?

— Да.

— Видях да го прави само веднъж. Но ако е бил редовен потребител? Ако именно той е бил човекът, снабдявал Алекс? Само американските курсисти бяха тествани. Иън може щастливо да се е измъкнал. Ами ако Алекс е планирал да разкаже на Калхун всичко за Иън?

— Значи Иън е удавил Алекс, за да му затвори устата? — Меган потръпна. — Абсолютно сигурен ли си, че това се е случило? Все още не мога да го повярвам.

— Не съм сигурен. Това е най-доброто ми предположение. Но спомни си, че тогава ние бяхме далеч и от тримата. Възможно е да е бил Ерик или дори самият Дънкан.

— Не е бил Ерик.

В тази увереност на Меган имаше нещо, което подразни Крис. Знаеше, че това е ревност от негова страна, и не се гордееше с нея. Но макар да се съгласи с Меган, не можа да сдържи възражението си.

— Не би трябвало да го изключваме.

— Не го изключвай, щом не искаш — каза Меган. — Но аз знам, че е бил Иън. Какво ще правим сега?

Крис внезапно се почувства много уморен.

— Не знам.

— Можем ли да отидем в полицията? — попита Меган.

— Мислих за това — отговори Крис. — Въпросът е в коя полиция? Няма смисъл да отиваме в полицията тук — тук не е било извършено престъпление. Можем да отидем в полицията на Лонг Айланд и да се опитаме да ги накараме да подновят разследването. Но нямаме сериозни доказателства. Само слухове и умозаклучения. И веднага щом започнем да обясняваме какво се случи в действителност, ще трябва да признаем, че преди десет години всички сме ги излъгали. И всичко това ще ни докара арест за възпрепятстване на следствието. А могат да решат да задържат и Дънкан по обвинение в убийство.

— Ами чешката полиция? Ако сме прави и Иън е убил Ленка, тогава те могат да го арестуват.

— Вярно. Но нямаме никакви доказателства за връзка на Иън със смъртта на Ленка. Чехите ще трябва да прегледат всички свидетелства

за смъртта на Алекс, което ще ни върне до проблема с американската полиция. И тогава те ще трябва да поискат екстрадицията на Иън. Не е вероятно да успеят.

— Разбирам — каза Меган.

Имаше още една причина, поради която Крис не искаше да отиде в полицията. Той знаеше, че не Иън го бе спрял на улицата в Ню Йорк. Ако Иън стоеше зад убийствата на Алекс и Ленка, тогава той имаше съучастник. Опасен съучастник. И щом Крис отидеше в полицията, този съучастник щеше да разбере, че е пренебрегнал заплахата му. И ако полицията не предприемеше бързи действия, което предвид наличните доказателства беше изключително невероятно, щяха да го убият.

— Какво ще кажеш да говоря с Иън? — предложи той.

— Това е опасно — каза Меган. — Ако сме прави и той е убил Алекс и Ленка, може просто да убие и нас. Крис, това започва да ме плаши.

— Той не може да продължава да убива наред — заяви Крис. — Мога да говоря с него и да му кажа, че ако се опита да направи нещо глупаво, ти веднага ще отидеш в полицията. Да убиеш някого в Англия при тези обстоятелства ще е много тъпо. А Иън не е тъп.

— Не знам. Това все още ми се струва опасно. — Тя го гледаше със съмнение и страх.

— Не мисля — каза Крис толкова убедено, колкото можа. Знаеше, че Меган е права — наистина беше опасно. Но поне щяха да поемат инициативата. Това сигурно беше по-малко опасно, отколкото да позволят на Иън да ги притисне, когато му е удобно.

— Какво ще кажеш?

— Ще поговоря за това с него. Иън е плъзгав, но не чак толкова. Даже ако отрече всичко, както съм сигурен, че ще направи, ще разбере.

Меган пое дълбоко дъх.

— Добре. — И кимна към телефона. — Обади му се.

Крис се поколеба. Сигурен ли беше в това, което щеше да направи? Все още не бе прекалено късно да зарови главата си в пясъка, да се преструва, че е спрял да задава въпроси и че не му пука за смъртта на Алекс и Ленка.

Но на него му пукаше.

Намери домашния телефонен номер на Иън и го набра. Каза му, че е открил някои неща в Щатите, за които иска да разговарят, и го убеди да се срещнат по обяд в една кръчма в Хампстед на другия ден, събота. По това време там щеше да е пълно и от гледна точка на Крис, безопасно.

Или поне той се надяваше да е така.

Тази нощ с Меган се любиха едновременно нежно и страстно. Страхът, който изпитваха за себе си и един за друг, ги сплотяваше. След това се прегръщаха в тъмнината и никой не искаше да изрази с думи какво изпитва. Навън, отвъд успокояващите стени на колежа, само на няколко часа разстояние, се криеше несигурност, опасност и, много вероятно, смърт.

Крис излезе рано, още преди закуска, и забеляза една неясна фигура в кола, паркирана на няколко метра по-нагоре по пътя, да оставя вестника си и да потегля. Учуди се как някой може да чете вестник в кола в седем и половина сутринта. Потръпна и тръгна във влажното утро към колата си, неспособен да отхвърли усещането, че не му остава много време.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

Когато колата забави ход зад жълтото такси отпред, Ерик вдигна очи от „Уолстрийт Джърнъл“ и си погледна часовника. Шест без двайсет. Трябваше да бъде в офиса на адвокатите си в центъра на града в без петнайсет. Щеше да закъснее. Вероятно много, тъй като бе петък вечер, а се намираше само на половината път дотам. Неприятно. Във всеки случай, ставаше дума само за незначителна сделка. Продаваше се някаква компания, наречена „Неткоп“, която произвеждаше приспособления за интернет. Единствената причина, поради която не бе възложил сделката на някой по-младши от фирмата, беше, че самият Сидни Стол бе инвестирал в компанията. Сидни щеше да е доволен, ако Ерик успееше да постигне добра цена за „Неткоп“. А също и Ерик. Това му беше работата. От компанията се интересуваха трима големи производители на телекомуникационно оборудване. Единият предложи четиристотин милиона долара, но Ерик бе сигурен, че може да постигне поне двойно по-голяма сума и може би дори милиард, ако успее да ги накара да наддават.

Колата се придвижи още шест метра напред.

— Няма ли начин да се измъкнем от задръстването? — попита той.

— Нищо не можем да направим — отговори дебелият шофьор, който изглеждаше напълно доволен да прекара петъчната си вечер приведен над кормилото сред задръстванията на Манхатън.

Ерик въздъхна, но реши да не спори. Тери щеше да направи нещо. Но в момента го нямаше.

Той се върна към юридическите документи на коленете си. Стъмваше се и буквите на гъстия шрифт започнаха да се сливат. Той разтри очи и запали лампата в купето. Можеше да работи много и обичаше да работи, но се получаваше така, че работеше непрекъснато. А се тревожеше и за онази, другата работа.

Клетъчният му телефон позвъни. Ерик въздъхна. Проклетият телефон никога не спираше.

— Ерик Асл.

— Ерик, обажда се Иън.

Ерик остави документите на седалката. Иън явно бе разтревожен.

— Какво има?

— Крис иска да се срещнем.

— И?

— Каза, че открил нещо в Америка, за което иска да разговаряме. Пулсът на Ерик се ускори.

— Каза ли какво?

— Не. Ти срещна ли се там с него? Каза ли ти, че е открил нещо?

— Видяхме се — отговори Ерик. — Не беше открил нищо особено. Знае за Алекс и наркотиците. Но когато го видях, не беше направил връзка със случилото се с Алекс, да не говорим за Ленка.

— Разговарял ли е с Маркъс Луброн?

— Не знам. Имаше такова намерение. Но се надявах, че може да промени решението си.

— Може би е говорил с Маркъс. — Иън говореше развълнувано.

— Може би Маркъс му е разказал всичко.

— Успокой се, Иън — каза Ерик. — Не знаем какво е казала Ленка на Маркъс. Даже не знаем дали Крис се е срещнал с Маркъс. И ако го е направил, ние не знаем какво е казал Маркъс. — Той спря, за да помисли. Можеше да чуе учестеното дишане на Иън. — Кога ти се обади Крис?

— Преди няколко часа.

— И кога трябва да се срещнете?

— Утре по обяд.

— Мисля, че ще е най-добре, ако не отидеш.

— Но ако не отида, той ще ме намери.

— Тогава защо не заминеш някъде?

— Да замина?

— Да. Отиди в чужбина. Във Франкфурт. В Париж. Просто замини някъде. Кажи му, че ще се видите, когато се върнеш. Така ще спечелим малко време.

— Но утре е събота!

Ерик затвори очи. Боже, как хленчеше този човек!

— Иън. Истинските мъже работят и в събота. Просто му кажи това, което ти казах.

— Ти какво ще направиш?

— Не знам — отговори Ерик. — Но ще измисля нещо.

— Ерик, не прави нищо прибързано.

— Казах, че ще измисля нещо. Знаеш ли какво? Замини за Париж. Обади ми се, когато пристигнеш. Най-добре да се срещнем там. — Той замълча за няколко секунди, за да обмисли нещата. — Ще закусваме заедно в хотел „Джордж Пети“ в неделя. — После натисна червения бутон на телефона си и Иън вече го нямаше.

Ерик гледаше тълпата и колите и мислеше. Въпреки внимателно култивираната си британска арогантност Иън беше слаб. А Крис бе непоколебим. Ерик трябваше да действа. Отново.

Натисна един номер в паметта на телефона си. Свързването отне няколко секунди. Гледаше дебелия врат на шофьора. Той беше глупав, но Ерик не искаше да рискува. Може би вече бе казал повече неща, отколкото трябваше, в разговора си с Иън. Този път щеше да е по-внимателен.

Отзоваха се на обаждането след първото позвъняване.

— Да.

— Тери?

— Да.

— Къде си?

— В Кеймбридж.

— Къде е нашият човек?

— С нашето момиче.

Дори да улови лека нотка на подигравка в гласа му, Ерик не ѝ обърна внимание.

— Добре. Мисля, че не е разбрал посланието ни. Затова действай и направи това, което е необходимо. След това вземи самолет за Париж. Ще се видим там в неделя.

— Разбрано.

Още обаждания. До секретарката, за да резервира полет до Париж. До един от по-амбициозните вицепрезиденти, за да му съобщи, че вече работи върху сделката с „Неткоп“ и трябва незабавно да отиде до офиса на адвокатите. Човекът страшно се зарадва. Червена точка пред Сидни. После обаждане на самия Сидни Стол с обяснението, че Ерик е чул слух за сливане на големи европейски телекоми и трябва да замине незабавно. На Стол очевидно не му стана приятно, но не можа

да възрази нищо. Конфликтът на интереси щеше да е твърде явен, ако накараше Ерик да остави тази възможност заради сделка, в която Стол имаше лични инвестиции. Ерик се намръщи, докато разговаряше с него. Никога не бе безопасно да се будалка Стол. Но нямаше друг избор.

Накрая се обади на Каси и за пореден път провали плана им за уикенда да излязат с яхта в морето. Каси го прие добре. Ерик се усмихна. Тя беше чудесна жена.

Крис паркира колата на най-близкото свободно място до апартамента си — на петдесет метра от входа — и помъкна чантата си. Мислеше нервно за срещата си с Иън след час. Опитваше се да не обръща внимание на страха. Иън не можеше да направи нищо в пълната с хора кръчма. Всъщност беше трудно да гледа на него като на физическа заплаха. Като на манипулатор, да. Като на коварно, лъжливо, интригантско копеле. Но не и като на хладнокръвен убиец.

Но Алекс и Ленка бяха мъртви, и двамата. А самият той бе получил предупреждение.

Огледа улицата и в двете посоки, преди да отключи входната врата на сградата. Нищо подозрително — само един петдесетинагодишен мъж разхождаше кучето си и една измъчена майка теглеше две опъващи се деца към Хийт. Никой не го чакаше на стълбите и апартаментът му си беше заключен точно както го бе оставил. Той влезе, хвърли нещата си, сложи чайника да ври и прослуша съобщенията на телефонния секретар. Имаше едно от Иън.

— Съжалявам, не мога да дойда по обяд. Трябва да замина за Париж. Ще ти се обадя другата седмица.

Крис намери мобилния номер на Иън и го набра. Той отговори.

— Ало?

— Иън? Обажда се Крис.

— О, здравей, Крис.

— Къде си?

— На летище „Хийтроу“.

— Виж, налага се да те видя.

— Да. Съжалявам за днес. Но можем да го направим в края на другата седмица. Ще ти се обадя веднага щом се върна.

— Защо заминаваш така внезапно за Париж?

— Голяма сделка. Трябва да действаме бързо. Научих го късно снощи.

— Но днес е събота!

— Сделката си е сделка. Пращат ме и трябва да отида.

Това беше подозрително. Хора в корпоративните финанси като Ерик можеха да работят през целия уикенд, но Иън беше предимно търговски посредник. А те работеха от понеделник до петък. Или поне беше така, докато Крис работеше в „Блумфийлд Уайс“.

— Трябва да говоря с теб, Иън. Мога да тръгна сега с колата към „Хийтроу“.

— Полетът ми е след дваайсет минути.

— Не можеш ли да хванеш по-късен?

— Не. Имам среща в Париж. И без това ще бъде достатъчно напрегнато.

По дяволите!

— Кога ще се върнеш?

— Не мога да ти кажа. Ще зависи от това как тръгне сделката. Най-рано в края на следващата седмица. Аз ще ти се обадя.

— Иън...

— Викат пътниците. Ще ти се обадя, като се върна.

Крис затвори телефона с мисълта, че не вярва на нито една дума на Иън.

Полетът на Иън до Париж беше ужасен. Той се потеше — или отоплението в самолета бе много силно, или имаше някаква друга причина. Ерик беше прав — щеше да е в по-голяма безопасност в Париж. Крис едва ли щеше да дойде да го търси там. Иън нямаше представа какво щеше да обясни в офиса в понеделник. Естествено, нямаше никаква голяма сделка във Франция, върху която да работи. Затова пък в Лондон имаше няколко, за които се очакваше да предприеме нещо. Налагаше се да измисли някаква сложна история, за да оправдае пътуването си до Париж. Е, имаше два дни за това.

Той се страхуваше. Страхуваше се от десет години. Положи всички усилия, за да прикрие страха си, да го забрави, да го

рационализира, но той винаги си оставаше под повърхността. И сега, след смъртта на Ленка, се прояви открито.

Потърси малкото пакетче в джоба на самото си. За пръв път вземаше малко със себе си в чужбина. Досега винаги спазваше правилото да не пренася наркотици през граница. Но в днешно време пътуването от Лондон до Париж не беше опасно. Единствените проверявани хора, които бе виждал, бяха мургави мъже с мустаци и кожени якета, които сякаш носеха на челата си татуировка „контрабандист“. Той нямаше да има проблеми. Носеше достатъчно, за да му стигне до края на следващата седмица.

Сега определено имаше нужда от малко наркотик. Съзнаваше, че е повишил употребата през последните седмици, след смъртта на Ленка. И нищо чудно. Това бяха извънредни обстоятелства. Освен това вярваше, че винаги може да се откаже. Но пък многократно бе изпадал в абстиненция през последните десет години.

Въртеше се на седалката. Не подценяваше Крис. Той беше умен, непоколебим и накрая щеше да открие истината. Освен ако Ерик не успееше да го спре. Потръпна. Крис се бе превърнал в проблем, но Иън не искаше друго убийство. Убийствата трябваше да спрат.

Щеше му се да бе разказал на хората това, което знаеше, когато имаше тази възможност преди десет години. Сега вече нямаше избор. Трябваше да мълчи и да вярва на Ерик.

Нервите му не издържаха. Той стана, промуши се пред мъжа на седалката до пътеката и тръгна към тоалетната.

Краката на Тери удариха влажната почва почти безшумно. Триметров скок от стената на колежа. Никакъв проблем. Тери се усмихна. Тези стари колежи можеха и да изглеждат отвън като крепости, но да се проникне в тях беше фасулска работа. И след като вече си вътре, имаше всякакви храсти, стълбища и коридори, където можеш да се скриеш. Освен това всички, които бе видял да се разхождат тук през деня, изглеждаха странно и той се съмняваше, че ще впечатли някого.

Беше един и половина през нощта. Тънкият полумесец осветяваше съвсем слабо плетеницата от клони на старото дърво пред сградата. Тери изчака десет минути, пригладжайки залепените си

мустаци. Започваше да ги харесва. Може би трябваше да си пусне истински, когато всичко това приключеше. Но перуката го дразнеше. Дългата мазна коса гъделичкаше шията му. Караше го да се чувства мръсен, а не спретнатият, добре подстриган боец, за какъвто се смяташе. Но тя бе необходима и достатъчна, за да заблуди всеки, който го зърне. Той се ухили, като си помисли как бе заблудил с нея Шчипьорски в Ню Йорк.

Изчака да отmine едно пияно момче, което се клатушкаше на път за леглото си, и после се плъзна в сянката на стената. Изправи се, изкачи стълбата и влезе. Всичко беше отключено. Изкачи два етажа и спря пред дебелата дървена врата с боядисан номер осем на стената над нея. Вратата беше заключена, но ключалката бе обикновена и след няколко секунди Тери влезе.

Озова се във всекидневна. Нямаше легло, но в единия ъгъл се виждаше врата. Той я отвори и се мушна в друга, много по-малка стая. Там имаше тясно легло, на което лежеше сгушена под завивките фигура с тъмна, разпиляна по възглавницата коса. Тери плъзна ръка с ръкавица в якето си и внимателно извади нож...

След два часа се намираше в едно денонощно интернет кафе в Лондон и изпращаше кратко съобщение. Три часа по-късно, вече без мустаци и перука, стоеше на изход номер четири на летище „Хийтроу“ и чакаше ранния полет за Париж.

2.

В неделя Крис се събуди рано. Нямаше шанс да се наслади на традиционното си неделно излежаване, затова стана и си направи чай. Мислите, които скачаха несвързано в съня му, се сляха във въпроси, на които трябваше да намери отговор. Маркърс, Иън, Алекс, Ленка. Как бяха свързани всички те? Какво се бе случило в морето край Лонг Айланд преди десет години? Какво се бе случило в Прага преди две седмици? И какво правеше Иън в Париж?

Погледна тъмния екран на компютъра. Може би там имаше писмо от Маркърс? Или от Джордж Калхун? Или от някой друг, който можеше да хвърли светлина върху цялата тази каша? Знаеше, че това вероятно е загуба на време, но все пак провери пощата си.

Имаше писмо. От някакъв „загрижен приятел“. В полето на темата пишеше „Веднъж вече ти казах“. Писмото гласеше:

Крис,

Предупредих те в Ню Йорк и те предупреждавам отново. Спри да задаваш въпроси за Алекс. Забрави го. В противен случай ще умреш не само ти, а и Меган.

Крис гледаше текста с отворена уста. Все още бе сънен и не можеше да осъзнае какво точно става. Провери адреса на изпращача — верига от интернет кафета.

Телефонът иззвъня и той го вдигна.

— Крис! Крис, обаждат се Меган! — Гласът ѝ бе почти истеричен.

— И ти ли получи писмо? — попита Крис.

— Какво писмо? Току-що се събудих. Обърнах се и на възглавницата ми... Боже, това е ужасно! — Тя се разплака.

— Какво е станало? Успокой се, Меган. Успокой се.

— Нож, Крис. Огромен дълъг нож. С кръв по него. И кръв по цялата ми възглавница. Ужасно е!

Тя отново избухна в плач.

— Ранена ли си?

— Не — подсмръкна тя. — Но някой е влязъл и... Не съм усетила нищо.

— Слава богу, че не са те наранили. Но сигурно е ужасно.

— Да. Но кой може да го е направил? И защо?

— Опитали са да те уплашат. Както и мен.

— Добре, успяха — призна Меган. — Никога през живота си не съм била толкова уплашена.

— Разбирам — каза Крис. Искаше му се да може да я прегърне и да я успокои. После усети как го обзема вина. — Съжалявам.

— Съжаляваш ли? Няма за какво да съжаляваш.

Крис преглътна.

— Получих писмо по интернет тази сутрин. — Той го прочете от екрана на компютъра. — И ме предупреди лично, докато бях в Ню Йорк. Някой ме заплаши с нож и беше написал предупреждение с кръв на огледалото в банята на хотелската ми стая.

— Боже, защо не ми каза?

— Не исках да те плаша — отговори Крис. — Помислих, че можеш да се опиташ да ме разубедиш за разговора с Маркъс. Не прецених, че и ти си в опасност.

— Следващия път, когато някой се опита да те убие, да ме уведомиш, става ли? — Меган явно се ядоса. И имаше право.

— Съжалявам.

Меган помълча известно време, после каза:

— Те не си поплюват, нали?

— Да.

— Мислиш ли, че може да е бил Иън?

— Възможно е. Може би е отишъл в Кеймбридж вместо в Париж. Но човекът, който ме нападна в Ню Йорк, определено не беше Иън. Ако той стои зад тази работа, сигурно действа с някой друг.

— Какво да направим?

— Можеш да уведомиш администрацията на колежа. Те ще се свържат с полицията. Но не съм сигурен, че от това ще излезе нещо добро — не съм чувал нищо от нюйоркските ченгета, откакто им разказах какво ми се случи. Но не мога да те карам да мълчиш.

Меган въздъхна.

— Няма смисъл. В колежа няма да погледнат с добро око на това. И който го е направил, сигурно е професионалист. Полицията едва ли ще го залови. Ще сваля калъфката ще изхвърля и нея, и ножа.

— Запази ножа. Може да ни потрѣбва като доказателство.

— Прав си. Добре.

Млъкнаха за момент.

— Крис?

— Да?

— Страх ме е.

— Знам. И мен ме е страх.

— Мисля, че става наистина лошо.

За секунда Крис не отговори. Беше решил да поеме рискове върху себе си. Но не можеше да рискува и живота на Меган.

— Може би — съгласи се той. — За известно време ще си трая. Няма да задавам никакви въпроси. Ще мълча.

— Съжалявам, Крис. Но наистина трябва да го направиш.

— Сигурно се чувстваш ужасно. Не ми харесва, че си сама. Мога ли да дойда да те видя?

— Ще бъде страхотно, ако можеш. Смятах да чета в библиотеката, но ако дойдеш вечерта, ще се радвам да те видя.

— Ще дойда — каза Крис.

— Благодаря — отвърна Меган. — Ще те чакам.

Иън огледа помпозната атмосфера на трапезарията в хотел „Джордж Пети“. Обикновено щеше да се наслади на закуска в такава красива обстановка, играейки ролята на международен инвестиционен банкер сред подобни на себе си хора. Но не и тази сутрин. Копнееше за чаша силно кафе и цигарка в някое обикновено кафе. Разбира се, с Ерик нямаше шанс за това.

Криеше се в Париж почти цяло денонощие. Заваля от момента, в който таксито му стигна до улица „Периферик“, и продължи да вали цяла нощ. Отне му цял век да намери хотелска стая без предварителна резервация и прекара по-голямата част от деня, избягвайки шумните мъже в червени блузи, пристигнали да ободряват страната си в мач по ръгби. Накрая откри един мръсен хотел близо до Северната гара,

хвърли чантите си, разходи се малко под дъжда и после гледа някакъв лош американски филм, дублиран на френски, в някакво кино.

Чувстваше се отвратително. Предната нощ беше препил. И кокаинът. От него за малко се почувства по-добре. Но сега бе ужасно. Извади цигара и я запали. Ах, това беше добре.

— Иън, радвам се да те видя.

Бе пропуснал влизането на Ерик. Той изглеждаше отвратително блестящ и весел в снежнобялата си риза и толкова стегната вратовръзка, че сякаш изскачаше направо от шията му. Иън изпита желание да я дръпне, но вместо това само изсумтя, като пренебрегна протегнатата ръка на Ерик. Въпреки обстановката край тях това не беше бизнес среща и не му се щеше да се преструва, че е такава.

— Самолетът кацна с половин час закъснение. Но пък нямаше задръствания. Поръча ли?

Иън поклати глава. Ерик улови погледа на един минаващ келнер и поръча кроасани и кафе. После попита:

— Как си?

— Зле — отговори Иън и подсмръкна.

— Вярно, не изглеждаш много добре. — Ерик го изгледа внимателно. — Взимаш ли някакъв наркотик?

— Взимам — отговори той. Не си струваше да лъже.

— Това е глупаво. В момента всички се нуждаем от трезви глави.

— Стига глупости! — сопна му се Иън. — Ще правя каквото си искам. И ти навремето го правеше предостатъчно. Точно това ни забърка в тази каша.

— Това беше много отдавна. Не съм пипал нищо от десет години — заяви Ерик.

— Добре, но не си светец — отбеляза Иън. — Аз пък не съм убивал никого от десет години. Всъщност никога не съм убивал никого.

— Говори по-тихо — каза Ерик и се усмихна.

— Защо, по дяволите, трябваше да нареждаш убийството на Ленка? — попита Иън с по-тих глас.

— Нямах избор. Тя щеше да говори. Първо с Маркърс Луброн, а после и с други хора. Имаше само един начин да я накарам да млъкне.

— Но сега Крис е по следата. И старото ти гадже, Меган. А после Дънкан. Цялата работа се изплъзна от контрол.

— Не съвсем — спокойно каза Ерик. — Работя по въпроса за връщането ѝ под контрол. И си спомни, че ако не беше казал на Ленка за Алекс, всичко това нямаше да се случи.

Иън въздъхна. Главата му пулсираше. Той затвори очи. Ерик бе прав. Спомни си нощта, когато отвори тази кутия на Пандора. Беше много късно и бяха в апартамента на Ленка. Току-що се бяха любили. Ленка разказваше за срещата си с Маркъс същия ден. Иън беше малко уморен, малко друсан и мозъкът му не работеше както трябва. Усмихна се и каза колко е смешно, че дори Дънкан не е виновен за смъртта на Алекс. Ленка внезапно се ококори и поиска да разбере какво има предвид. Иън се опита да увърта, но тя го засипа с въпроси и съпротивата му бързо се сломи. От години искаше да разкаже на някого и Ленка изведнъж му се стори подходящия човек. Затова ѝ разказа как е видял Ерик да дави Алекс. Оказа се, че Ленка изобщо не е подходящият човек. Тя избухна. След десет минути Иън се озова на Олд Бромптън Роуд да търси такси.

После Ленка му каза, че ще каже на Маркъс, а Иън каза на Ерик. И после Ленка беше мъртва.

— И двамата се издънихме — заяви Иън. — Но не е необходимо ситуацията да се влошава.

— Прав си, не е необходимо — съгласи се Ерик. — Мисля, че е много важно да си затваряш устата. Защото знаеш какво ще се случи, ако не го направиш.

— Това заплаха ли е?

— Разбира се — потвърди Ерик. — И знаеш, че ще я изпълня, ако се наложи.

Иън се ядоса. Не знаеше как, но се бе озовал под командата на Ерик още от удавянето на Алекс. Навремето му се струваше умно да остави Ерик да се погрижи за всичко. Ерик, който, изглежда, винаги имаше отговор за всяка ситуация. Е, сега беше ясно, че е сгрешил. Ерик имаше повече какво да губи от него. Време беше Иън да поеме нещата в свои ръце.

Той запали друга цигара.

— Не би ли трябвало аз да съм този, който заплашва? — попита той. Мъчеше се гласът му да звучи спокойно и авторитетно.

— Не мисля, че би било разумно — отговори хладнокръвно Ерик.

— Защо не? Ти уби Алекс. Ти уреди убийството на Ленка. Просто ми се махни от главата или ще разкажа на всички какво знам.

Иън се надяваше, че това ще стресне Ерик. Но не стана така.

Ерик само го гледаше. Иън се опита да пуши цигарата си спокойно, но не спря да се върти на стола. Накрая палецът му се вдигна до устните и той захапа нокътя.

Ерик се усмихна с превъзходство.

— Никой не може да си позволява да ме заплашва — заяви той и стана от масата точно когато келнерът донесе кроасаните.

Тери чакаше Ерик на летище „Шарл дьо Гол“. Ерик го заведе в едно от онези тихи места в аерогарите, които не са на пътя от едно място до друго, нито пред някакви важни офиси, и седнаха на два стола. Единственият човек наблизо беше една чистачка.

— Е, шефе? — попита Тери.

Ерик въздъхна и изду бузи.

— Иън е ненадежден. Оправи се с него.

— Същата сума като последния път ли?

Ерик кимна.

Тери се усмихна. Ерик бе платил щедро.

— В Кеймбридж всичко ли мина добре? — попита Ерик.

— Влязох без проблем. Оставих ножа. Излязох. Никой не ме видя.

— Мислиш ли, че това ще я уплаши?

— О, ще я уплаши — отвърна Тери. — Но сигурен ли си, че това ще е достатъчно?

— Не можем да сеем трупове навсякъде — каза Ерик. — Всеки труп увеличава риска да ни хванат. Това, че труповете се появяват в различни страни, е добре, но ако някой се сети, че убитите са били на същата яхта преди десет години, сме в беда.

Тери само кимна. Но Ерик разбра подтекста. Тери смяташе, че Ерик е мек с Меган, защото му е била гадже. Добре, прав беше. Ерик наистина не искаше да я убива, ако можеше да го избегне. Всъщност той не искаше да убива никой от тях. Но след Алекс едното доведе до другото.

А трябваше да убие Алекс. Ако не го бе направил, изпускаше шанса да осъществи плановите си. Винаги бе знаел, че е изключително надарена личност, знаеше го още като малко дете. Нямаше клас, в който да не може да излезе първенец, нямаше работа, която да не успее да получи, нито състезание, което да не може да спечели. Знаеше още от детството си, че този изключителен талант му е даден за една цел и целта му се струваше тази — да бъде водач на страната си. Можеше да го постигне. Имаше таланта. Можеше да печели пари. По дяволите, дори имаше късмет. И знаеше, че щом заеме висок пост или дори най-високия пост, ще върши работата си добре. Ерик знаеше, че амбицията му е далеч от възможностите на повечето смъртни. Но бе уверен, че е в неговите възможности.

Алекс и няколко грама бял прах щяха да сложат край на всичко това. Той не можеше да го позволи.

— Да се надяваме, че сме ги уплашили — каза Ерик. — Но ако това не свърши работа, имам друг план. — Той погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Полетът ми е след двайсет минути. Успех.

— Благодаря, шефе — отвърна Тери.

Ерик мина през проверката по сигурността и паспортния контрол и се запъти към изхода за самолета. Извикаха пътниците за Лондон, но опашката беше дълга и той разполагаше с няколко минути. Набра един номер на мобилния си телефон.

— Ало?

Позна гласа. Бе същият, както преди девет години.

— Меган? Обаждат се Ерик.

Секунда мълчание. След това той чу гласа ѝ.

— Ерик? — Меган изрече името му с глас малко по-висок от шепот.

— Да, аз съм. Как си?

— Ъ-ъ... добре съм.

— Радвам се. Виж, знам, че не сме се виждали отдавна, но съм в Лондон за една среща утре и имам малко свободно време днес следобед. Просто помислих, че ще е хубаво да те видя. След случилото се с Ленка и всичко останало.

— Ами... добре. — Меган прозвуча колебливо. — Къде си?

— На летището. — Ерик внимаваше да не каже на кое летище. — Трябва да свърша едно-две неща, но може да успея да стигна до

Кеймбридж до три.

— Добре. В три става. Попитай при портиера и ще те упътят.

— Добре — каза Ерик. — Довиждане.

Крис гледаше кръговете бяла пяна на повърхността на бирата си, глух за нарастващия шум около себе си, докато кръчмата в Хампстед се пълнеше с неделната обедна тълпа. Дънкан му се бе обадил в единайсет, за да се срещнат на халба бира, и Крис с удоволствие се съгласи. Имаше много неща, които искаше да обсъди с него.

Но можеше да мисли единствено за Меган. Тези хора не се шегуваха. Въпреки че беше доволен от решението си да рискува собствената си глава, не можеше да рискува нейната — тя просто бе твърде важна за него. Обзе го чувство за безпомощност. Оставането на Меган в безопасност означаваше той да не предприема нищо. А това не му допадаше. Това означаваше да остави убиеца на Ленка да се измъкне. Но нямаше избор.

От мислите му го извади удар на халба бира върху масата. Дънкан седна на стола срещу него, донасяйки полъх на добро настроение.

— Здравсти, Крис. Как се отнася пазарът с теб? — попита той в тона на лишения от смисъл разговор между хора от деловите среди.

— Гадно — отговори Крис.

— Ясно. А иначе как си?

— Пак гадно.

— Хич да не ти пука. Имам добри новини.

— Невъзможно.

— Съвсем възможно е. Помниш ли обяда с Халид?

— Да — отвърна Крис и си помисли, че няма да остави Дънкан да измъкне още безплатна информация от него.

— Той каза, че се интересува от всички тези ужасни пазари на държавни облигации, където търгуваш. Очевидно си го впечатлил много. Попита ме дали може да вложи пари в твоя фонд вместо директно на пазара. Би искал да наблюдава как се справяш около година и после евентуално да опита и сам.

Крис го погледна.

— Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозно говоря — заяви Дънкан. — Той те е проверил при Фейсал, който явно му е казал добри неща за теб. Казах му, разбира се, че си загубеняк, но Халид никога не се съобразява с мнението ми. — Дънкан се усмихваше широко.

— Но той знае как бях уволнен от „Блумфийлд Уайс“. Как загубих всички онези пари.

— Изглежда, че не му пука. Много свестни хора бяха уволнени от „Блумфийлд Уайс“ — дори аз например. Можеш ли да приемеш още един инвеститор? Аз не знам как е структуриран фондът.

— Така се случва, че можем. За каква сума става дума?

— Петнайсет милиона долара. Но той би се задоволил и с по-малко.

— Не, петнайсет милиона долара ще свършат хубава работа. — Петнайсет милиона долара бяха седемнайсет милиона евро. Това щеше да е достатъчно, за да плати на Руди и да му останат седем милиона евро. — Мисля, че и моментът е идеален. За него и за нас.

Дънкан се усмихна.

— Да му кажа ли, че след внимателна преценка си решил, че си в състояние да го сместиш?

— Кажи му — одобри Крис. — Добра работа, Дънкан! Длъжник съм ти за това.

— Не си — възпротиви се Дънкан. — Хубаво е, че за разнообразие и аз мога да ти помогна.

Крис се усмихна и вдигна халбата си.

— За Халид. — И двамата отпиха.

— Освен това — продължи Дънкан, като остави халбата си, — мисля, че трябва да ти благодаря за разговора с Пипа.

За момент Крис се поколеба. Бе се надявал, че Дънкан няма да разбере за този разговор. Но Дънкан не изглеждаше ядосан.

— Може би — отвърна внимателно Крис.

— Не знам какво си й казал, но изглежда, е свършило работа.

Крис го изгледа озадачено.

— Доколкото си спомням, тя каза, че си идиот, и аз се съгласих.

— Е, добре, двамата излязохме в петък вечер и мисля, че може пак да се съберем.

— Страхотно — каза Крис. — Това добре ли е?

— Така мисля. Ти си прав, а също и тя. Аз бях идиот. Но не възнамерявам да бъда идиот и за в бъдеще. Ще видим. Във всеки случай струва си да се опита.

Крис се усмихна.

— Да, така е. Пожелавам ти късмет.

— Ами ти? Защо си в такова лошо настроение? Пазарът е отивал надолу и преди, нали?

— Ще ти кажа — въздъхна Крис, отпи голяма глътка бира и описа всичко случило се след заминаването му за Щатите, включително заплахите срещу него и Меган. Дънкан слушаше с отворена уста.

Когато Крис свърши, Дънкан се отпусна на стола си и издиша шумно.

— Искаш да кажеш, че в края на краищата не аз съм убил Алекс?

— Така излиза — потвърди Крис.

Дънкан поклати глава.

— Обвинявах се през всичките тези години. И Иън е знаел през цялото време, че аз не съм виновен?

— Да.

Дънкан почервения и удари по масата. Бирата му се плисна от халбата.

— Копеле мръсно! — Двойката на съседната маса се обърна да гледа. Дънкан ги видя и заговори по-тихо: — И какво е смятала Ленка?

— С Меган имаме една идея, но първо ми кажи какво мислиш ти.

— Добре. — Дънкан помисли малко. — Знаем, че Алекс е бил удавен. Значи, ако аз не съм го убил, когато го ударих и той падна във водата, тогава... някой друг трябва да го е удавил. След като вече е бил в морето?

Крис кимна.

— Може да е бил само един от хората, които се хвърлиха да го спасяват. Освен мен това бяха Иън и Ерик.

Крис отново кимна.

— Добре, трябва да е Иън, нали?

— Това ни изглежда най-вероятно.

— Не мога да повярвам. Гадно копеле! Мислиш ли, че е убил и Ленка?

— Да. Или е платил на някой друг да го направи.

— Боже. И какво ще предприемем по въпроса?

— Трудно е. Казах ти как ме нападнаха в Ню Йорк. И за ножа на възглавницата на Меган.

— Да. Но не можем просто да си седим и да го оставим да се измъкне.

— Мисля, че се налага. Поне засега.

— Какво искаш да кажеш? — Дънкан го изгледа втрещено. — Това е чисто малодушие.

— Това е здрав разум. — Дънкан се намръщи, но Крис продължи: — Виж, когато заплашвах само мен, бях решен да продължа. Дълга много на Ленка и бях готов да поема рискове, за да открия кой я уби. Но не мога да рискувам живота на Меган.

Дънкан присви очи.

— Има нещо между теб и нея, така ли?

— Да — призна Крис. — Има.

Дънкан изсумтя.

— Дънкан. Бъди разумен. Даже да нямаше, не мога да рискувам живота ѝ. Ти също. Както и да е, Иън е в Париж до края на другата седмица.

— Ти можеш да не правиш нищо, щом така искаш — каза Дънкан. — Но това не означава, че и аз ще постъпя като теб.

— Какво ще направиш? — попита Крис.

Дънкан не каза нищо, а пресуши халбата си и стана.

— За бога, бъди внимателен — каза Крис, но Дънкан изобщо не му обърна внимание, а тръгна към изхода.

Меган не можеше да се съсредоточи върху книгата пред себе си — анализ на работата на монасите от Фльори, едно абатство до река Лоара, приютявало важни английски духовници. Не само защото бе на френски или защото авторът, изглежда, изпитваше отвращение към изречения с по-малко от трийсет думи. Тя можеше да се справи с това. Наистина, след пристигането ѝ в Кеймбридж, библиотеката и нейните трудни текстове се бяха превърнали в нейно убежище от нелепата смърт на Ленка. Тя успяваше да се забрави за няколко часа само тук. Именно затова толкова бързаше да излезе от стаите си тази сутрин — с

надеждата да изтрие ужаса от ножа от съзнанието си. Но не успя. И причината за това беше Ерик.

След като разговаря с Крис сутринта, тя сложи ножа в един найлонов плик и го скри в дъното на едно от чекмеджетата. След това напъха кървавата калъфка в друг плик заедно със съдържанието на кошчето за боклук и го изхвърли в кофите. И тъкмо щеше да тръгва за библиотеката, когато се обади Ерик.

Трябваше ли да му казва, че може да дойде да я види? Тя го избягваше вече осем години и това решение несъмнено ѝ бе помогнало да преодолее раздялата с него. Една среща сега със сигурност нямаше да ѝ навреди. Той беше женен, тя, изглежда, се намираше в началото на сериозна връзка с Крис. Не, в това не можеше да има нищо лошо.

Тогава защо усещаше гърлото си толкова сухо? Защо не можеше да се съсредоточи върху книгата си? Защо не можеше да спре да мисли за гласа му, за лицето, за очите, за докосването му?

Знаеше, че трябва да го види. Това вероятно беше добро. Приключване, каквото и да означаваше това. Ерик сигурно бе станал дебел и алчен инвестиционен банкер. Нямаха много общо, когато бяха студенти, а сега не би трябвало да имат нищо общо. Щеше да ѝ се отрази добре да види Ерик след толкова години. И да убеди самата себе си, че ѝ е по-добре без него.

В два часа се отказа и се върна в колежа. Потръпна, докато влизаше в стаята си. Бяха изминали само дванайсет часа, откакто някой се бе промъквал около леглото ѝ. Щеше да ѝ е трудно да спи в него тази вечер. Заклучването на външната врата се бе оказало безполезно. Тя погледна дивана — ако го изблъскаше до вратата, преди да си легне, никой нямаше да може да влезе, без да я събуди. А тя щеше да пици. Сигурно имаше поне сто души наблизо, които щяха да я чуят.

Крачеше из стаята. Среса се. Изрови отнякъде червило, което никога не използваше, и после го остави. За какво мислеше? Нямаше нужда да изглежда добре заради Ерик.

Застана до прозореца и се загледа към двора. Килим от снежинки и минзухари застилаше земята под стария чинар. Никога не бе виждала толкова голямо дърво и с толкова преплетени клони. Листата сигурно щяха да се появят след месец-два, но засега бе трудно да си представи това. Дървото изглеждаше някак си прекалено грохнало, за да е

способно на това. Тя погледна часовника си. Три часът. Нито следа от Ерик.

В три и пет на вратата се почука. Тя беше пропуснала да го види как прекосява двора. Застави се да не отваря вратата веднага.

Той не бе много променен. Същата височина. Същите очи. Същата усмивка.

— Здравей, Меган.

Същият глас.

— Здравей.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се. Но аз мислех да отидем някъде, ако нямаш нищо против. Да прием по чаша чай?

— И питки, надявам се.

— Сигурна съм, че ще се намерят.

— Тук е чудесно — каза Ерик, като огледа всекидневната ѝ.

— Да. Приятно е. Имах късмет да получа това жилище. Повечето студенти живеят извън колежа. Имам и телефон, а тук това е истински лукс.

— Не мога да повярвам! Все още пазиш този плакат?

Той посочи черно-бялата фотография на изсъхнало дърво, стърчащо като призрак в пустинята Аризона. Тя рекламираше изложба на Ансел Адамс^[1] от 1989 година.

— Обичам си го. Виж, даже е в рамка.

— Виждам. Много хубаво. Ще тръгваме ли?

Меган го заведе в една чайна, където бе ходила веднъж. Тя беше много старомодна и в туристическия сезон вътре сигурно щеше да е кошмар, но през март бе тиха и подходяща неутрална територия.

— Как я караш? — попита Ерик, след като поръчаха чай и питки.
— Ама наистина.

— Ужасно — отговори Меган. Смяташе да запази хладнокръвно мълчание за последните две седмици, но сега, когато Ерик беше тук, се впусна в дълго описание на всичко случило се. Разказа му как се чувства заради смъртта на Ленка, за гостуването си при Крис и за неговите подозрения, за разследванията му за Дънкан, Иън и Маркърс Луброн. След това му разказа как е намерила ножа, колко е уплашена и как Крис бил заплашван в Ню Йорк.

Ерик бе внимателен слушател и изтръгваше от Меган сълзите и задръжките, които тя трудно споделяше дори със самата себе си, да не говорим за Крис. Беше ѝ приятно да разговаря с него, да се освободи от част от натрупалото се през последните две седмици напрежение.

— Изглежда, често се виждате с Крис — отбеляза Ерик.

— Да — отвърна Меган със срамежлива усмивка.

— Той е приятен човек — каза Ерик.

— Да.

Ерик се усмихна.

— Радвам се.

Меган почувства как се изчервява. Но ѝ бе приятно да покаже на Ерик, че има собствена връзка. Това, изглежда, разчисти пътя за един въпрос, който много искаше да му зададе.

— Как е семейният живот?

Той помълча и сякаш се намръщи само за секунда, преди да отговори.

— О, добре е — каза Ерик. — Вече станаха седем години.

— Знам. Имаш ли деца?

— Едно. Момче. Казва се Уилсън. На две годинки. Страхотен е.

— Сигурна съм, че си добър баща.

Ерик въздъхна и поклати глава.

— Непрекъснато отсъствам. Или поне повече, отколкото бих искал. Работата е лудница. Прекарвам половината си живот в самолет. Повече от половината си живот.

— Съжалявам.

— Изборът си е мой — отбеляза Ерик. — Знаеш ме какъв съм.

Меган се усмихна.

— Спомням си.

— Но това поставя под напрежение и мен, и Каси — обясни Ерик. — И съжалявам, че е така. Но човек просто не може да върши моя вид работа с половин скорост.

— Опитал ли вече в света на политиката?

— Малко. Помощ при събирането на средства за кампании. Някои тихи съвети на политически лидери за законодателството, свързано с телекомите.

— Но все още не си направил големия си ход?

Ерик се усмихна.

— Не още.

— Аз някак си се съмнявах, че си преминал към демократите.

Ерик поклати глава.

— Лично аз бих се определил като вдясно от центъра, ако това може да ти хареса.

— Не много — каза Меган. — Не мисля, че някога ни е било писано да имаме еднакви политически възгледи.

— Права си — съгласи се Ерик и наля последния чай. — И така, какво смятате да предприемете с Крис за Ленка?

— Не знам. След случилото се днес мисля, че можем просто да се откажем. Но това много ме ядосва. Който и да е убил Ленка, заслужава да го хванат. Почти съм сигурна, че Иън има нещо общо с това. Виждал ли си го напоследък?

— Не — отговори Ерик. — Сблъсквам се с него понякога, когато съм в лондонския офис. Той все още работи в „Блумфийлд Уайс“. Но вече не сме истински приятели.

— Какво мислиш? — попита Меган. — Разказах ти всичко, което сме открили досега. Ти си умен човек. Какво мислиш, че трябва да направим?

Ерик не отговори веднага. Сините му очи я гледаха.

— Мисля, че трябва да внимаваш много, Меган — каза тихо той.

Нещо се стопи вътре в Меган. Почувства, че започва да се изчервява. Изпаднала на ръба на паниката, тя се обърна и махна на келнерката.

— Трябва да платим сметката.

Крис изкачваше стъпалата към стаята на Меган по две наведнъж. Изгаряше от нетърпение да я види. Цял ден се разкъсваше между желанието си да поеме личен риск, за да открие убиеца на Ленка, и страха си да не изложи Меган на опасност. Надви страхът му за Меган. Не искаше да бъде отговорен за още беди, които можеха да я сполетят.

Той почука и тя отвори. Дръпна я в прегръдката си и тя се притисна към него. Погали косата ѝ.

— Толкова съжалявам — каза той.

Тя се отдръпна.

— Ти не си виновен. Не ти си психарят, който се вмъкна тук.

— Да, но трябваше да ти кажа за случилото се в Ню Йорк.

— Не се тревожи — успокой го Меган. — Нека просто си обещаем да си казваме такива неща за в бъдеще, нали?

— Добре. Ходи ли в библиотеката?

— Да. Не можех да остана тук и помислих, че това ще ми помогне да забравя за ножа. Освен това имам много работа.

— Помогна ли ти?

— Всъщност не. Не успях да се съсредоточа.

— Не се изненадвам.

— Виж — каза Меган, — имаш ли нещо против, ако излезем? Не искам да стоя тук.

Отидоха в „Кафе Руж“. Крис си поръча пържола с пържени картофи, а Меган салата с козе сирене. Изпиха бутилка червено вино и поръчаха втора.

Меган изглеждаше разсеяна. Не довърши храната си и за пръв път от началото на връзката им на Крис му бе трудно да поддържа разговора. Започваше някоя тема и Меган бързо я оставяше да заглъхне. Крис ѝ разказа за бирата си с Дънкан и как той се бе ядосал от откритието, че вероятно Иън е убил Алекс, както и Ленка. Но сега, когато Крис и Меган бяха решили да прекратят разследванията си, ентусиазмът ѝ по темата, изглежда, бе спаднал.

Крис разбираше, че преживеният от Меган шок трябва да предизвика някаква реакция, но беше разочарован от формата, която тя бе приела. Представяше си как утешава една обезумяла Меган. Резервираната Меган не бе това, което очакваше.

В края на вечерята, след особено дълго мълчание, Крис попита:

— Сърдиш ли ми се?

— Не — отговори просто тя.

— Защото бих го разбрал.

Тя се усмихна почти за първи път тази вечер и постави дланта си върху неговата.

— Не е това, Крис. Не се тревожи. Просто...

— Трябва да преодолееш случилото се снощи?

Меган го погледна нервно.

— Да. Просто го чувствам из цялото жилище.

— Мога да си представя. Сигурно се чувстваш ужасно.

— Така е. Виж, искаш ли да тръгваме?

— Разбира се.

Крис се опита да плати сметката, но тя не му позволи. Крис не искаше да настоява и накрая си я разделиха. Отправиха се мълчаливо към колежа. Когато стигнаха портала, тя спря.

— Крис, съжалявам, че трябва да те помоля за това, но мислиш ли, че можеш да ме оставиш сама тази вечер?

— Не — отвърна той твърдо. — След случилото се снощи оставам с теб. Не трябва да си сама.

Меган докосна ръката му.

— Ти не разбираш: аз искам да остана сама. — Крис отвори уста да протестира, но тя го прекъсна. — Почакай. Ще бъда в безопасност. Те няма да се върнат довечера. Ние направихме каквото искаха — отказахме се. Просто имам нужда да остана малко сама.

— Но, Меган...

— Повярвай ми, Крис. Моля те.

Крис я гледаше объркано. Не я разбираше. Но беше сериозна. И той щеше да направи така, както искаше тя.

— Добре — съгласи се Крис накрая. — Но ако се уплашиш или просто искаш да поговорим, обади ми се.

— Разбира се. — Тя го целуна по бузата. — Благодаря ти. — И си тръгна.

Меган не можа да заспи. Отначало дори не се опита. Преоблече се в тениска, избута дивана до вратата, сложи една лампа на страничната облегалка, така че да падне, ако диванът се помести, отвори прозореца на спалнята, за да я чуят, ако изпищи, и се пхна в леглото.

Беше сигурна, че неканеният гост няма да се върне поне тази нощ. Трябваше само да си го повтаря и нямаше да я е страх.

Но така защитена в малката си крепост, тя искаше да размишлява.

Следобедът с Ерик изобщо не бе преминал така, както го бе планирала. Ерик изобщо не приличаше на дебел инвестиционен banker; изминалите десет години дори го бяха направили по-привлекателен. Беше внимателен и мил. Споменът как беше тотално, безнадеждно влюбена в него, я връхлетя. Тя беше имала приятели и

преди, в гимназията и в колежа, но той бе първият мъж, когото обичаше истински. Вероятно единственият мъж, когото изобщо щеше да обича някога. Сега се питаше дали въобще е спирала да го обича.

Бе се държала ужасно с Крис, като го отпрати по този начин. Но трябваше да го направи. Не можеше да спи с него в сегашното си объркано състояние. Това щеше да е повърхностно и нечестно. И последното нещо, което искаше да направи, бе да му каже истинската причина, поради която искаше да остане сама тази нощ. Крис не бе направил нищо лошо и тя го харесваше. Ерик беше сянка от миналото и тя искаше да го задържи там.

Наистина ли? Ерик намекна, че нещата с Каси не вървели добре. Меган бе сигурна, че се е оженил за нея по погрешка. Каси беше красива, с добри връзки и сигурно бе безупречната съпруга, но не можеше да има същата връзка с Ерик, която имаше Меган. Сега, твърде късно, той сигурно го разбираше.

Меган се обърна на другата страна и се сгуши под одеялата. От отворения прозорец духаше студен вятър.

За какво мислеше тя? Ерик беше женен, за бога! Съзнаваше, че чувствата ѝ са объркани. И причините бяха разбираеми — ножът и Ленка. Търсеше стабилност, опитвайки се да пресъздаде един щастлив период от миналото си. Залъгваше се.

Трябваше да говори с някого и знаеше с кого. С Ленка. Ленка щеше да разбере чувствата ѝ и да ѝ даде добър съвет. Но Ленка вече я нямаше. Мъката погълна Меган.

Отвори очи. Може би беше заспала за малко. Стори ѝ се, че чува скърцане от всекидневната. Скочи от леглото и се промъкна до вратата на спалнята. Погледна в затъмнената всекидневна. Нищо.

Опита се отново да заспи, но не успя. Неясният образ на непознатия неканен гост на сантиметри от лицето ѝ я караше да отваря очи всеки път, когато ги затваряше. Накрая се предаде и отнесе възглавницата и завивката си във всекидневната. Махна лампата и се сви на дивана. Сега, когато знаеше, че ще бъде събудена моментално от всеки, който опита да отвори вратата, се почувства в безопасност и заспа.

[1] Фотограф, особено известен с техническите си нововъведения и майсторско отразяване на ерозията на планинския

терен. — Б.пр. [↑](#)

3.

Иън напусна хотел „Джордж Пети“ веднага щом плати сметката и си намери едно занемарено малко кафе на булевард „Марсо“. Седна на една маса до прозореца, наслаждавайки се на комбинираната миризма на цигари „Житан“ и силно кафе, и се опита да размишлява.

Ядосваше се на себе си, че бе загубил инициативата, и на Ерик, защото я бе поел. От самото начало Ерик поръчваше музиката.

Спомни си онази нощ преди десет години, ужаса от падането на Алекс зад борда, пиянския еуфоричен подтик към героизъм, който го накара да се хвърли в морето след Алекс, студената вода и високите вълни. Иън не беше лош плувец, но не можеше да види нищо в развълнуваното море, освен кърмата на яхтата, която се отдалечаваше към Лонг Айланд — а след момент дори тя изчезна. Той плуваше сред вълните и викаше Алекс, но не чуваше нищо, само водата кипеше около ушите му.

После, след няколко минути паника, забеляза една ръка, вдигната над вълните. Заплува към нея и видя сред вълните двама души, които неистово пляскаха във водата. Отначало помисли, че единият се опитва да спаси другия. След това, когато се приближи, видя една глава да изплува над повърхността и две ръце да я натискат надолу. Иън доплува по-близо. Сякаш му трябваха векове за това усилие. После, когато се озова на гребена на една вълна, видя само една останала над водата глава. Ерик. Извика го, но Ерик се обърна и бързо заплува в противоположна посока.

Иън потърси тялото на Алекс, но не успя да го открие. Не знаеше дали е потънало или просто отнесено от вълните. Но след две минути започна да се тревожи за собственото си положение. Беше уморен и измръзнал. Къде беше проклетата яхта? Спря да пляска неистово с ръце и крака и заплува бавно, за да пази силите си.

Мозъкът му бе блокирал от студа, умората и шока от видяното. Какво, по дяволите, бе направил Ерик? В това нямаше смисъл.

Трудно бе да плува в бурното море. Гълташе много вода и непрекъснато кашляше и плюеше.

Накрая чу двигателя на яхтата и после я видя да се приближава към него в мрака. Чу познати гласове, нечий ръце го издърпаха на палубата и той се просна на нея изнемощял.

— Не казвай нищо — прошепна в ухото му Ерик. — Алекс щеше да им разкаже за нас двамата. Трябваше да го направя.

И Иън не каза нищо. И без това бе прекалено уморен, за да може да мисли нормално, така че се съгласи с историята, предложена от Ерик и Крис. После какво, по дяволите? Ерик, изглежда, държеше нещата под контрол. Ако Иън се опиташе да каже на полицията какво бе видял, щеше да се забърка в неприятности. Всичко това нямаше нищо общо с него. Просто трябваше да мълчи и да го забрави.

Но разбира се, не можа да забрави. Въпреки че не беше отговорен по никакъв начин за смъртта на Алекс, изпитваше вина. И по някакъв странен начин тази вина заздрави връзката между него и Ерик. Двамата споделяха тайната. Ако и двамата не проговореха, всичко щеше да е наред. И през десетте години, последвали смъртта на Алекс, Ерик определено се бе справил чудесно.

Иън вече знаеше, че е направил ужасна грешка. С годините осъзна, че няма какво да губи, в сравнение с Ерик. Именно Ерик снабдяваше с наркотици Алекс и Иън. Никой от тях не бе нещо повече от нередовен потребител на дрога през уикендите, но в очите на „Блумфийлд Уайс“ и полицията Ерик щеше да е доставчикът, а Иън и Алекс — клиентите. Ерик някак си се измъкна от тестовите за наркотици — да, точно така, тръгна си рано. Иън не беше тестван, защото бе от групата на служителите от лондонския офис. Но Алекс бе тестван и го хванаха. Той се тревожеше за работата си, за медицинските сметки на майка си и Ерик бе сигурен, че Алекс ще го издаде, за да си спаси кожата. И Ерик не само щеше да загуби работата си, но фактът щеше да стане публично достояние. Ако искаше да се кандидатира за политически пост в бъдеще, всеки журналист, който си направеше труда да се порови, щеше да открие, че е бил уволнен от фирма на Уолстрийт заради наркотици. Иън беше сигурен, че именно това бе подтикнало Ерик да убие Алекс.

Рисковете за Иън бяха много по-малки. Наистина, щеше да загуби работата си, но в края на краищата можеше да намери нещо друго. Но просто бе по-лесно да се придържа към версията на Ерик за

случилото се и с времето ставаше все по-трудно да промени решението си.

Постъпи глупаво, като каза на Ленка за Ерик. Никога нямаше да му прости убийството ѝ. Иън винаги бе харесвал Ленка. Двамата бяха преживели много хубави моменти заедно в седмиците преди смъртта ѝ. Но и досега той се чувстваше неспособен дори да протестира срещу убийството ѝ заради страха си от Ерик. Е, вече нямаше да е така.

Излезе от кафето гневен и тръгна към реката. Дъждът най-последно бе спрял и улиците бяха тихи в неделната сутрин, с изключение на странната група уелски махмурлии, залитащи след нощното пиянство. От вида им Иън заключи, че техният отбор е загубил.

Какво можеше да направи? Някъде около час сериозно се забавлява с идеята да убие Ерик. Това щеше да е справедливо възмездие за убийството на Алекс и особено на Ленка. Щом Ерик можеше толкова хладнокръвно да убива старите си приятели, защо Иън да не може?

Но знаеше, че това няма да стане. Не че имаше скрупули. Според него копелето си го заслужаваше. На Иън просто не му стискаше. Практическите подробности по планиране и извършване на убийство просто не бяха по силите му.

Спря в друго кафе някъде на „Маре“ за една ранна бира, цигара и нещо за хапване. Облаците започнаха да се разкъсват и сред тях си пробиха път тънки снопове слаби слънчеви лъчи.

Ако не убиеше Ерик, как трябваше да постъпи? Не можеше да продължава да заравя главата си в пясъка и да се преструва, че не знае нищо. Крис беше непоколебим и Иън не го подценяваше. Ако Крис успееше да разобличи Ерик, Иън нямаше да може да твърди, че е невинен свидетел. Щеше да загази здравата и да извади късмет, ако отърве затвора. Даже ако Ерик успееше да запази нещата в тайна, това щеше да е жесток процес. Още хора щяха да бъдат наранени или убити, може би и самият той. А той не искаше да прекара останалия си живот под сянката на това събитие, на което бе станал свидетел, но за което не се чувстваше отговорен.

Трябваше да направи това, което бе длъжен да направи още преди години. Да говори. Противопоставянето на Ерик щеше да е опасно. Но нещата бяха стигнали точката, в която бе не по-малко опасно да не прави нищо.

Допи бирата и тръгна към остров Сен Луи. Пълноводна от дъжда, Сена бързаше към морето, дърпайки подпорите на мостовете, които препречваха течението ѝ. Сега наоколо се виждаха повече хора, изкушени от мижавото слънце. Внезапно Иън се почувства по-добре от седмици насам. Сигурно по-добре от цели десет години. Разбира се, щеше да е трудно да реши на кого да разкаже. Можеше да опита да отиде в някой полицейски участък в Лондон. Или може би в Прага или Нью Йорк. Може би първо трябваше да си намери адвокат. Или да поговори с някой журналист. Всъщност, като помислеше за това, най-подходящият човек щеше да е Крис. Наистина всеки път, когато се виждаха напоследък, се счепкваха, но иначе Крис беше добър човек. Честен. Щеше да направи каквото трябва. Щяха да си дадат един на друг моралната подкрепа, необходима, за да преживеят това изпитание.

Колкото повече вървеше, толкова по-сигурно ставаше решението му. Накрая се върна в хотела, за да направи резервация за полет до Лондон на другия ден, да подремне и да се надруса.

След три часа, ободрен от решението си, от почивката и най-вече от поетия бял прах, той излезе за последната си вечер в Париж. Посети няколко бара по левия бряг на Сена и се натъкна на две датски момичета в някакво заведение близо до моста Сен Мишел. Престори се на французин и помисли, че се справя много добре с тази роля. Френският му не беше лош, а английският му с френски акцент бе достатъчно добър, за да заблуди датчанките. Прекарваше си добре, както и те. Вечерта бе много приятна, но после едната започна да го гледа с подозрение. На Иън не му пукаше, защото другата, с по-големия бюст, изглежда все още го смяташе за страхотен и се държеше много приятелски. След това подозрителната отведе приятелката си до тоалетната и двете не се върнаха.

След като почака половин час, Иън сви рамене, изпи още една бира и излезе от бара с убеждението, че след като бе успял да омае тези момичета, ще успее и с други.

Беше много пиян. Повървя няколко минути, без да знае къде отива. Озова се в тиха уличка на жилищен квартал далеч от баровете.

— Иън?

Обърна се. Съзнанието му бе прекалено замъглено, за да се изненада, че някой знае името му.

Ножът се заби дълбоко в гърдите му между третото и четвъртото ребро и прониза сърцето му.

4.

Понеделникът беше много зает. На Крис му беше приятно да се зарови в работа. Така нямаше време да се тревожи за Меган, Иън или Дънкан. Оли страшно се зарадва на новината за кувейтската „Роял банк“. Пазарът се срина отново, но те не даваха пет пари. Това означаваше само, че загубите на Руди ще са по-големи, а „Роял банк“ щеше да влезе във фонда на по-ниска цена. Крис с облекчение разговаря с Халид по телефона — той се тревожеше да не би Дънкан да е забравил да му предаде разговора им. Халид искаше да инвестира веднага, така че Крис и Оли изминаха пеша половин километър до офиса на „Роял банк“ на Кувейт и представиха фонда пред Халид и неговия арабски шеф. Халид зададе някои провокиращи въпроси, но Крис успя да му отговори добре. Стана ясно, че Халид и шефът му вече са взели решение. Искаха да инвестират!

Същият следобед Крис осъществи телефонното обаждане, което очакваше цял ден.

— Добро утро, Руди, обажда се Крис.

— Да?

— Руди, страхувам се, че имаме проблем — заяви Крис, като се стараеше да говори, без да издаде радостта си.

— Проблем ли? Какъв проблем?

— Става дума за цената на фонда, Руди. Тя спада много лошо. „Юрика телеком“ все още върви надолу. И тези германски трусове сериозно засегнаха нашите позиции в държавни облигации. Това е доста неприятно.

— И не звучи добре.

— Питам се дали при тези падащи цени няма да поискаш да преразгледаш решението си?

— Ти знаеш какво е решението ми — сопна се Руди.

„Много добре“ — помисли Крис.

— Ако можеш да изчакаш още месец, може би нещата ще се подобрят — каза Крис. Мъчеше се да говори неуверено.

— Да чакам цял месец? — възкликна Руди. — Ти си луд. Искам да изляза. И искам да изляза веднага!

— Но все още остават две седмици до края на трийсетдневното ти предизвестие.

— Не ме интересува. Искам веднага да ме измъкнеш от това сметище, чуваш ли?

— Не съм сигурен, че има начин да стане.

— Гледай да измислиш начин — изръмжа Руди.

Крис остави Руди да виси на телефона няколко прелестни секунди.

— Добре, има един инвеститор, когото може и да успея да убедя да купи твоя дял — каза той накрая. — Но ще се изненадам, ако успеят толкова бързо да влязат във фонда.

— Опитай да ги накараш — сопна се Руди.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Захващай се за работа.

Крис затвори, потропа с пръсти по бюрото около двацет минути и отново позвъни на Руди.

— Имаме късмет — обяви той. — Мисля, че намерих хора. Могат да влязат бързо. Ако можеш да изпратиш по факса нарежданията си днес следобед, до утре ще успееш да излезеш от фонда.

— Чакай до факса — каза Руди и затвори.

До пет часа Крис и Оли вече имаха нарежданията на „Обединени ветерани“ да продадат техния дял и подобно нареждане от „Роял банк“ на Кувейт за покупката му. Кувейтците се задължаваха да инвестират и още седем милиона евро. Жижка също изпрати факс, анулирайки предишните си инструкции за изтегляне от фонда. „Юрика телеком“ все още се намираше в същото лошо положение и изгледите за германската икономика не бяха цветущи, но „Карпейтиън“ щеше да оцелее.

— Не мога да повярвам — каза Оли за кой ли път. — Просто не мога да повярвам.

Крис се облегна на стола и се усмихна. Погледна към бюрото на Ленка. Тя щеше да е доволна от тях, където и да се намираше.

— Оли?

— Да?

— Ще преместиш нещата си отсреща, нали?

— Какво, сега ли?

— Не, не сега. Утре сутринта. Сега ще отида да купя бутилка шампанско за теб и Тина.

Маркърс седеше в колата си и пиеше кафе от „Роян“. Гледаше как от време на време някоя кола спира на паркинга. Познаваше повечето клиенти. Даже за тези, които не познаваше, можеше да каже, че никой не е Ерик Асл.

Ерик му се обади от летището в Бърлингтън. Бе постъпил по-възпитано от онзи другия, който просто се бе появил неканен. Маркърс отказа да го приеме в къщата си. Предложи да се срещнат в „Роян“ в три и петнайсет. Държеше много на този час, макар това да означаваше, че Ерик трябва да почака. В три и петнайсет Карл винаги се отбиваше за чаша кафе и поничка. Точен като часовник. И Маркърс искаше Карл да бъде там, когато се срещне с Ерик.

В три и десет до тротоара спря очукана кола с номера от Върмонт. От нея слезе мъж с шлифер с тютюнев цвят, огледа се и внимателно тръгна през снега и кишата към входа на ресторанта. Спря, огледа отново паркинга и влезе. Беше с две-три години по-млад от Маркърс — на възрастта, на която щеше да е Алекс, ако беше жив. Маркърс чакаше и наблюдаваше, стиснал пушката на седалката до себе си. Но Ерик беше сам.

След пет минути се появи бялата полицейска патрулна кола. Маркърс се усмихна, изскочи от колата и каза:

— Здравсти, Карл.

— Как си, Маркърс? — попита полицаят.

Маркърс беше сигурен, че Карл всъщност му няма особено доверие, но след като живееше в района от девет години, знаеше, че заслужава поне поздрав. И ако влезеше в свада с външен за града човек, беше сигурен, че Карл ще застане на негова страна.

Ерик седеше в едно сепаре в дъното на ресторанта. Костюмът му контрастираше с джинсите, комбинезоните и мръсните тениски наоколо. Той вдигна поглед при влизането на Маркърс и изглежда, го позна — той приличаше на по-малкия си брат даже десет години след последната им фатална среща. Маркърс седна в едно сепаре близо до

бара, на няколко крачки от любимото място на Карл, но достатъчно далеч, за да не се чува разговорът им. Улови погледа на Ерик и му кимна. Ерик взе чашата си с кафе и дойде при него точно когато Карл сядаше на мястото си на бара. Карл поръча поничка и чаша кафе и се впусна в обичайния си разговор със собственика Роян, който знаеше как да котка редовните посетители. Според Маркъс Карл прекарваше деня си в ядене из окръга и пак не успяваше да наддаде и грам — беше си все така мършав.

Очите на Ерик се стрелнаха към полицаия, после той се усмихна.

— Играем по правилата, нали?

Маркъс не отвърна на усмивката му.

Ерик подаде ръка.

— Ерик Асл.

Маркъс не се ръкува.

— Какво искаш?

— Да си поговорим.

— Ами говори.

Маркъс правеше всичко възможно, за да изкара Ерик от равновесие, но не се получаваше. Ерик, изглежда, не се впечатляваше от грубостта му.

— Добре — каза той, отпи от кафето си и изгледа твърдо Маркъс.

— Казах, говори!

— Искам да говоря с теб за брат ти.

— Това го разбрах.

— Той беше мой приятел.

— Да бе. Точно както е бил приятел и на онзи другия. На онзи британец. Щом сте му били приятели, защо той е мъртъв?

Ерик не му обърна внимание и продължи тихо и спокойно.

— Както казах, той ми беше приятел. Срещнахме се през първата ни седмица в „Блумфийлд Уайс“. Сприятелихме се веднага — възгледите ни бяха различни от тези на повечето други курсисти. И двамата търсехме къде да се настаним. Той намери един апартамент, трябваше му съквартирант, попита ме и аз казах „да“.

— Бил си негов съквартирант?

— Да. Както казах, наистина се разбирахме добре. Канехме гости. Двама ергени могат да се повеселят здравата в Манхатън.

Келнерката дойде и Маркърс сопнато си поръча кафе. Ерик почака, докато тя отиде да го донесе, после продължи:

— Бях съсипан, когато се удави. Направих каквото можах, за да помогна на майка ви с погребението и всичко останало — тя беше прекалено болна, за да се справи сама. И след това прекарах доста време с нея, с майка ти. Но както знаеш, тя загуби воля за борба след смъртта му.

— Знам — каза Маркърс и преглътна. Разбира се, че не знаеше. Тогава беше на хиляди километри.

— С брат ти живяхме заедно само девет месеца, но той много ме впечатли. Имаше страхотно чувство за хумор. Никога не приемаше твърде на сериозно случващото се в „Блумфийлд Уайс“. Когато всички са напрегнати и обстановката е изнервена, аз понякога се опитвам да си представя какво би направил Алекс. Това някак си поддържа човешкото в мен.

Маркърс го наблюдаваше. Ерик говореше спокойно, почти с нежност. И не беше толкова нервен, колкото беше британецът.

— Видях някои от картините му — бяха наистина добри. Запазих една след смъртта му. Майка ти каза, че мога да я задържа. Той погубваше таланта си в инвестиционната банка.

Маркърс мълчеше. Не искаше Ерик да разбере, че е успял да го трогне. Но така си беше. Точно такива бяха нещата, които Маркърс искаше някой друг освен него да каже за брат му. Но досега никой не бе ги изрекъл.

Ерик отпи от кафето си.

— Продължавай — каза накрая Маркърс.

— Мислех, че случилото се с Алекс е останало в миналото. Но през последните няколко седмици разбрах, че не е така. Всичко започна малко след като ти се опита да се срещнеш с мен в Ню Йорк. Между другото, съжалявам, че тогава не те приех. Бях зает със сделки и освен това... Е, това няма значение.

— Какво освен това?

Ерик го погледна право в очите.

— Освен това все още ти се сърдех, защото те нямаше, когато Алекс умря. И когато майка ви умря — също.

Маркърс се ядоса. Кой беше този човек, че да си позволява да го критикува? Но Ерик вдигна ръка в успокоителен жест.

— Съжалявам. Знам, че съм груб. Особено защото знам какви усилия полагаш, за да откриеш какво наистина се случи с него.

Маркърс изсумтя. Този човек поне разбираше, че той се опитва да направи нещо. Но все още изпитваше подозрения. В края на краищата Ерик бе един инвестиционен банкер със скъп костюм.

Инвестиционният банкер продължи да говори бавно и разумно.

— Мисля, че и ти знаеш, че смъртта на Алекс не е инцидент. Някой го удави. След това някой уби Ленка, с която вярвам, че си се срещнал. А снощи беше убит още един човек. В Париж.

— Още един?

Ерик кимна, извади сгънат лист хартия от джоба си и му го подаде. Беше отпечатано на принтер съобщение на „Ройтерс“, че Иън Даруент, трийсет и две годишен британски инвестиционен банкер, е намерен намушкан с нож в Париж.

Маркърс не познаваше Иън, но разбира се, знаеше кой е той.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Мисля, че да. И знам кой уби брат ти.

Маркърс усети как сърцето му заби по-бързо. Щеше да научи това, което му убягваше толкова дълго.

— Кой?

— Дънкан Джемъл.

— Дънкан Джемъл? — Маркърс ядосано прехапа устна. — Знам, че не е бил той. Ленка ми каза. Някой е удавил Алекс след като Дънкан го е съборил в морето.

— Дънкан го направи — каза тихо Ерик.

— Дънкан?

Ерик кимна.

— Когато Алекс падна, Иън и аз скочихме след него. Дънкан ни видя и също скочи. Имаше вълнение и не се виждаше нищо. Не намерихме брат ти. Но Дънкан го е намерил. И го е удавил.

— Откъде знаеш?

— Иън го е видял — отвърна Ерик.

— Иън?

— Да. Каза ми миналата седмица. Бях в Лондон и се срещнахме, за да поговорим за случилото се с Ленка. Той беше съсипан. Каза, че видял Дънкан да дави Алекс, но си мълчал за това. После се изпуснал по погрешка пред Ленка. Тя заявила, че ще разкаже на всички,

включително на теб, което, между другото, май не е успяла да направи, нали?

— Продължавай — само каза Маркъс.

— И така, Иън казал на Дънкан и Ленка беше убита. Когато се видяхме с Иън, той бе уплашен. Много уплашен. Мислеше, че е следващият. Каза, че заминава в Париж по работа и не иска да се връща.

— И после това? — Маркъс кимна към листа пред себе си.

Ерик кимна.

— И кой е убил Иън? Дънкан?

Ерик се намръщи.

— Там е цялата работа. Не мисля, че е бил Дънкан. Мисля, че е бил Крис Шчипьорски.

— Британецът, който дойде да ме види?

— Да.

— Защо мислиш, че е той?

— Защото го видях на гишето за регистрация на полети за Париж. Щях да отида да му кажа здрасти, но ми идваше редът на опашката.

— Значи е летял до Париж. И какво от това?

— Можеше да е просто съвпадение. Но аз разговарях с него по телефона същия ден и той каза, че ще прекара уикенда в Лондон. Значи ме е излъгал. Защо да го прави?

Маркъс не изглеждаше убеден.

— Виж — каза Ерик, — не съм сигурен за Крис. Не знам как са се разбрали с Дънкан и не мога да съм сигурен, че той е убил Иън. Но го подозирам.

Маркъс се замисли. Отделните елементи се връзваха, с изключение на един.

— Ако Дънкан умишлено е удавил Алекс, тогава защо Ленка ми каза, че не той е отговорен за смъртта на брат ми?

— Не знам — отговори Ерик. — Може би е искала да каже, че Дънкан не е убил брат ти случайно. Но аз знам това, което ми разказа Иън. Той е видял Дънкан да натиска брат ти под водата.

Маркъс се наведе напред и разтри слепоочията си. Работата ставаше сложна.

— Имаш ли някакво доказателство?

Ерик въздъхна.

— Не. Ако имах, щях да отида в полицията. А така...

— Значи просто трябва да ти повярвам?

Ерик се усмихна.

— Ако искаш. Това си е твоя работа. Аз просто мисля, че имаш право да го научиш. Но моля те, не казвай на никого, че съм ти казал. Особено на Дънкан или Крис. Те не знаят за разговора ми с Иън и затова се надявам, че съм в безопасност. Но ти не си.

— Аз ли?

— Разбира се, че ти. Не и след като Ленка е разговаряла с теб. Съмнявам се, че ще спрат с Иън.

— Ти какво ще правиш? — попита Маркъс.

— Какво мога да направя? Ще мълча. Ще се преструвам, че не знам нищо. Ами ти?

— Аз ли?

— Да. Ти беше първият, който заподозря, че има нещо нередно. Сега си сигурен, че е било така. Какво ще предприемеш?

— Не знам. Трябват ми доказателства.

— Ако намеря доказателства, ще ти ги предоставя — каза Ерик.
— Но нямам намерение да ги търся.

— Не знам какво ще предприема — повтори Маркъс.

— Утре трябва да замина за Лондон. Ако ходиш там, обади ми се на клетъчния телефон. Може да мога да ти помогна. Ето визитната ми картичка. — Маркъс я взе и я пхна в джоба си, без да я погледне. — Трябва да се направи нещо, нали?

Крис дойде на работа рано сутринта. Двамата с Оли трябваше да преоценят портфейла. Преоценката трябваше да определи цената, на която инвестицията на „Обединени ветерани“ щеше да бъде прехвърлена на „Роял банк“ на Кувейт. Това беше лесно с държавните облигации, но високодоходните облигации имаха много по-неясни цени, а тези на „Юрика телеком“ бяха най-мътни от всички.

До девет и половина имаха всички цени с изключение на „Юрика телеком“. Спогледаха се с Оли и Крис набра номера на Иън. Макар да знаеше, че Иън е в Париж, го потърси по име — по този начин бе сигурен, че ще говори с човека, който го замества. Докато го свързваха,

се чудеше с какъв ли номер ще излезе сега „Блумфийлд Уайс“. Той искаше колкото е възможно по-ниска цена. Колкото повече загубеше Руди, толкова по-доволен щеше да е Крис и толкова по-големи печалби щеше да осъществи „Роял банк“, когато пазарът подскочеше нагоре.

Накрая му отговори.

— Крис? Аз съм Манди. Манди Симпсън.

Крис я помнеше като младши дилър по времето, когато работеше в „Блумфийлд Уайс“. Досега вероятно бе станала главен ръководител.

— Здравей, Манди. Как си? Не знаех, че замествах Иън.

— Не го замествам. Отговорих ти просто защото те познавам.

Крис усети, че нещо не е наред.

— Какво има, Манди?

— Иън е убит. В Париж.

Крис затвори очи. Знаеше си. Просто си знаеше.

— Крис? — обади се Манди.

— Ужасно. Имаш ли някаква представа как се е случило?

— Намушкан е с нож.

О, Дънкан, Дънкан!

— Намушкан? Полицията хванала ли е убиеца?

— Не, доколкото знам. Но не знаем подробности.

— Боже!

— Съжалявам, Крис — каза Манди. — Знам, че бяхте приятели.

„Ама че приятел“ — помисли Крис. Но макар да беше убеден, че Иън е отговорен за смъртта на двама души, се изненада от обзелата го скръб.

— Благодаря, че ми каза, Манди. Дочуване. — И затвори.

Оли беше пребледнял.

— Боже мой! — възкликна той.

Крис шумно издиша.

Дънкан го беше убил. Тъпото копеле! В момента, в който Крис бе казал на Дънкан за Иън, Дънкан бе скочил в самолета за Париж, открил бе Иън и го беше убил. И явно не го бе направил кой знае колко хитро. Сигурно до двайсет и четири часа щеше да се озове в затвора.

— Оли, можеш ли да ме оставиш за момент? Трябва да се обадя по телефона.

Оли излезе, а Крис се обади на Меган и й каза всичко.

— Сигурно е Дънкан — заяви тя.

— И аз мисля така.

— Този човек е луд. Винаги съм го знаела. — В гласа ѝ се долавяше подтекста „нали ти казах“, но Крис трябваше да признае, че това е вярно.

— Права си — призна той. — Басирам се, че ще го хванат това тъпо копеле.

— И вече няма да го прикривам — заяви Меган.

— Не, този път не.

— Мислиш ли, че трябва да отидем в полицията?

Крис въздъхна.

— Не. Нека те дойдат при нас. Може да стане голяма каша. Те ще трябва да разследват убийствата на Ленка и Алекс, а ние все още можем да загазим заради прикриването на истината. Права си, че не бива да лъжем, но нека почакаме първо да ни попитат.

— Добре. Знаеш ли, изпитвам облекчение.

— Облекчение?

— Да. Сега, когато Иън... си отиде, вече никой няма да се промъква в спалнята ми. Няма да има повече мъртъвци. И ще го кажа направо — ако той е убил Ленка, значи си е получил заслуженото.

— Да — каза безизразно Крис.

— Какво има? Нали мислиш, че той я е убил?

— Да.

— Но не си сигурен, така ли?

— Не. А ти?

— Не виждам как можем да сме сигурни. Просто трябва да почакаме и да видим какво ще открие полицията.

— Меган?

— Да?

— Може ли да дойда да те видя довечера? В Кеймбридж?

Меган се поколеба.

— Разбира се. Ще се радвам.

— Довиждане тогава — каза Крис. Но беше разтревожен, докато затваряше телефона. Улови колебанието в гласа ѝ и то не му хареса. Освен това тя бе права — не можеха да са сигурни за Иън.

Мина му през ума да се обади на Дънкан. Но нямаше смисъл — той почти сигурно беше в Париж и най-вероятно в някоя полицейска килия. Все пак вдигна телефона и набра номера на банка „Хоншу“. И

се изненада, когато чу Дънкан да отговаря с мекия си шотландски акцент.

— Дънкан! Мислех, че не си на работа!

— Защо? — попита Дънкан. — Вторник сутринта е. Десет часът. Къде другаде да съм? Ти уреди ли нещо с „Роял банк“ на Кувейт?

— Да, уредих нещата. Слушай, трябва да говоря с теб.

— Давай.

— Не по телефона — изсъска Крис. Телефонните разговори на банка „Хоншу“ се записваха, разбира се, точно както в „Блумфийлд Уайс“.

Дънкан внезапно стана сериозен и сниши гласа си.

— За Иън ли става дума?

— Да.

— Добре. Сега трябва да отида на едно съвещание. Ще изляза около дванайсет и половина. Можем да се срещнем тогава.

— Дънкан! Много е важно!

— Съжалявам, Крис, но не мога да се измъкна.

— Добре. Ще те чакам пред офиса ти в дванайсет и половина.

5.

Офисите на банка „Хоншу“ се намираха на Финсбъри Скуеър. Дънкан закъсня с пет минути.

— Къде отиваме? — попита той, щом излезе.

— Ще се разходим — отвърна Крис и го поведе навън.

— Но вън е студено — възрази Дънкан. И наистина беше студено и духаше. — Не съм си взел палтото.

— Това си е твой проблем — каза Крис и бързо закрачи по Сити Роуд.

След стотина метра стигнаха до Бънхил Фийлдс — старото гробище на Лондон. Влязоха пред боядисаните в зелено железни врати и тръгнаха по една пътека между гъсто поставените надгробни камъни, покрити с мъх и лишеи. Крис седна на една пейка.

— Защо тук? — попита Дънкан. — Студено ми е.

— Тук е тихо — отговори Крис. В някой хубав ден щеше да е пълно с чиновници, които обядваха. Но в този мартенски вятър двамата бяха сами с надгробните камъни.

— Какво ти става? — попита Дънкан и пхна ръце в джобовете си.

— Иън.

— Мислех, че аз би трябвало да съм ужасен от случилото се с Иън.

— Приятно ли беше пътуването до Париж, Дънкан? Видя ли забележителностите? Качи ли се на Айфеловата кула?

— Не знам за какво говориш. Не съм бил в Париж.

— Дънкан, аз не съм глупак. И няма отново да те прикривам.

— Да ме прикриваш ли? Какво искаш да кажеш? — После изведнъж млъкна. — Нещо се е случило с Иън, нали? В Париж? И ти мислиш, че аз имам нещо общо с това?

— Точно така. Даже много общо — каза студено Крис.

— Какво е станало? Той мъртъв ли е?

Крис го гледаше. Объркването му изглеждаше искрено. Но Крис току-що му бе казал, че няма да го прикрива. Дънкан нямаше причина

да му каже истината, а имаше много причини да се прави на изненадан.

— Намушкали са го с нож в неделя вечерта. Ти си го намушкал.

— Стига, Крис — викна Дънкан. — Как можеш да говориш така? Не съм го убил. Дори не съм бил в проклетия Париж.

— Но искаше да го направиш, нали?

— Не, не съм искал.

— Наистина изглеждаше така, когато се видяхме в кръчмата на обяд.

— Просто се ядосах — отвърна Дънкан. — Не можеш да ме обвиняваш.

Крис поклати глава.

— Ти наистина прекали, Дънкан. Това, което е направил Иън, е лошо, но това, което си направил ти, е не по-малко зловещо. Не трябваше да го убиваш.

— Но аз не съм го убил! За бога, аз си бях в Лондон.

— И несъмнено сам, завит добре в леглото, нали?

— Сигурно. Не, чакай да помисля. Спомням си. Неделя беше лош ден. Вечерта излязох за едно-две питиета. Прав си, тази работа с Иън ме потресе. Но после отидох да видя Пипа.

— Късно вечерта, така ли?

— Към единайсет и половина. Исках да говоря с нея. Тя ми каза, че съм пиян, и ме изгони.

— И тя ще потвърди историята ти?

— Не виждам защо да не я потвърди.

Крис се поколеба.

— Може да си я накарал да излъже. Както ни накара да лъжем на яхтата.

В очите на Дънкан светна гняв.

— Никога не съм ви карал да лъжете! Доколкото си спомням, идеята беше ваша. И сега ми се ще да ми бяхте позволили да кажа истината. Всичко това можеше да не се случи. — Той прекара ръка през косата си. — Боже, ако полицията дойде да разговаря с теб, ще им кажеш, че аз съм го убил, така ли?

— Ще им кажа истината. Нищо повече — отговори Крис.

— Виж, не съм го убил. Помисли малко. Щом аз не съм го убил, значи го е направил някой друг. Тогава и ти не си в безопасност, нали?

Крис го погледна за момент, после стана да си ходи. Смяташе, че няма повече какво да си кажат. Но Дънкан го хвана за ръката.

— Ето — каза той и му подаде мобилния си телефон. — Обади й се.

Крис се поколеба. Дънкан набра номера и му даде телефона. Крис сви рамене и го вдигна до ухото си. Чу сигнала и после гласа на Пипа.

— Филипа Джемъл.

— Пипа, обажда се Крис Шчипьорски.

— О, здравей, Крис. Виж какво, точно излизам.

— Това няма да отнеме и минута — каза Крис. Дънкан го наблюдаваше внимателно. — Виждала ли си Дънкан през последните няколко дни?

— Защо питаш?

— Отговори ми и ще ти кажа.

Пипа въздъхна.

— Вечеряхме заедно в петък вечер.

— А оттогава?

— Дойде да ме види посред нощ. Беше пиян. Искаше да ми хленчи. Казах му да се маха.

— Кога беше това?

— В неделя.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Защо?

— Иън Даруент е убит в неделя през нощта в Париж.

— О, господи! — За момент настъпи мълчание, после Пипа каза уморено: — Стига вече. Дънкан каза нещо за него, но не можах да разбера какво точно.

— Дънкан мислеше, че Иън е убил Ленка — обясни Крис.

— А ти смяташ, че Дънкан може да е убил Иън?

— Да — отвърна Крис сопнато и погледна Дънкан.

— Нямах много вяра на приятелите си, нали? — каза обидено Пипа. — Е, с приятели като твоите не съм изненадана. Дънкан обаче си беше в Лондон. Мога да гарантирам за него.

Крис не каза нищо.

— Какво става? Не ми ли вярваш?

Крис въздъхна. Разбра, че Пипа не прикрива Дънкан. Внезапно се засрами от недоверието си и към нея, и към него.

— Вярвам ти. Благодаря, Пипа. Довиждане.

Изключи и върна телефона на Дънкан.

— Извинявай.

Дънкан пхна телефона в джоба си, после се усмихна.

— Няма нищо. Страшни неща се случиха напоследък. Трудно е да разбереш на кого да вярваш.

— Прав си — каза Крис и пак седна на скамейката. Една сврака кълвеше сред старите надгробни камъни.

— Знаеш ли какво означава това? — попита накрая Крис.

— Какво?

— Щом ти не си убил Иън, тогава трябва да са го убили поради същата причина като Ленка — защото е знаел кой е удавил Алекс.

— Така ли мислиш?

— Това ми изглежда най-вероятно. Не мога да се сетя за друга причина.

— И кой е удавил Алекс? — попита Дънкан.

— Има само една възможност — отговори Крис. — Трима души се хвърлиха в морето. Ти, Иън и Ерик.

— Ерик.

— Трябва да е той — каза Крис. Сега, когато направи това предположение, всичко се намести в съзнанието му. — Ерик е удавил Алекс. Ленка е разбрала за това и е заплашила, че ще разкаже всичко. Затова Ерик я е убил. Иън е знаел за това и сега и той е мъртъв.

— Боже господи! — възкликна Дънкан.

— Разбира се, Ерик не е убил Ленка и Иън собственоръчно. Вероятно е наел онзи мъж, който уплаши и Меган, и мен. — Мъжът с мустаци и дългата коса. Мъжът от Ню Йорк, чийто бяг Крис бе разпознал след случилото се в Прага.

Мустаците и дългата коса можеха да са фалшиви. И Крис внезапно разбра кой е мъжът.

— Тери — каза той. — Шофьорът и бодигард на Ерик. Тери. — Обърна се към Дънкан. — Ти какво мислиш?

— Всичко се връзва — отбеляза той. — След като така се ядосах заради Иън, този път не искам да правя прибързани заключения, но мисля, че си прав. Ерик е единственият, който би могъл да го направи.

Освен всичко останало, необходима е организация, за да се извърши нещо подобно. Сигурен съм, че Ерик е могъл да си осигури някой като този Тери, който да обикаля света и да му върши мръсната работа. Не мисля, че някой от нас останалите би се справил. Ерик изглежда много очарователен, но под външността му има нещо студено. Пресметлив е, ако разбираш какво искам да кажа. Да, мисля, че е той.

Гледаха старите надгробни плочи.

— Но няма доказателства — отбеляза Дънкан.

— Да, няма.

— Какво стана с онази психоложка от Ню Йорк?

— Не пожела да ми каже нищо. Било въпрос на конфиденциалност.

— Може би има смисъл да опиташ отново. Сега, когато разполагаме с име.

— Не знам. Защо пък да не опитам всъщност? Дай ми телефона.

Беше един и четвърт — осем и петнайсет вечерта в Ню Йорк, но доктор Марша Хорват бе още в офиса си, макар секретарката ѝ вече да я нямаше.

— Доктор Хорват, обажда се Крис Шчипьорски.

— О, да? — Гласът ѝ беше спокоен, но на Крис му се стори, че долавя следа от любопитство.

— Срецнахме се миналата седмица. Питам ви за тестването на курсистите в „Блумфийлд Уайс“.

— Да, помня.

— Имахте ли възможност да помислите дали можете да ми дадете малко повече информация за резултатите от тези тестове?

— Да, и се страхувам, че отговорът е „не“. Навремето реших, че е мой дълг да уведомя „Блумфийлд Уайс“ за безпокойството си. Освен това съм длъжна да запазя конфиденциалност за тях и за курсистите.

— Разбирам това — каза Крис, опитвайки да не издаде нетърпението си. — И разбирам, че това е един труден етичен проблем. Но Иън Даруент бе убит преди два дни. Тоест трима от седемте души на онази яхта са убити и вероятно от един и същ човек. Твърде възможно е този човек да убие отново.

— Тогава трябва да съобщите в полицията — каза Марша. — Аз трябва да получа искане за информация от тях.

— Не е толкова лесно — отговори Крис. — Моля ви. — По дяволите! Бе позволил на отчаянието си да прозвучи в гласа му. — Следващата жертва като нищо мога да се окажа аз. Това не е никакъв абстрактен етичен проблем. Ако умра през следващите няколко дни, защото вие не сте ми дали информацията, от която имам нужда, ще помните този разговор през целия си живот.

Настъпи мълчание. Дънкан вдигна окуражаващо палец.

— Доктор Хорват?

— Един от тестовите, които използвах, беше „Минесота — Мултифазно описание на личността“ — отговори тя. — По-често се използва за диагностициране на личностни разстройства, отколкото при наемане на работа, но изглеждаше подходящ предвид целите на „Блумфийлд Уайс“. Пред периода, когато използвах теста, резултатите на двама кандидати показваха висока степен на психопатология. Поисках допълнителни интервюта с двамата и страховете ми се потвърдиха. И двата пъти изразих опасенията си по най-категоричен начин пред господин Калхун в „Блумфийлд Уайс“, но той въпреки това нае и двамата. Единият беше Стивън Мацли, който както знаете, бе осъден за изнасилване, след като напусна „Блумфийлд Уайс“.

Настъпи пауза. „Хайде — помисли Крис. — Другият. Името. Дай ми името.“

— Другият беше нает по-късно. Впоследствие господин Калхун ми се обади, за да ме уведоми, че е излязъл на първо място в неговата програма за обучение. Смятам, че това е същата програма, в която сте участвали и вие. Господин Калхун, изглежда, смяташе, че това е потвърждение на правилността на решението му да наеме кандидата, въпреки моите възражения.

— Благодаря ви много, доктор Хорват.

— Няма защо. Ще ме информирате за развитието на събитията, нали?

— Ще го направя — обеща Крис, затвори и върна телефона на Дънкан.

— Е? — попита той.

— Ерик. — Ерик бе излязъл първенец на програмата. И Ерик бе показал силни психопатични тенденции на теста. Те бяха скрити под неговия лъскав външен вид, чар и привидна честност. Но доктор

Хорват не се съмняваше. Най-после разбраха. — Тя каза, че е бил Ерик.

— Това обяснява нещата. — Дънкан въздъхна. — И какво ще правим сега? Ще отидем в полицията ли?

— Не знам — отвърна Крис. — Трудно е. Първо, проблемът е на коя полиция да съобщим. Става дума за три убийства в три различни страни и никое от тях във Великобритания. Освен това не разполагаме с достатъчно доказателства, за да арестуват веднага Ерик. Полицията ще трябва да започне дълго и сложно международно разследване. Ерик ще наеме най-добрите адвокати в трите страни, за да отърве затвора. А междувременно ние с Меган ще бъдем изложени на опасност. Полицията може никога да не събере доказателства, за да го осъди, а дори и да ги събере, ние вероятно ще бъдем мъртви, докато го затворят.

— Разбирам — каза Дънкан. — Но не можем да стоим така, без да правим нищо, и да чакаме още някой да умре. Ами Ленка? Ами Иън и Алекс? Щом Ерик ги е убил, не можем да го оставим да се измъкне.

— Не знам какво да направим — каза Крис.

— Аз знам — решително заяви Дънкан.

— Не, Дънкан — възрази Крис. — Знам, че сгреших, когато помислих, че ти си намушкал Иън, но бях прав да смятам такава постъпка за глупава. Ще те хванат. Убийството е нещо лошо, Дънкан, дори когато става дума за човек като Ерик.

— Възхищавам се от моралните ти скрупули, Крис. Но ако не направим нещо по въпроса, той непременно ще убие всички ни.

Крис знаеше, че Дънкан е прав.

— Добре, добре. Може би трябва да отидем в полицията. Това е риск, но както казваш, рисковано е и да не предприемем нищо. Но искам първо да говоря с Меган. Ще я видя довечера.

— Защо трябва да говориш с нея?

— Защото тя е изложена на същата опасност като нас, ако Ерик разбере какво правим.

— Добре — съгласи се Дънкан. — Ще направим както искаш. Говори с нея и след това ще отидем в полицията. Но, за бога, внимавай.

Маркърс се спусна безпрепятствено до езерото, ските му за бягане се плъзгаха по пресния сняг, навалял предишната нощ. Небето беше ясно и синьо, обгръщаше го пълна тишина. Той поспря до замръзналото езеро, което можеше да издържи тежестта му още няколко седмици. Няколкото летни бунгала бяха тихи, снегът по покривите и в дворчетата им стоеше непокътнат. Той се оттласна и тръгна напърко през езерото — придвижваше се без усилия по тънкия пласт сняг, покриващ леда. Това бе мястото, където обичаше да размишлява и да се зарежда с енергия. От езерото нагоре по хълма до къщата щеше да се поизпоти, но това си струваше усилията.

Студеният въздух го ободряваше. Бе спал лошо и се почувства затворник в топлатата хижа, която обикновено му действаше успокояващо. Анджи също го подлудяваше. Знаеше, че тя просто се опитва да помогне, но той трябваше сам да се оправи с всичко това.

Налагаше се да го направи. От десет години го разяждаше вина за смъртта на брат му и майка му. Когато започна да задава въпроси за случилото се с Алекс, всъщност започна един процес, който не можеше да върне назад. И нямаше да има мира, докато не го приключеше.

Не беше съвсем сигурен какво означава това. Да установи кой е убил Алекс, да. И да има възмездие за този човек. Но още не бе сигурен каква форма щеше да приеме това възмездие. Знаеше какво иска да направи. Какво чувстваше, че трябва да направи. Но все още не бе готов да си го признае.

Припомни си за кой ли път разговора си с Ерик и почувства как гневът му се завръща. Как можеше Ерик да говори така — че бил помогнал на майка му и че му бил сърдит, защото не е бил там, когато Алекс е умрял? Нямаше право! На Маркърс му бе достатъчно трудно и без някакъв лъскав инвестиционен банкер, който твърдеше, че е приятел на Алекс, да му казва какво да прави.

Обаче наистина вярваше, че Ерик е бил приятел на Алекс. Разбираше гнева на Ерик и фактически го споделяше. Бе изоставил брат си и майка си. Приятно му стана да чуе как Ерик говореше такива хубави неща за Алекс, но все още го болеше от критиката срещу самия него и щеше да продължи да го боли, докато не разрешише проблема.

Плъзна се още по-бързо по езерото. Беше превъзходен скиор, но започна да се занимава със ски бягане чак когато се премести във

Върмонт. Бе добър и в тази дисциплина — имаше и физиката, и темперамента, необходими за нея. През някои седмици при хубаво време и подходящо настроение бягаше със ските по осемдесет километра.

Алекс никога не се бе качвал на ски. Но беше по-добър от Маркър в почти всичко останало. По-умен, по-надарен — и всички го обичаха повече. Маркър никога не се сърдеше на Алекс за успехите му. Винаги се гордееше с по-малкото си братче. И Алекс. Изглежда, никога не се възгордя, нито пък гледаше на себе си прекалено сериозно. Ерик беше прав за това.

Алекс заслужаваше приятел като Ерик. Заслужаваше и брат като Ерик, но не му се бе паднал такъв.

Казваше ли Ерик истината, когато твърдеше, че Дънкан е убил Алекс? В края на краищата той нямаше доказателства, а и беше инвестиционен банкер. Маркър прехвърли още веднъж разговора през главата си, като се мъчеше да бъде обективен. Колкото повече мислеше за това, толкова по-убеден ставаше.

Не беше толкова сигурен за британеца с полското име, Крис едикой си. Той се различаваше много от Ерик. По-нервен. По-уклончив при разкриването на информация. По-склонен да я измъкне от самия Маркър. А Ерик бе дошъл с мир, разказа историята си и си отиде. Маркър не бе сигурен какъв е планът на Крис. Но всичко това се оказало прекалено сложно. Всъщност не му пукаше кой е убил Иън Даруент. Интересуваше го само кой е убил брат му. И сега вече знаеше името му.

Дънкан.

Стигна брега на езерото и закрачи със ските нагоре по хълма към дома си. Знаеше, че трябва да замине за Лондон и да го открие. Нямаше избор.

Ерик се отпусна на задната седалка на наетия ягуар. Чувстваше се изтощен. Беше свикнал с жестоки пътнически програми, но тази се оказало направо абсурдна. И все пак трябваше да я осъществи. Както бе казал на Тери в Париж, имаше някаква граница в броя на труповете, за които можеха да бъдат директно отговорни, и с Иън те я бяха достигнали. Нуждаеха се от нов член на групата.

Докато Тери паркира пред изход номер четири, Ерик извади мобилния телефон и прослуша съобщенията си. Имаше десетина и всичките бяха спешни. Но той не им обърна внимание, включително на това от Каси, с изключение на едно, което налагаше незабавен отговор. Потърси един номер и го набра. Разговорът бе кратък, но когато свърши, той се усмихна.

— Добри новини ли, сър? — попита Тери от предната седалка.

— Да, бих казал, че са добри — отговори Ерик. — Между другото, ти свърши хубава работа в Париж, Тери. Сумата ти трябва да е била преведена вчера.

— Няма проблем. Ще се радвам отново да свърша нещо подобно. Само кажете.

— Засега не е необходимо — каза Ерик, облегна се на седалката и затвори очи. — Мисля, че нещата се подреждат доста добре.

6.

Крис беше едновременно нетърпелив и нервен, докато изкачваше стълбището на Меган. Нетърпелив, защото искаше да ѝ разкаже за откритието си. И нервен, защото все още се тревожеше от студенината ѝ към него предишната седмица и от колебливата нотка в гласа ѝ, когато се самопокани да ѝ гостува.

Почука на вратата, леко задъхан от изкачването на стълбите.

Тя отвори веднага.

— Здравей.

— Здравей.

— Ела. — Тя го придърпа към себе си и го целуна. Нервността му изчезна, щом усети дланите ѝ върху гърба си. Тя се отдръпна и започна да разкопчава ризата му.

— Какво правиш? — попита Крис.

— На какво ти прилича? Имаш някакви възражения ли?

— Никакви — усмихна се той.

— Добре, ела тогава — каза тя и го поведе към спалнята.

След половин час лежаха голи в прегръдките си в затъмнената стая. Крис се подпря на лакти и загледа как светлината от колежанските сгради отсреща играе върху кожа на Меган.

— Хубаво беше — каза той и прекара пръст по бедрото ѝ.

— Да. Заслужаваше го, след като бях толкова сдържана миналата неделя.

— Грешката не бе твоя — отвърна Крис. — Още беше в шок.

— Моя беше — настоя Меган. — И съжалявам за това. — Тя го целуна нежно по устните.

— Днес научих нещо — каза той.

— О, така ли? — Тя седна и вдигна колене до гърдите си. — Разкажи ми.

И Крис ѝ разказа за разговора си с Дънкан, за потвърдената от Пипа негова версия и за наученото от доктор Хорват за Ерик. Тя слушаше внимателно и когато той свърши, не каза нищо.

— Е? Какво мислиш? — попита Крис.

— Не съм сигурна, че си направил правилното заключение.

— За Ерик ли?

— Да. За Ерик. Не мисля, че той има нещо общо с това.

Крис беше изумен. Гледаше Меган, несигурен как да реагира. Очакваше помощ от нейния здрав разум, за да реши какво да предприеме сега, когато знаеха, че Ерик е виновен за толкова много убийства.

— Но не разбираш ли? Трябва да е той. Удавил е Алекс, уредил е убийството на Ленка, за да й затвори устата, а после и Иън. Това е очевидно.

— Не и за мен — отговори Меган.

— Защо не?

— Ти нямаш никакви доказателства, нали? — попита тя. — Не ми е приятно да го казвам, но мисля, че губиш перспектива, опитвайки да намериш причина, за да отървеш Дънкан. Не мисля, че това е умно. Сбъркахме, когато го прикрихме тогава, и пак ще сбъркаме, ако го прикрием и сега.

— А какво ще кажеш за психометричните тестове?

Меган се разсмя.

— О, стига! Не можеш да осъдиш някого заради група въпроси с много възможни отговори, на които е отговорил преди десет години. И без това тези тестове са пълна глупост.

— Доктор Хорват беше сигурна.

— Разбира се, че е била сигурна. Работата ѝ е да е сигурна в тази психо глупост.

— Добре, ние знаем, че Дънкан не е бил в Париж през онази нощ.

— Според жена му, която най-вероятно го прикрива. Освен това знаем, че и Ерик не е бил там.

— Така ли? — попита озадачено Крис. — Къде е бил тогава?

— Беше тук, в Англия — тихо каза Меган. — Дойде да ме види.

— Какво?!

— Дойде в Кеймбридж. Излязохме да пием чай. Разговаряхме.

— Защо не ми каза?

Меган сви рамене.

— Не съм длъжна да ти казвам всичко.

— Меган!

— Виж, Крис, той ми беше приятел. Сега се чувствам неудобно да разговарям за него с теб, и ти го знаеш. Не е станало нищо особено. Но това означава, че не е бил в Париж.

— Но това няма значение. Ние знаем, че той има някой, който му върши мръсната работа.

— Може и Дънкан да я върши. Мислил ли си за това?

— Но нали приехме, че Дънкан е убил Иън в пристъп на ярост. Ако Ерик е извършил всичко това, то е било внимателно планирано.

— Може Дънкан да е планирал всичко — каза Меган. — Никога не съм му вярвала. А на Ерик вярвам.

Крис я погледна. Само преди десет минути всичко изглеждаше съвсем просто. Сега ставаше сложно. Тревожеше го готовността на Меган да защитава Ерик. Много го тревожеше. И ако се бе срещнала с Ерик в неделя, именно това, а не шока от ножа на възглавницата ѝ можеше да обясни студенината ѝ към него онази вечер.

Меган очевидно следеше мисълта му.

— Ти знаеш, че сега между нас няма нищо. И не е имало нищо от години. — Тя докосна ръката му. — Трябва да ми вярваш, Крис.

— Трябва ли? — сопна ѝ се той.

— Бих искала да ми вярваш.

Крис искаше да възрази, но прехапа език. Знаеше, че Меган се опитва да не прави въпрос от това и желаше и той да се постарее за същото.

— Добре де — каза накрая с възможно най-примирителен тон. — Но може ли да ти задам няколко въпроса за Ерик?

— Разбира се.

— Ние знаем, че Алекс и Иън са вземали наркотици, когато бяхме всички заедно в Ню Йорк. Ерик вземаше ли?

Меган изглеждаше смутена.

— Да, вземаше. Малко. Кокаин. Но спря, когато хванаха Алекс.

Крис я погледна втренчено.

— Защо не ми каза за това?

— Не изглеждаше важно. Тогава всички вземаха наркотици.

— Ти вземаше ли?

— Не — призна Меган. — Опитвала съм в колежа, разбира се. Но никога не съм се занимавала истински с това.

— Но Ерик го правеше, така ли?

— Да. Тревожех се за него в колежа. И после пак в Ню Йорк. Но както казах, след като хванаха Алекс, той се отказа. Може да е пречело на любимите му политически амбиции.

— Това го разбирам — каза Крис. — И кой държеше наркотиците?

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш какво искам да кажа. Или Ерик, или Алекс трябва да са купували наркотиците от някого. Кой от тях го правеше?

— Не знам — отвърна Меган. — Не съм питала. Не исках да знам нищо за това.

— Добре, тогава кой ги съхраняваше?

— Ерик — призна с нежелание Меган.

— И когато на Алекс са му трябвали, той е отивал при Ерик, така ли?

— Сигурно е било така.

— Значи Алекс е могъл да каже на „Блумфийлд Уайс“, че Ерик го е снабдявал?

— Не — протестира Меган и дори повиши глас. — Те бяха приятели. Какво се опитваш да кажеш? Че Ерик е бил злият наркодилър, а Алекс — неговата невинна жертва?

— Не. Опитвам се да кажа, че Алекс е щял да наклевети Ерик на Джордж Калхун. И че Ерик е знаел за това. И че когато Ерик е видял, че има шанс да затвори устата на Алекс завинаги, го е използвал.

Меган се намръщи.

— Меган — каза й тихо Крис. — Ние с Дънкан мислим, че трябва да отидем в полицията.

— Заради Ерик ли?

Крис кимна.

— Не смяташ ли, че първо трябва да го обсъдиш с мен?

— Нали точно това правя.

— О, така ли? Добре, аз мисля, че ще направиш голяма грешка. Просто ревнуваш Ерик, защото двамата ходехме преди много години, и искаш да защитиш глупавия си приятел от последиците на собствените му действия. Не одобрявам това.

Крис се опитваше да се сдържа в опит да избегне надвисналия конфликт, но сега загуби търпение.

— Може и да ревнувам. И може и да има защо — каза той. — Има много неща, които не си ми казала за Ерик. Например никога не си споменавала наркотиците. Не ми каза, че е идвал да те види в неделя. Вероятно има още много неща, които не си ми казала за него. Ти си тази, която губи реалната представа. Този човек е убиец, Меган! Не разбираш ли? Той е изключително опасен. Възможно е да се опита да убие теб, мен или и двамата ни. Трябва да помислим сериозно за това. Направи нещо преди да е станало твърде късно.

Меган го гледаше свирепо. Внезапно му стана студено и неудобно заради собствената му голота.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — каза през зъби тя.

— Но, Меган...

— Просто се облечи и си върви!

И Крис си отиде.

Меган наблюдаваше Крис, докато той крачеше през двора с отпуснати рамене. За момент изпита желание да отвори прозореца и да му извика да се върне. Но не можеше. Не и без да признае, че той е прав за Ерик. А това бе нещо, което не можеше да направи.

Искрено се бе опитала да забрави Ерик. Връзката ѝ с Крис не беше толкова заради самия него. Не, тя искаше да докаже на себе си, че Ерик е останал в миналото и че сега обича само Крис.

Но не успя. Крис бе прав за нея и Ерик. Битката на разума ѝ със сърцето беше загубена. Тя, която толкова се гордееше със самоконтрола и способността си да анализира безпристрастно най-сложни проблеми, искаше да вижда Ерик — не, трябваше да го вижда. Знаеше, че от това няма да излезе нищо. Знаеше, че е безсмислено. Но трябваше да го направи; нямаше да може да си прости, ако оставеше да се изплъзне възможността да види какво би могло да се развие между тях. Сега знаеше, че никога не е спирала да го обича. Можеше да си повтаря безброй пъти, че е преодоляла чувствата си към него, но не беше. Сега трябваше да приеме този факт и да види какво ще се случи. Тази перспектива я плашеше, особено вероятността да бъде отблъсната, но същевременно я вълнуваше. Спомни си следобеда с него миналата седмица. Да, той все още изпитваше нещо към нея. Трябваше да има някакъв шанс.

Крис бе усетил всичко това и тя затова му се ядоса. Отрече очевидното и бе нечестна с него. Харесваше го, харесваше го много и не искаше да го нарани, но чувстваше, че не може да контролира ситуацията. До тази седмица не вярваше в провидението. Сега чувстваше, че то поема живота ѝ, а нейната роля е само в това да не му пречи.

Но беше сигурна, че Крис греши в убеждението си, че Ерик е убил всичките тези хора. Тя познаваше Ерик и знаеше, че той никога няма да направи нещо подобно. А към Иън и Дънкан се отнасяше с недоверие и бе сигурна, че единият от двамата е отговорен за убийствата. Ревността на Крис го правеше неспособен да види това, което за нея беше съвсем очевидно.

Тя седна и започна да работи върху записките си. Но скоро се отказа — не можеше да се съсредоточи. Затова извади едно старо орфаномомче на Емили Дикинсън, подарено ѝ от Ерик още в колежа. Познатите стихове я успокоиха като стари приятели със стабилните си, неизменни и надеждни ритми.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Ало.

— Меган?

През тялото ѝ премина топлина.

— Ерик?

— Как си?

— Всъщност не съм много добре.

— Научи ли за Иън?

— Да. Не мога да повярвам. Още един.

— Да. Обадох се, защото се тревожа за теб.

— О?

— Да. Нямам представа защо е убит Иън, но след разговора ни в неделя исках да съм сигурен, че си добре.

— Добре съм. В спалнята ми вече не се промъкват психопати.

— Добре. Тревожа се, че който и да те е заплашил в събота през нощта, сигурно не се шегува. Не прави нищо, за да ги провокираш. Окей?

— Не се тревожи. Няма. Просто искам да забравя всичко това.

— Предполагам, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Ами Крис?

Меган не можа да се застави да каже на Ерик за абсурдните подозрения на Крис. Не и по телефона. И реши да отговори уклончиво.

— Мисля, че е решил да отиде в полицията и да им разкаже всичко.

— Това не е ли опасно? — попита Ерик. — Искам да кажа, че той може да изложи себе си на риск. Той си решава какво прави. Но ножът е бил на твоята възглавница.

— Решил го е. — Меган въздъхна. — Ние се скарахме. — Настъпи пауза. — Откъде се обаждаш?

— От Лондон. Цял ден бях на съвещания.

Сърцето на Меган заби по-бързо.

— Предполагам, че нямаш никакво свободно време. Но... ще се радвам да те видя, ако успееш да дойдеш.

— Разбира се — каза Ерик. — Бих искал. Почакай за секунда да погледна в бележника си. — Меган почака. Толкова искаше да го види. Трябваше да го види. — Да, добре. Ако искаш, мога да дойда утре вечер.

— Много добре. — Този път тя не искаше той да идва при нея. Някое по-неутрално място. — Какво ще кажеш да се срещнем в една кръчма?

— Добре. Коя?

— Казва се „Форт Сейнт Джордж“. До реката е. Там е много приятно.

— Ще я намеря — каза Ерик. — Ще те чакам там в седем часа.

— Добре. — Меган се усмихна и затвори телефона.

Ранното пролетно слънце грееше приятно. Умореният Маркъс седеше на една скамейка в парка „Сейнт Джеймс“. Сигурен беше, че това е точно скамейката откъм супермаркета до езерото и до мостчето — точно както му я бе описал Ерик. Погледна часовника си. Единайсет и пет. Ерик бе казал в единайсет.

Не бе сигурен какво да очаква — дали Ерик щеше да се срещне с него, или някой друг. Смяташе изобщо да не идва, но накрая реши да дойде. Нямаше какво да губи, а всяка помощ щеше да е добре дошла. Все още не беше сигурен какво щеше да направи, когато откриеше Дънкан. Но трябваше да го открие.

Изобщо не спа по време на полета. Всъщност не бе спал от две нощи, още от разговора си с Ерик във Върмонт. Беше уморен и очите му се затваряха от приспивния далечен шум на трафика и крякането на патиците в езерото пред него.

Внезапно усети тежестта на нещо, поставено в скута му. Отвори очи и видя евтина брезентова спортна чанта. Огледа се. От едната страна една двойка вървеше под ръка към Бъкингамския дворец. От другата мъж с тъмна коса, покриваща яката на коженото му яке, бързо се отдалечаваше. Маркърс му извика, но мъжът ускори крачка. Маркърс сви рамене. Не беше Ерик, а куриерът не бе важен. Важна беше чантата.

Той отвори ципа. Вътре имаше бял лист хартия и тъмносин найлонов плик. Погледна листа. Съдържаше два акуратно отпечатани адреса: на офиса на банка „Хоншу“ в Лондон и домашния адрес на Дънкан Джемъл.

Опипа найлоновия плик. Вътре имаше нещо малко и тежко. Предположи какво е, докато предпазливо надзърташе вътре, без да го вади от чантата.

Беше прав. Пистолет.

Сърцето му заби бързо и той затвори ципа на чантата. Гледаше право напред и се опитваше да реши какво да прави, глух и сляп за разхождащите се наоколо туристи и чиновници.

Нямаше избор. Знаеше какво трябва да направи още след като бе прекосил езерото със ските предния ден; просто не бе могъл да си го признае. Но сега, със средството, лежащо в скута му, взе решението. Изправи се и тръгна покрай супермаркета към Трафалгар Скуеър, стиснал здраво дръжките на спортната чанта.

7.

— Хей, Крис! Погледни екрана! Не мога да повярвам.

Крис, изваден от унеса си от настойчивия вик на Оли, погледна. В новините на финансовия конгломерат „Блумбърг“ имаше съобщение:

„Радафон“ е договорила покупката на „Юрика телеком“ за 1,5 милиарда евро.

Крис прегледа подробностите. Сделката изглеждаше сключена. Набра номера на „Блумфийлд Уайс“ и се свърза с Манди Симпсън.

— Видя ли новината за „Юрика телеком“?

— Да.

— Какво означава това за облигациите?

— Добри новини за теб, Крис. Добри новини и за „Блумфийлд Уайс“. Ние притежаваме дълг на „Радафон“ при лихва от дванайсет процента.

Крис се усмихна. „Радафон“ бе добра възможност — нейните облигации по правило се търгуваха с двойно по-малка лихва.

— Как ги оценява твоят дилър?

— Казва, че ще предложи сто и седем. Но това е ниска цена. Те ще се вдигнат повече.

— Превъзходно! — каза Крис. — Благодаря, Манди.

— Изглежда, че в края на краищата Иън ви е продал добри облигации — отбеляза тя.

Крис се замисли над думите ѝ, докато затваряше телефона. Тя беше права. Иън бе знаел през цялото време, че „Юрика“ ще бъде купена. Беше казал на Ленка, когато вероятно не е трябвало да го прави. Тя бе купила облигациите, когато вероятно не е трябвало да го прави. Всичко бе станало според плана. Освен че нито Ленка, нито Иън бяха живи, за да го видят.

Иън бе имал право да се сърди на Крис — той мислеше, че Иън е измамил Ленка, и се тревожеше да не го разкрият. А всъщност ѝ бе

казал истината, но не искаше да го признае пред Крис. Вероятно бе имал основание да внимава — направеното от него бе близо до издаване на вътрешна информация. Колкото по-малко хора знаеха за това, толкова по-добре.

За пръв път Крис се запита дали не е бил прекалено циничен за Иън и Ленка. Може би тя бе означавала нещо повече за Иън, отколкото бе смятал. И след случилото се с двамата той се надяваше да е било така.

Това беше добра новина и за „Роял банк“ на Кувейт. Цената, на която бяха купили позицията на „Обединени ветерани“, бе фиксирана предния ден и току-що се бе покачила с поне петнайсет процента. Крис се усмихна. Печалбата на Халид бе загуба за Руди Мос. Сега „Карпейтиън“ определено имаше бъдеще.

Крис набра номера на Дънкан и го попита:

— Видя ли новината за „Юрика телеком“?

— Да — отговори Дънкан. — Ти имаш малко от техните, нали?

— Имам много.

— Халид ще е щастлив.

— Да, той извади голям късмет.

— Не съвсем — каза Дънкан. — Просто улучи подходящото време на пазара и избра подходящия управител на фонд. Заслужава да прави пари.

— А Руди Мос заслужава да ги изгуби.

Дънкан се разсмя.

— Сериозно, благодаря ти, Дънкан. „Роял банк“ наистина ни измъкна.

— Не се тревожи за това. Моят клиент е доволен. Това ме издига в неговите очи. Фактически ме прави да изглеждам направо блестящ. — Дънкан се захили. След това тонът му стана сериозен. — Говори ли с Меган?

— Да.

— И тя какво каза?

— Мисли, че сме сбъркали. Смята, че Ерик не е могъл да го направи.

— Това е лудост! Тя е излизала с него, нали? Може би е предубедена. Може би все още го харесва. Така ли е?

— И аз така мисля — отговори с нежелание Крис.

— Това явно е болезнена тема, Крис. Дръж се. Щом тя смята Ерик за невинен, тогава кой според нея е убил всички? Аз ли?

Крис не каза нищо.

— Така си и мислех — продължи Дънкан. — Виж, разбирам защо искаше да говориш с нея. Но сега трябва да предприемем нещо. Ако тя не може да разбере, че греши за Ерик, това си е неин проблем. Ти си й казал всичко, което можеш.

Крис въздъхна.

— Прав си. Трябва да направим нещо. Но, както вече казах, това не е толкова просто. С кого да говорим? С ченгетата на Лонг Айланд? Или в Прага? Или Париж? Единственото име, което имам, е на един човек с фамилия Карашек в Прага, но той ще трябва да свърши много работа, за да свърже всички тези неща в едно.

— Господи, Крис, просто трябва да направим нещо!

— Знам. — Крис мислеше. — Какво ще кажеш за адвокат?

— Адвокат ли?

— Да. Ако намерим добър адвокат, той може да успее да ни помогне да защитим ролята си във всичко това. И ще знае най-добрите пътища в международната юридическа система. Мисля, че това е най-безопасният начин.

— Добре — съгласи се Дънкан. — Намери адвокат. И ме дръж в течение какво става.

— Добре.

Крис затвори телефона. Дънкан беше прав — нямаше време за губене. Всички те бяха изложени на риск, докато Ерик обикаляше безпрепятствено наоколо. Той вдигна пак телефона и се обади на адвокатката на фонда. Тя му препоръча някой, който от своя страна препоръча някой друг и до един час Крис имаше уговорена среща с господин Джефри Морис Джоунс в офиса му в Холбърн в девет часа на следващата сутрин.

Дънкан не можа да се съсредоточи върху работата. В дванайсет без пет грабна сакото си и излезе от офиса. Побърза да влезе в една кръчма зад ъгъла и поръча халба бира. Вкусът ѝ бе превъзходен.

Сега се чувстваше по-добре — от доста време не се бе чувствал така. Не му липсваха енергия и концентрация. Знаеше какво трябва да

се направи — Ерик да бъде спрян. Ако това можеше да стане в рамките на закона, толкова по-добре, но той изобщо не бе сигурен, че планът на Крис ще свърши работа. Полицейското разследване щеше да е бавно и тромаво. Ерик просто щеше да наема възможно най-добрите адвокати и да изчаква. Щяха да минат месеци и години, за да го вкарат в затвора, ако изобщо успееша. И през цялото това време собственият им живот щеше да е изложен на риск.

След това помисли за Ленка. Трябваше да се отмъсти за смъртта ѝ.

Допи халбата си, излезе от кръчмата, отиде до близкия железарски магазин и купи един голям кухненски нож. Ако планът на Крис не свършеше работа, той щеше да е готов.

Крис също с мъка се съсредоточаваше върху работата си. Облигациите на „Юрика телеком“ се покачиха до сто и девет и Оли ликуваше. Двамата с Крис обсъдиха как ще инвестират допълнителните седем милиона евро на „Роял банк“. Крис направи всичко възможно да сподели доброто настроение на Оли, но не успя.

Тревожеше се заради срещата с адвоката. Беше сигурен, че Меган ще повярва на Ерик, но не искаше да я постави в потенциално опасна ситуация без нейно съгласие. Ако Ерик научеше, че са отишли в полицията, нейният живот щеше да бъде изложен на истинска опасност. Тази мисъл го уплаши. Може би тя щеше да е в по-голяма безопасност, ако се върнеше в Щатите? Проблемът бе, че Ерик, изглежда, с лекота сееше трупове по целия свят — Щатите нямаше да бъдат по-безопасни от Англия. Крис реши да говори с адвоката за необходимите стъпки, които можеха да се вземат за осигуряване на нейната безопасност, а и за неговата собствена.

Трябваше да говори с Меган пак и да се опита да я накара да разбере, че това, което прави той, има смисъл. Гледа телефона цяла минута и след това ѝ се обади.

Тя не беше много доволна да го чуе, но поне се съгласи да разговарят. Той ѝ каза за уговорената си среща на другия ден.

Тя не се впечатли.

— Не знам защо ми казваш всичко това. Губиш си времето. Знаеш, че според мен Ерик е напълно невинен.

— Знам. И уважавам мнението ти. Но исках да знаеш какво правя. И да се уверя, че си в безопасност, ако случайно грешиш.

— Ако искаш да бъда в безопасност, не говори с полицията — заяви Меган.

— Но ние трябва да направим нещо! Най-рисковано е да седим и да не правим нищо.

— Ами ако аз съм права? Ами ако Дънкан е този, от който трябва да се страхуваш?

— Разговарях днес с него — каза Крис. — Наистина не мисля, че има някаква нужда да се страхувам от него.

— О, страхотно — отговори Меган. — Добре, аз ще се срещна с Ерик тази вечер и ще ти съобщя какво мисля след разговора ни.

— Какво?!

— Казах, че ще се срещна с Ерик.

— Къде? Кога?

— Във „Форт Сейнт Джордж“. В седем часа.

— Ти си луда! Не прави това. — Крис почувства как в гласа му се надига паника.

— Виж какво. Ще говоря с него за твоята теория. Ще чуя какво казва. Аз го познавам. Ще разбере дали казва истината.

— Но ако направиш това, той ще узнае, че ние все още задаваме въпроси. Ще разбере, че съм по следите му. Това ще изложи всички ни на опасност.

— О, разбирам. Значи за теб е абсолютно безопасно да разговаряш с Дънкан, а за мен е опасно да говоря с Ерик, така ли? — Гласът на Меган се повиши.

— Не е толкова просто.

— Не е ли? Аз пак мисля, че е. Във всеки случай вече му казах, че планираш да говориш с полицията.

— Какво? Защо си го направила?

— Не казах, че подозираш него.

— Но той ще разбере! За бога, Меган. Не се срещай с него тази вечер! Моля те! Прекалено опасно е. Моля те за това, защото те обичам. Няма да понеса, ако пострадаш.

За няколко секунди настъпи мълчание. Когато Меган заговори, гласът ѝ беше омекнал.

— Знам, Крис. И знам, че бях нечестна към теб през последните няколко дни. Съжалявам за това, наистина съжалявам. Но ти си прав — то е заради Ерик. Просто искам да изясня чувствата си и трябва да говоря с него. Затова отивам да се срещна с него тази вечер.

— Меган...

— Съжалявам, Крис. — И тя затвори.

Крис зяпаше изумено слушалката. Погледна часовника си. Пет и двайсет. Можеше да успее да стигне до „Форт Сейнт Джордж“ за седем. Нямаше време да се връща до апартамента си, за да вземе колата, но ако хванеше влака от Кингс Крос, щеше да успее. Трябваше да стигне до кръчмата преди срещата на Меган с Ерик.

Набра номера на Дънкан.

— „Хоншу“.

— Дънкан, лоши новини. Тази вечер Меган ще се срещне с Ерик в една кръчма в Кеймбридж. Ще му разкаже всичко, което открих. Тревожа се за нея. Заминавам веднага за Кеймбридж. Искаш ли да дойдеш?

— Добре. Как ще стигнеш дотам?

— С влака от Кингс Крос. Ти можеш да хванеш влак от Ливърпул стрийт. Ще се срещнем на гарата в Кеймбридж и ще отидем в кръчмата. Трябва да стигнем там преди Меган.

— Добре. Ще ти се обадя по мобилния телефон, когато разбере в колко часа пристига влакът ми в Кеймбридж.

Крис затвори, сбогува се с шашнатия Оли и тръгна към вратата.

Ягуарът се носеше по магистрала М11 със сто и трийсет километра в час почти безшумно. Тери шофираше. Ерик седеше отзад спокоен, елегантен в тъмния си костюм, бяла риза и вратовръзка „Ферагамо“. Беше доволен.

— Мисля, че ще се справим, Тери.

— Надявам се, сър.

— Трябва просто да убедя Меган да мълчи и да забрави за убиеца на Ленка. Мисля, че тя е почти съгласна.

— Сигурен ли сте, че не желаете да се справя с другите двама? Не искаме да отидат при ченгетата, нали?

— Мисля да ги оставим на нашия приятел Маркър. Той е примитивен и опасен. А без тях полицията няма да стигне доникъде.

— Не мислите ли, че има риск той да се раздрънка, когато го хванат?

— Не — отвърна Ерик. — Няма да има смисъл. Той ще смята, че е убил човека, който е убил брат му. И полицията сигурно ще му повярва, тъй като няма да остане никой, който да му противоречи. Той няма причина да ме повлече със себе си. Във всеки случай аз просто ще отричам всичко. Един добър адвокат ще ме защити без проблем.

— Значи проблемът е само Меган?

— Само Меган. Ще ме чакаш ли на паркинга?

— Не мога. Прегледах картата и изглежда, че тази кръчма дори не се намира край път. Ще трябва да паркираме от другата страна на реката и вие да минете по моста.

— Няма значение. И без това не съм сигурен дали ще се върна с теб тази вечер.

— Няма ли?

Ерик се опита да игнорира любопитството в гласа на Тери.

— Трябва да видя как ще се развият нещата.

— Да, сър — отговори Тери, докато слизаше с ягуара от магистралата на пътя към Кеймбридж.

Крис взе метрото до Кингс Крос направо от Оксфорд Съркърс — в този пиков час то беше по-бързо от такси. Пристигна на гарата точно навреме, за да скочи във влака, който потегляше в пет и четирийсет и пет и пристигаше в Кеймбридж в шест трийсет и шест. Щеше да му остане време, за да хване такси до „Форт Сейнт Джордж“ и да стигне там преди седем.

Влакът тъкмо напускаше гарата, когато мобилният телефон на Крис иззвъня. Беше Дънкан. Бе хванал влак от Ливърпул стрийт, който щеше да стигне в Кеймбридж в шест и четирийсет и четири. Крис каза, че ще го чака на перона.

На десет минути от Кеймбридж композицията забави ход и спря. Крис запотропва нервно с пръсти. Не беше подготвен за такова закъснение. Навън се стъмваше. Ясното небе, вече бледо синьо-сиво, се смрачаваше, запълвано от мастиленочерни облаци, които идваха от

мочурищата на запад. Влакът не помръдваше. Дъждовни капки пръснаха за няколко мига по стъклото на купето, а после сякаш се изля водна стена. Целият вагон се клатеше от вятъра.

Крис гледаше разстроен дъжда навън. Щяха да закъснеят. Вече нямаше начин да стигнат до кръчмата преди Ерик и Меган. Какво можеше да й направи Ерик? Крис не можеше да понесе мисълта, че той ще й навреди по някакъв начин. Но ако тя му разкажеше за всички разкрития на Крис, Ерик щеше ли да има някакъв избор?

Освен ако... Освен ако Ерик не планираше да я прелъсти. Наистина, тя нямаше да му позволи да го направи. Крис не знаеше дали това е инстинкт, или ревност, но се страхуваше, че може и да му позволи. В този момент тази мисъл бе прекалено ужасна за него, за да разсъждава върху нея.

Страховете му бяха прекъснати от съобщение по високоговорителите на влака, че е имало проблем на прелез точно пред тях и влакът скоро ще потегли.

Но това не стана.

8.

Меган бе на около четиристотин метра от „Форт Сейнт Джордж“, когато дъждът заплющя. Затича, но докато се добере до кръчмата, стана вир-вода.

Заведението бе почти празно. От Ерик нямаше и следа. Тя погледна часовника си — бе подранила с десет минути. Поръча си бира и седна на малкия бар до запалената камина в ъгъла. Кихна, докато отмахваше мократа коса от очите си.

Бе напрегната, но същевременно се вълнуваше, че предприема нещо толкова безразсъдно. Нямаше представа какво щеше да каже на Ерик, но знаеше какво иска да научи — дали бъдещето ѝ по някакъв начин ще е свързано с неговото. Някак си беше сигурна, че ще разбере това тази вечер.

Чу външната врата да се отваря и миг по-късно Ерик влезе. От косата, носа и дрехите му течеше вода. Тя му се усмихна. Той се приближи, целуна я по бузата и отиде да си вземе бира. След минута седеше срещу нея до огъня.

— Боже, това време е ужасно!

— Свиква се.

— Откъде идва този вятър? От Арктика?

— Вероятно.

Ерик отпи дълга глътка и каза:

— Това за Иън е направо ужасно.

— Да. Ужасно е.

— Първо Ленка, а сега и той... — Ерик поклати глава. — И ножът на възглавницата ти. Нещата наистина стават ужасни.

— Да.

— Тревожа се за теб, Меган... Тревожа се, че Крис ще отиде в полицията. Искam да кажа, че който е извършил това, може да не спре дотук. Моля те, внимавай!

Меган му се усмихна.

— Ще внимавам. — Отпи нервно от бирата си. Бе дошло времето да го попита. Трябваше да го направи, ако искаше да е сигурна

в него. — Крис мисли, че ти си убил Иън. И Ленка. А също и Алекс.

Ерик затвори очи и бавно поклати глава.

— Смятах, че Крис ме познава по-добре.

— Така ли? — попита Меган. Гледаше го право в очите.

— Как можеш да питаш такова нещо? — отговори ѝ той с въпрос.

— Ти ли го направи? — повтори тя.

Погледът на Ерик срещна нейния.

— Не — отвърна с приглушен глас той. — Не съм аз.

Седяха и просто се гледаха. Меган се изпълни със спомени за онова време преди толкова много години, когато беше отчаяно влюбена в Ерик.

— Вярваш ли ми? — попита накрая той. Все още я гледаше в очите.

— Да — отвърна тя. — Вярвам ти.

Ерик се усмихна.

— Добре. Но защо Крис мисли, че аз съм ги убил? И как съм могъл да убия Алекс? Ако някой го е направил, това е бил Дънкан, нали?

Меган се впусна в обяснение на гледната точка на Крис за събитията. Когато свърши, Ерик изглеждаше замислен.

— Но той няма никакви доказателства. Всичко това е въздух. Просто съзнанието му е отровено с лъжливи предположения и ме е набедил въз основа на тях. Това ме разочарова. Винаги съм харесвал Крис. Смятах, че е способен на по-добри неща.

— А какво ще кажеш за психометричните тестове? — попита Меган.

— О, това ли? — Ерик се усмихна. — Аз бях идеалният интервюиран. Сигурно помниш. През последната година в колежа ми предлагаха работа от десет фирми на Уолстрийт. Тайната ми се състоеше в това, че им казвах именно каквото искаха да чуят. А „Блумфийлд Уайс“ искаше да чуе, че съм груб, противен тип, който яде бебета на закуска. И аз им го казах. Е, сигурно малко съм преиграл. Но пък ми дадоха работата, нали?

— Значи си ги излъгал?

— Не съвсем. Но почти. Разкрасих нещата. Когато за отговорите на въпросите имаше избор да се помогне на някоя дребна възрастна

дама да пресече пътя или да се бутне под автобуса, аз я бутах под автобуса. Неща от този род. Когато започнах работа в „Блумфийлд Уайс“, непрекъснато повтарях всички глупости от типа „навън е истинска джунгла“, но мисля, че се държах съвсем почтено. Питай Крис. Той знае.

Меган се успокои. Обяснението на Ерик бе съвсем правдоподобно. Ако доктор Хорват я биваше, тя би трябвало да разбере, че Ерик дава лъжливи отговори — но Меган не се изненада, че е успял да я заблуди.

— А ти кой мислиш, че е убил Иън и Ленка? — попита Ерик.

Меган въздъхна.

— Не знам. И се опитвам да не мисля за това. Сигурно е Дънкан. Но Крис пък е сигурен, че той е невинен. Не знам какво ги свързва, но Крис сякаш винаги го прикрива.

— Ние всички го прикрихме на яхтата, нали? — каза Ерик. — Може би това беше грешка. Не знам. Този вид тайни обикновено накрая излизат наяве.

— Ти какво мислиш? — попита Меган.

Ерик гледаше замислено бирата си.

— И аз не знам. Би трябвало да е Дънкан. Но смятам, че най-важното, което трябва да направиш, е да забравиш за всичко това. Ако убиецът е Дънкан или някой друг, когото дори не познаваме, те те наблюдават. Крис може да се забърква в каквито си иска неприятности, но аз не бих искал да се случи нещо лошо на теб.

Меган се изчерви. Загриженият му поглед изразяваше нещо много повече от тревога за една стара приятелка.

— Благодаря ти — каза тя и докосна ръката му.

Ерик ѝ се усмихна. Поседяха така; ръката ѝ докосваше неговата; моментът се стори на Меган цяла вечност.

— Хайде да поговорим за нещо друго — каза Ерик. — Какви са знаменитите кеймбриджки преподаватели? Всички ли са толкова откачени, колкото изглеждат? И какво правят сега, когато вече не могат да вербуват шпиони за КГБ?

Меган се впусна в описание на някои от ексцентричните типове, които бе срещнала. Това доведе до размяна на спомени за професорите им в Амхърст. После разговорът стана по-личен. Обсъдиха главните решения, взети през живота им, и защо са постъпили така.

Ерик заговори за Каси.

— Ти си я виждала, нали?

— Да. Няколко пъти. Когато тръгнахте заедно.

— Какво мислеше за нея?

— Мила е. И много красива. Не мога да кажа, че я харесвах, но тогава бях малко предубедена.

— Съжалявам — каза Ерик. — Глупав въпрос. Но ти си права. Тя изглежда безупречна съпруга. Красива, интелигентна, очарователна.

— И баща ѝ е голяма клечка в Републиканската партия.

— Това не е честно.

— Съжалявам — извини се Меган, но всъщност не съжаляваше. Не ѝ хареса това изброяване на прелестите на Каси.

Ерик се намръщи.

— Не знам. Макар никога да не съм го признавал пред никого, това сигурно беше още един плюс в нейна полза. Фактически тя изглеждаше безупречна във всяко отношение. Всичките ми приятели го казваха. И сигурно бяха прави... за първите две години.

Пулсът на Меган се ускори.

— За първите две години ли?

— Да — отвърна Ерик и замълча.

— Защо? Какво стана после?

— Не знам. Нямаше нищо общо с поведението ѝ — тя винаги е била безупречната съпруга. Ставаше дума за мен. Започнах да разбирам, че търся нещо друго от жената, която трябва да обичам цял живот. Нещо, което поради някаква причина Каси не можеше да ми даде.

— Нещо друго ли? Какво имаш предвид?

— Не знам. Трудно е да се опише. — Той я погледна в очите. — Е добре, всъщност знам. Както и ти.

Меган се опита да се пребори с вълнението си. Тя го знаеше! Чувството ѝ, че между тях съществува уникална връзка, се потвърди. Сигурно беше, че Ерик също го знае.

— Това сигурно е доста неприятно за Каси, нали? — попита внимателно тя.

Ерик кимна.

— Да. Неудобно ми е да говоря. Толкова е неблагоприятно от моя страна след всичко, което тя направи за мен. Но това е положението.

— Ще предприемеш ли нещо? — попита Меган. За момент ѝ се стори, че отива твърде далеч, но трябваше да разбере. Просто трябваше да разбере.

Ерик изглеждаше объркан.

— Не знам. Истината е, че през повечето време мисля за работата си. И обичам Уилсън. Не. Очаквам да се отчуждаваме все повече и повече. Но е тъжно.

Гърлото на Меган пресъхна.

— Да, така е.

Искаше ѝ се да му се хвърли на врата, но той бе женен и макар да беше нещастен, личеше, че не мисли за развод. Дори не намекна, че някога е изневерявал на жена си; напротив, създаваше впечатлението на верен, макар и понякога отсъстващ съпруг. Тя не можеше да поеме отговорността за развалянето на едно семейство, нали? Ами Крис? Подновяването на връзката с Ерик щеше да е жестоко към него. А тя не искаше да е жестока с Крис.

Ерик погледна празните им халби.

— Мисля, че вече спря да вали. Какво ще кажеш да намерим някое място за вечеря?

— Да — съгласи се тя веднага. И не можеше да отговори другояче — просто нямаше избор.

Накрая влакът на Крис потегли и след десет минути спря на гарата в Кеймбридж. Крис почака две минути да пристигне влакът на Дънкан и двамата скочиха в едно такси. След двайсет минути стигнаха до реката и изтичаха по моста до „Форт Сейнт Джордж“, но от Ерик и Меган нямаше и следа. Крис се обърна към бармана — върлинещо луничаво момче с обида.

— Идвали ли са двама американци? Висок мъж и млада жена с дълга къдрава коса?

— О, да — отговори момчето. — Тръгнаха си преди две минути.

— Благодаря. — Крис се обърна към Дънкан. — Сигурно са тръгнали през ливадата към града. Хайде.

Изтичаха навън и огледаха обширния парк. Беше много тъмно и макар уличните лампи да осветяваха един път, който пресичаше ливадата, не успяха да ги забележат.

— Насам — каза Крис и забърза по един път, който водеше до светлините на колеж „Джизъс“ и центъра на града. Молеше се Меган да е добре и Ерик да не я е докоснал.

Тери вдигна очи от портативния шах на предната седалка и видя как две фигури изскочиха от едно такси и се втурнаха към моста. Веднага ги позна. Щом таксито отпътува, се приготви да излезе от колата, но видя, че идва друго такси. От него слезе висок мъж с дълго палто, погледна към моста, по който бяха изчезнали двамата, и ги последва.

Тери предпазливо тръгна след тримата. Изглежда, шефът му щеше да се нуждае от помощ.

9.

Крис тичаше равномерно и се взираше в мрака. Чуваше как Дънкан пухти зад него.

И изведнъж ги видя — две фигури, които бавно вървяха към града. Затича по-бързо. Те чуха стъпките му и се обърнаха. Да, бяха Ерик и Меган.

Крис спря задъхан до тях. Бяха по средата на ливадата, далеч от всякакви сгради. Наоколо не се виждаше никой друг.

— Крис! Какво правиш тук? — възкликна Меган. — И защо си довел и него?

Дънкан дотича до тях. Дишаше тежко.

— Трябва да говоря с теб — каза Крис задъхано.

— Добре, но ние не искаме да говорим с теб.

— Моля те, Меган! Важно е.

Меган го изгледа нетърпеливо. Но в очите ѝ се четеше и колебание.

— Хайде, Меган — каза Ерик и я хвана за ръката.

— Не, стой! — Тонът на Крис премина от молба към команда.

— Какво ти става, Крис? — викна тя.

— Просто се мъча да спася живота ти. Помогни всички да останем живи.

— Това е нелепо! Виж какво, защо не поговориш разумно с Ерик? Той може да ти помогне.

— Почакай, Меган — обади се Ерик. — Досега стоях настрана от всичко това и не искам да се замесвам. Интересува ме само твоята безопасност. Крис може да си измисля каквито си ще идиотски теории, но аз не искам да имам нищо общо с тях. Хайде да вървим.

Крис погледна Меган. Тя го гледаше с някаква смесица от объркване и гняв. Той наистина нямаше право да прекъсва разходката им.

— Спри! — каза Крис и сграбчи Ерик за ръката.

Ерик го изгледа.

— Пусни ме!

— Да, спри — обади се и Дънкан и пристъпи напред, стиснал кухненския нож.

Ерик замръзна. Меган изпищя.

Крис първо помисли да отстъпи и да остави Дънкан да забие ножа в Ерик. Може би дори можеше да му помогне. После разумът му надделя.

— Дънкан. Чакай! Недей!

— Защо не? Той уби моите приятели. И ще убие и нас, ако го оставим. Заслужава да умре.

— Недей, Дънкан! Това е глупаво. Така ли иначе ще те хванат. Ще те тикнат в затвора.

— Ще си струва.

— Не, няма. Почакай, ще извикам полицията.

— Не — каза мрачно Дънкан.

Крис го погледна в лицето. Знаеше, че няма смисъл да спори повече. А не можеше и да се опита да го спре, без да остави Ерик да се измъкне. Меган ги наблюдаваше ужасена.

И в този момент Крис чу зад гърба си изщракване. Всички се обърнаха. Маркърс, с дългото си палто, небръснат и задъхан, държеше пистолет, насочен право към тях.

— Я виж ти! Как се нарича група от инвестиционни банкери? Ято гъски? Стадо? Както и да е. Всички вие май просто не можете да се понасяте.

Те мълчаха и гледаха пистолета.

— Кой си ти? — попита накрая Меган.

— Маркърс Луброн. Брат на Алекс. Докато той не го уби. — Маркърс посочи Дънкан.

— Какво искаш да кажеш? — възрази Дънкан.

— Пусни ножа — каза Маркърс и насочи пистолета към него.

Дънкан не помръдна.

— Казах, пусни ножа.

Дънкан бавно остави ножа на земята.

— Повръща ми се от вас — заяви Маркърс. — Не само убихте брат ми, но започвате да се избивате и един друг.

— Не, ти не разбираш — каза Дънкан и тръгна към Маркърс.

— Стой! — викна Маркърс. — Ще те застрелям! Май дойдох съвсем навреме, за да те спра да не убиеш още някой.

— Не съм аз! Ерик е. Той уби брат ти! — възрази Дънкан. —
Както и другите.

— Наслушах се достатъчно на хленченето ти. Застани там. И ти.
— Маркърс махна с пистолета към Крис. — Застани до него.

Крис и Дънкан застанаха един до друг с лице към Маркърс. Лицето му беше в сянка, но Крис виждаше решително стиснатата му уста. Маркърс бе сериозен. Адски сериозен. Крис усети как го обзема страх.

— Маркърс — обади се Крис. Опитваше се да говори спокойно.
— Мисля, че си разбрал погрешно всичко.

— Млъкни или ще ти пръсна главата.

— Но Крис не е направил нищо — възрази Меган.

— Убил е вашия приятел в Париж — отговори Маркърс.

— Не го е направил. Кажи му, Ерик.

Тя се обърна към Ерик. Той не каза нищо.

Маркърс вдигна пистолета и го насочи право към Дънкан.

— Алекс може да не е означавал нищо за теб — каза той. — Но той беше малкото ми братче. Чакаше го страхотен живот, ако ти не го бе прекъснал. Тогава не бях там, за да го защитя. Но сега съм тук.

— Маркърс... — почна уплашено Дънкан.

— Казах да млъчиш — сопна му се Маркърс.

Меган гледаше всичко с нарастващ ужас. Щеше да види как застрелват хладнокръвно човек. Искеше да изкрещи. Искеше да избяга. След емоционалния вихър от последния час и напрежението през изминалия месец нямаше да издържи. Погледна Дънкан. Тотален страх. Погледна Ерик — невъзмутим, с намек за лека доволна усмивка. Погледна Крис — напрегнат, но посрещащ с кураж последните си няколко секунди.

В тези последни моменти преди смъртта си той се обърна към нея. Погледите им се срещнаха. Внезапно нещо в нея превключи и тя разбра ясно всичко. Тук щяха да загинат хора. Невинните хора. Това бе много по-важно от нейното глупаво увлечение. Разбра също и че някой я обича. И това не беше Ерик.

Бавно и решително тя пристъпи напред и застана пред Дънкан.

— Махни се! — изръмжа Маркърс.

— Не — отговори спокойно Меган. — Свали пистолета.

— Виж какво, не ми пука колко инвестиционни банкери ще разпердушина. Махай се!

— Аз не съм инвестиционен банкер — заяви Меган. — И не мисля, че тези хора имат нещо общо със смъртта на брат ти. И даже да имаха, вече имаше прекалено много убийства. Това трябва да спре.

В погледа на Маркърс се появи колеблива искра. Меган погледна бързо към Ерик.

— Просто ми кажи откъде знаеш кой е убил Алекс? И защо мислиш, че Крис е убил Иън?

— Той ми каза. — Маркърс кимна към Ерик.

И Меган разбра. Ерик не й бе споменал нищо за разговора си с Маркърс. Опитът да натопи Крис бе чист цинизъм от негова страна. Ерик я беше излъгал. За всичко.

— Излъгал те е — каза тя.

— Боже! — възкликна разочарован Маркърс. — Добре. Тогава ще ви застрелям всичките. Всички го заслужавате.

— Няма да застреляш никого — заяви Меган и направи крачка напред. — Ти не си убиец. Алекс нямаше да се съгласи да ни убиеш.

— Ще го направя — каза Маркърс, но Меган можа да долови съмнение в очите му.

— Ако го направиш, ще трябва да започнеш с мен. А ти знаеш, че аз съм невинна.

Пристъпи още една крачка. Дулото на пистолета бе на сантиметри от гърдите й. Маркърс отпусна оръжието.

И изведнъж Ерик се хвърли напред, сграбчи ръката на Маркърс и я изви зад гърба му. Маркърс извика от болка и изпусна пистолета. Ерик го блъсна, вдигна оръжието и го насочи към Меган.

— Не опитвай този номер с мен — предупреди с леден глас той. — Защото ще дръпна спусъка.

— Копеле такова! — извика Меган с пълен с презрение глас. — Аз вярвах в теб, а ти ме излъга! И си убил всички тези хора само защото са застрашавали скъпоценните ти малки планове, така ли?

— Ако искаш нещо, трябва да си готов да направиш необходимото, за да го получиш.

— А аз те обичах — каза Меган. — Но съм сбъркала. Ти се смяташ за по-добър от нас, нали? По-добър от всички нас. Мислиш, че няма проблем по-малките хора да умрат, за да може великият Ерик Асл

да реализира съдбата си. Добре, нека да ти кажа нещо. Ти си пигмей. Ти си отвратителен, лъжлив, зъл малък негодник. Ти не струваш нищо, Ерик. Никога не си бил нещо и никога няма да бъдеш.

— Кучка — отвърна той и вдигна пистолета.

Само преди няколко секунди Крис се бе изправил пред смъртта и я бе приел. Бе изпитал страх и го бе преодолял. Сега не можеше да стои и да гледа как Меган умира. Ако не направеше нещо, Меган щеше да умре. Ако скочеше, може би щеше да бъде прострелян, може би и Дънкан щеше да умре, но Меган можеше да живее. Погледът му се стрелна към Дънкан и той видя, че приятелят му също вече не се страхува. И че също е готов за действие.

Хвърлиха се едновременно върху Ерик. Пистолетът изгърмя, но те успяха да го затиснат. Маркъс също скочи да им помогне. Крис хвана Ерик за ръката с пистолета и я притисна до земята. Оръжието отново изгърмя, но куршумът профуча безопасно в тъмнината. Ерик се извиваше и риташе, но за секунди успяха да го обезоръжат. Маркъс издърпа пистолета от пръстите му, опря го до слепоочието му и изръмжа:

— Не мърдай, копеле.

Тери наблюдаваше всичко от наблюдателния си пост зад едно дърво на двайсет метра от тях. Знаеше, че това все някога ще се случи и че Ерик ще затъне до гуша. Е, той нямаше намерение да затъва заедно с него. Имаше над един милион долара в швейцарска банкова сметка точно за такава евентуалност. Може би недостатъчно, за да стигнат за остатъка от живота му, но достатъчно, за да изкара една продължителна ваканция. Време беше да си върви.

Крис се изправи. Меган изтича при него и той я прегърна.

— Съжалявам — каза тя и го погледна в очите. — Ще ми простиш ли?

— Разбира се. — Крис погали косата ѝ. — Разбира се, че ще ти простя.

Тя се усмихна и зарови глава в гърдите му. Чу проклетие и погледна Дънкан. Приятелят му лежеше на земята и се държеше за рамото.

— Как си? — попита Крис.

— Жив съм. Но адски боли.

— Дай да видя. — Крис и Меган клекнаха до него. Лицето на Дънкан бе изкривено от болка, но раната не изглеждаше фатална.

— Какво да правя с този задник? — попита Маркър и скрита Ерик.

— Ритни го пак — отвърна Крис, извади мобилния си телефон и набра 999. Беше дошло времето за въпросите и обясненията. Лудницата беше приключила.

Издание:

Майкъл Ридпат. Хищникът

Английска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2002

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-334-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.